

gianninajollys

MARY MORGAN

*Evadată din
barem*

Traducerea și adaptarea în limba română de

ANDREEA DRĂGHICI.

ALCRIS

Capitolul 1

– Ah, Leonie, dragă, pur și simplu nu mă pot hotărî, zise doamna Kaminsky oftând fără speranță și privind de jur-împrejurul sălii imense, plină de marfă. Nu mi-am imaginat niciodată... vreau să spun, draga mea, adăugă ea distrusă, că n-am văzut niciodată atât de multe carpete la un loc!

– Da, poate fi derutant, zise Leonie zâmbind cu simpatie americancei înainte de a consulta un catalog care se afla chiar lângă ea, pe o grămadă de covorașe.

Razele soarelui palid al toamnei intrau prin fereastra înaltă și prăfuită, dând o strălucire roșcată părului ei blond, strâns într-un moț în vârful capului, de unde cădea o cascadă lungă de bucle arămii. Ochii ei mari, albaștri ca safirul umbriți de gene lungi și negre, cercetau cu grijă notițele făcute dimineată pe catalog. Era a treia sală pe care o vizita împreună cu doamna Kaminsky de dimineată și până acum, fără a ajunge la vreun rezultat. Clienta ei nu era ușor de mulțumit și devenise foarte dezorientată de varietatea covorașelor și carpetelor expuse.

– Soțul meu mi-a spus că numai la Londra pot găsi cea mai mare piață de covoare și mochete orientale, dar nu mi-a precizat că va trebui să mă învârtesc prin clădiri vechi și prăfuite pentru a-mi alege unul, mormăi doamna Kaminsky, strângându-și cu degetele pe lângă corp haina de nurcă albă. Se pare că nu e o zi favorabilă pentru a face afaceri... și nici nu mă mai pot ține pe picioare! adăugă ea îngrijorată, așezându-se pe o grămadă de carpete din mătase strălucitoare de Isfanan.

Leonie îi zâmbi cu răbdare înainte de a începe să-i explice:

– Este de datoria mea, ca vânzător de covoare orientale, să vă plimb prin mai multe săli și să vă ajut să cumpărați cel mai bun și cel mai potrivit covor pe care-l puteți găsi.

Americanca oftă din greu.

– Bine, dragă, am înțeles ce vrei să spui... Dar de ce nu-mi puteți trimite câteva covoare la hotel? Nu crezi că în acest fel m-aș putea hotărî pe care-l doresc?

– Știu că nu e o situație prea plăcută, încuviință Leonie. Dar tot ce vedeți aici este păstrat cu grijă și fără a fi deplasat. Ceea ce înseamnă că atunci când veți alege covorul pe care-l doriți, noi îl vom putea trimite direct spre casa dumneavoastră din Palm Springs, ceea ce vă va scuti de plata unor servicii...

– Presupun că ai dreptate, dar eu sunt complet derutată... și nici nu mai sunt în formă pentru a mai ajunge la încă una din aceste vechi clădiri prăfuite!

– Sunt sigură că vom găsi exact ceea ce căutați, zise Leonie repede, încercând să pară mai optimistă decât era și rezistând tentației de a se uita la ceas. Dacă nu găsea repede soluția pentru problema doamnei Kaminsky, va întârzia la întâlnirea pe care o avea la prânz.

– Mi-ați spus că aveți nevoie de un covor pentru sufrageria principală a vilei. Îmi puteți vorbi despre culorile în care este decorată camera... pereții, draperiile?

– Ei bine, abia a fost redecorată în nuanțe de auriu și alb, de un tânăr minunat. Soțul meu s-a plâns că mă costă o avere, însă eu cred că arată splendid... extrem de șic.

În timp ce doamna Kaminsky își agita entuziasmată mâinile, ochii lui Leonie căzură pe inelul mare cu diamante și turcoaze de pe unul din degetele femeii în vârstă.

– Desigur! exclamă Leonie strângând din dinți, supărată pe sine, pentru că nu găsisese până acum rezolvarea problemei. Zâmbind asistentului care aștepta plin de răbdare la o oarecare distanță, ea arătă spre spatele sălii.

– Îmi pare rău că a durat atât de mult, George. Ne putem uita la standul cu covoare din Qum? zise ea înainte de a se întoarce spre clienta ei. Știu că vă gândeați la nuanțe de albastru-închis și roșu-aprins, dar vă voi sugera ceva care poate vă va face să alegeți un covor mai în ton cu culorile camerei unde-l veți pune.

Conducându-și clienta printre stivele de covoare și carpete, aranjate cu grijă unele peste altele, Leonie se gândi, ca și altă dată, că mergea printr-un tezaur de diamante prețioase; strălucirea incandescentă, ca de bijuterii, a mățăsurilor sub arcul de lumini ce cădeau din tavan făcea ca totul să pară ireal.

– Inelul dumneavoastră mi-a dat ideea, îi explică ea doamnei Kaminsky, în timp ce asistentul le conducea spre stiva mare de covoare. Acestea au venit din orașul sfânt Qum, aflat în Iran. Climatul politic din acea țară nu e prea bun în acest moment și, de aceea, aceste piese au devenit extrem de rare.

Leonie se aplecă pentru a mângâia mătasea moale de culoarea turcoazului, care la mijloc avea un peisaj de frumusețea paradisiului, în nuanțe de auriu, crem și alb.

– Acum e cu totul altceva, dragă! exclamă bucuroasă americanca. Îmi place această nuanță de albastru.

– Este reprezentativ pentru toate covoarele din Qum. Nu veți găsi o asemenea culoare la nici un covor din Persia...

– Un telefon pentru domnișoara Elliot, se auzi o voce dintr-un difuzor de pe perete, care o întrerupse pe Leonie. Domnișoara Leonie Elliot este rugată să vină la secretariat.

– Nu știu cine... Leonie se ridică puțin mirată. Îmi pare rău dar ar fi mai bine să răspund. Nu vă grăbiți. Priviți toate modelele pe care le avem, îi spuse ea femeii în vârstă. Nu voi lipsi mult.

Grăbindu-se să înainteze printre covoare, apoi pe scările care duceau spre secretariat, Leonie intră în panică, realizând că la telefon ar putea fi mama ei, care avea să-i spună ceva despre Jade. Chiar dacă fetița avea numai patru ani, era atât de neastâmpărată încât își rupsese deja o mână căzând dintr-un copac, și-și arsese destul de rău piciorul când dăduse foc unei cutii mari de chibrituri.

Zâmbind repede secretarei, ridică receptorul și oftă ușurată când auzi vocea asistentei sale.

– Leonie?

– Da, Gwen, ce s-a întâmplat?

– Nimic dramatic, zise Gwen. Dar avem o cerere urgentă pentru o evaluare. Clientul va părăsi țara în două zile și vrea neapărat să-și asigure o carpetă Heriz de mare valoare. Poți vedea carpa în seara asta, la ora șase?

Leonie făcu o grimasă.

– Credeam că ajung și eu mai devreme acasă. Am vreo șansă să fac evaluarea mâine dimineață?

– Îmi pare rău, nu. Este singura oră la care clientul este liber, iar Henry și Philip sunt amândoi extrem de ocupați în această seară. Încă mai încerc să organizez agenda domnului Dimitri și numai Dumnezeu știe cum voi reuși să-i împac pe toți.

– Da, știi că asta e o problemă, încuviință Leonie. Gravul accident de mașină care-l ținea la pat pe patronul ei, Dimitri Kashan, și care nu mai fusese la birou de patru săptămâni, îi făcuse să aibă mult mai mult de lucru pe toți angajații firmei. Bine, Gwen, voi avea grijă de asta... doar dacă e vorba numai de o evaluare pentru asigurare și nu de cineva care dorește să aranjeze o vânzare. Pur și simplu n-am suficient timp pentru asta.

– Am făcut deja cunoscut clar acest punct clientului, o asigură secretara înainte de a-i da adresa din Mayfair. Trebuie doar să suni la intrare și să întrebi de șeful Samir, bine?

– Un arab? Nu mi-ai spus... Vocea lui Leonie se pierdu când înțelese că Gwen închisese telefonul.

Mulțumind secretarei și ieșind încet din birou, Leonie încercă să-și înfrângă neliniștea. Cum putea fi asta o problemă? Avea deja mulți clienți din bogatele state arabe, de pe urma petrolului, care considerau cumpărarea de covoare și carpete orientale drept o investiție mai bună decât preluarea de acțiuni și alte valori. Faptul că vorbea limba arabă era un alt motiv pentru care mulți dintre ei preferau să facă afaceri cu firma unde lucra ea.

Absorbită de gândurile ei, Leonie se trezi când o mână îi prinse brațul și abia atunci realizează că nu era singură în coridorul prăfuit.

– Ah... în sfârșit! Am alergat prin toată clădirea după tine din momentul în care secretara mi-a spus că te afli în depozitele mele.

Leonie privi în sus, uimită să-l vadă pe Jeff Powell care o cerceta cu figura lui atrăgătoare.

– Îmi pare rău... zise ea, scuturând din cap confuză.

– Pentru ce? Speram numai să te pot convinge să pleci de la Kashan pentru a mi te alătura, spuse el. Probabil că dacă vei lucra aici, la Powell, nu voi mai avea atâtea dificultăți în a te convinge de farmecele mele! Ce zici, luăm cina împreună?

– Mi-e teamă că nu pot, sunt prinsă cu multe treburi, murmură ea mișcându-se puțin pentru a evita mâna lui care încerca să-i cuprindă talia.

– Ce păcat, zise Jeff privind-o pe femeia care stătea lângă el, și strângând din buze.

Leonie nu era doar foarte bună în meseria ei, dar cu acei ochi neobișnuit de mari și albaștri pe fața albă ca alabastrul, cu o piele aproape transparentă, înconjurată de părul extrem de strălucitor, era o femeie mai mult decât frumoasă. În ultimii ani devenise un vizitator regulat al acestor depozite și, cu toate acestea, refuzase să răspundă avansurilor lui. Fusese descurajat și apoi, când realizase că ea era complet indiferentă, devenise intrigat.

Fără a exagera, el era foarte conștient de faptul că femeile găseau atrăgătoare figura lui de blond și, fiind bogat și plin de succes, nu avusese niciodată probleme pentru a-și găsi o prietenă. Știa, din bârfe, că în viața lui Leonie existase o căsătorie destrămată, din care rezultase o fiică pe care trebuia s-o întrețină. Cu toate că avea numai douăzeci și patru de ani, era sigur că ea avusese câteva relații cu alți bărbați. Jeff credea că

era departe de a nu fi atrasă fizic de cineva și se întâmplase desigur de multe ori așa ceva. Atunci, de ce insista să-l țină la distanță?

– Astăzi ce cauți? întrebă el.

Leonie zâmbi.

– Cred că eu și clienta mea am văzut toate covoarele orientale din Londra! Oricum, cred că e pe cale să se decidă asupra unuia adus din Qum... asta numai dacă prețul tău nu e extrem de mare.

– Știi că am fost întotdeauna bucuros să-ți ofer un preț special, spuse el cu blândețe, apropiindu-se de trupul ei zvelt.

– Da, bine... Oh, Dumnezeu! uite cât e ceasul! exclamă Leonie privind repede spre el, în timp ce se îndepărta. Trebuie să zbor! Biata doamnă Kaminsky se întreabă unde am dispărut, adăugă ea peste umăr, grăbindu-se să străbată coridorul.

Jeff Powell rămase nemișcat, privind silueta ei care dispărea, înainte de a ofta fără speranță și de a se întoarce în biroul lui. O oră mai târziu, încă îi era greu să se concentreze asupra afacerilor pe care le avea de încheiat, pentru că figura încântătoare a lui Leonie se afla și acum suprapusă pe hârțile lui.

Leonie nu avea însă astfel de probleme. Era obișnuită să respingă cu răceală avansurile celor ca Jeff Powell, care, cel mai adesea, o considerau numai o provocare pentru masculinitatea lor. Până acum reușise de fiecare dată să-l concedieze pe atrăgătorul proprietar al acestor depozite și acesta dispăruse din mintea ei înainte de a se alătura doamnei Kaminsky, fericită și entuziasmată de covorul pe care-l alesese.

Îi luă ceva timp pentru a completa actele de export ale covorului și Leonie era, așa cum se temuse, în întârziere cu o

jumătate de oră la întâlnirea din timpul prânzului, când taxiul în care se afla cotea pe strada Jermyn. Intrând în restaurant, porni spre masa unde o aștepta Sally, vechea ei prietenă din liceu.

– Îmi pare rău că am întârziat, dar a fost una din acele zile pline, spuse ea așezându-se bucuroasă pe confortabilul scaun acoperit cu catifea. Mai întâi, mașina nu a pornit dimineata, apoi am umblat din depozit în depozit și, chiar în clipa în care eram gata să părăsesc biroul am avut o convorbire lungă cu New York-ul.

– ... Dumnezeule! Văd o sticlă de șampanie?

Sally râse de expresia mirată a prietenei sale care privea cu ochii ei albaștri măriti un chelner aducând lângă masă o frapi-eră cu o sticlă de Dom Perignon.

– Dacă mă lași să spun și eu ceva, îți voi reaminti că azi este ziua mea de naștere.

– Ah, nu! Am uitat, bâigui Leonie.

– Și mai sărbătoresc și o promovare la serviciu. Acum am un post care-mi dă multe privilegii și șansa de a avea întâlniri cu persoane importante!

– Ah, Sally... minunat! Îmi pare atât de bine pentru tine, spuse Leonie bucuroasă, rezemându-se de spătarul scaunului. Știa că prietena ei sperase la această promovare, lucrând la una din cele mai importante agenții de publicitate din Londra, și era bine că munca și talentul ei fuseseră, în sfârșit, recunoscute. Ai primit și o importantă creștere de salariu o dată cu această nouă poziție pe care o ocupi? o tachină ea.

– Sper că voi primi... numai ca să pot plăti acest prânz! i-o întoarce Sally, în timp ce chelnerul deschidea sticla de șampanie și umplea paharele.

– Ei bine, la mulți ani și felicitări, spuse Leonie ridicând paharul. Mmm, e delicioasă... o licoare binefăcătoare! adăugă ea savurând gustul șampaniei reci.

– Tu nu arăți foarte bine, zise Sally privind-o îngrijorată pe frumoasa femeie din fața ei. E vreo problemă? Sper că nu s-a întâmplat nimic cu Jade, nu-i așa?

– Nu. După ultima escapadă a fost uimitor de cuminte. Acum știe că dacă te urci într-un copac poți să cazi... și să-ți rupi mâna! Leonie zâmbi, amintindu-și expresia indignată de pe micuța figură a fiicei sale când realizase că trebuie să stea cu mâna în ghips câteva săptămâni. De fapt, în ultimul timp Jade a fost un înger. Presupun că mai cu seamă pentru că e hotărâtă să fie domnișoară de onoare la nunta mamei mele!

– Mai sunt două săptămâni până la ziua cea mare, nu-i așa? Cum merg pregătirile?

– Destul de bine... până acum! Dar mama a început să intre în panică de acum o lună, deoarece ne va lăsa pe mine și pe Jade singure în Anglia, și se pare că n-o pot convinge să nu-și facă griji în legătură cu asta.

Tatăl lui Leonie fusese un american, director executiv la o companie petrolieră cu sediul la Teheran. Plecarea șahului și preluarea puterii de către ayatolah aproape a falimentat Iranul și John Elliot optase pentru o retragere rapidă, hotărând să plece spre Anglia, când Leonie, având paisprezece ani, era încă elevă. Faptul că soția lui era englezoaică și avea multe rude în țară a fost încă un factor determinant în luarea deciziei și a fost un lucru tragic faptul că el a murit la scurt timp după ce s-au mutat în noua lor casă din Londra.

În ultimii zece ani, mama lui Leonie se comportase ca o văduvă care are de crescut un copil, dar apoi, apăruse într-o vizită un prieten al tatălui ei din Statele Unite, care se hotărâse

brusc să facă o călătorie numai pentru a o vedea pe doamna Elliot. Asta se întâmplase în urmă cu trei luni și, cu ceea ce poate fi numită viteza luminii, mama ei și Clifford T. Brownlow se hotărâseră să se căsătorească. Leonie reușise să fie de acord cu perspectiva de a avea un tată vitreg și cu faptul că acesta dorea s-o ducă pe mama ei acasă la el, în Florida, imediat după nuntă. Singura problemă ea că doamna Elliot se arăta foarte îngrijorată de viitorul fiicei și a nepoatei.

– Nu mi-aș face atâtea griji dacă ai avea o dădacă drăguță și experimentată, îi spusese mama ei în urmă cu câteva săptămâni. Știu că ai luat legătura cu toate agențiile, draga mea, dar dacă nu vei găsi persoana potrivită, ce vei face?

– Mă voi descurca într-un fel, murmurase Leonie. Nu ai de ce să-ți faci griji.

– Ei bine, nu pot să nu-mi fac griji. Am fost bucuroasă să te ajut, să am grijă de Jade când tu erai la serviciu... dar chiar și tu cred că ai realizat că nu era o situație ideală. Chiar dacă vrei sau nu să recunoști, adăugase cu fermitate doamna Elliot, problema este că Jade e o fetiță inteligentă și strălucitoare care are nevoie de un tată.

– Ah, mamă! mormăise Leonie. Hai să nu mai discutăm iarăși despre asta! Căsătoria mea s-a destrămat poate înainte să înceapă. Cunosc părerea ta despre asta, dar tot ce-mi doresc este divorțul!

Doamna Elliot oftă din greu.

– Nu sunt de acord cu divorțul tău, dar dacă Badyr este de acord...

– Scrisoarea de la avocatul din Dhoman a fost destul de clară. Aceasta spunea că “probabil el va lua în considerare o astfel de acțiune”... dar numai dacă încuviințez să mă întâlnesc

cu el pentru a discuta chestiunea. Leonie oftă. Nu pot fi de acord. Badyr nu știe nimic despre Jade și nu am de gând să-mi asum riscul ca el să afle de existența ei.

– Întotdeauna am considerat că ai greșit că nu i-ai lui Badyr despre copilul lui, spusese supărată mama ei. Are dreptul legal să știe de existența fiicei sale și frica ta în legătură cu posibilitatea s-o ia de lângă tine e extrem de ridicolă.

Leonie se stăpâni s-o contrazică. Era de prisos să aducă din nou argumentele vechi pentru care nu-i spusese lui Badyr despre Jade. Fusese arestat în Dhoman cu mult înainte de nașterea fiicei lui, și oricum n-ar fi primit mesajul. Când bătrânul și despoticul lui tată îl trimisese mai târziu în exil, Leonie auzise și citise multe despre cazurile în care tații arabi își furau copiii și dispăreau fără urmă, lucru pe care nu dorea să-l riște.

La gândul că Jade ar putea fi răpită, Leonie își simțea stomacul contractat de frică. În mintea ei nu era nici un dubiu că făcuse cea mai bună alegere – oricât de greșită era din punct de vedere moral – de a nu-i spune soțului ei despre fiica lor. Tot ce avea de făcut era să mai aștepte un an, după care putea obține divorțul, cu sau fără consimțământul lui Badyr. Asta nu pentru că avea intenția să se recăsătorească, era departe de ea acest gând. Această unică și teribilă experiență îi fusese prea de ajuns pentru a-și mai dori o căsătorie.

– Hei! Ce ai de gând? Vrei să lași bunătate de friptură să se răcească?

– Ce...? Leonie privi în sus, trezită din gândurile și amintirile ei de comentariul amuzat al lui Sally. Eu doar... ei bine, doar mă gândeam că ar trebui să fac un efort mai mare pentru a găsi o dădacă pentru Jade pentru timpul orelor mele de serviciu. Nu știu ce se va întâmpla în continuare cu toată treaba asta.

– Când te-am văzut ultima dată, patronul tău tocmai fusese internat în spital. Ați avut mai mult de lucru de atunci?

– Și încă cum! exclamă Leonie făcând o grimasă. Afacerea înflorește pe zi ce trece... ceea ce e foarte bine pentru firmă, și din moment ce Dimitri m-a pus să-i țin locul pe timpul absenței, m-am trezit pe cap cu o grămadă de treburi noi. Oricum, ca să fiu cinstită, adăugă ea, trebuie să recunosc faptul că îmi place tot acest haos!

Sally râse și apoi privi masa plină de farfurii și pahare.

– Văd că ești extrem de ocupată, dar ți-aș fi recunoscătoare dacă... ei bine, dacă ai găsi puțin timp pentru a-mi face o favoare.

– Da, sigur că da, dacă pot.

– Ei bine, nu e pentru mine, mai exact... Prietena ei făcu o pauză, după care trecu la subiect. Îmi dau seama că-ți pot trezi amintiri dureroase, dar trebuie să-ți spun că una dintre fetele cu care împart apartamentul vrea să plece și să se logodească... cu un prinț din Arabia Saudită.

– Ah, Dumnezeuule!

– Da, asta am zis și eu! Oricum, mă întrebam dacă poți să vorbești cu ea. Celelalte două fete și cu mine am încercat s-o avertizăm în legătură cu capcanele care i se întind, dar pur și simplu ea n-a vrut să ne asculte. Poate că este îndrăgostită de acel bărbat, dar noi presupunem că este mai mult încântată de mașina lui sport de ultimul tip, de cinele la Ritz din fiecare seară și fabuloasele bijuterii extrem de scumpe pe care aproape că a fost obligată să le primească.

Leonie oftă profund.

– E atât de greu, nu-i așa? Cum ai putea să-i explici cuiva – mai ales dacă acea persoană se crede îndrăgostită de celălalt – diferențele dintre Orient și Occident? Va trebui să

experimenteze șocul schimbării culturii. Știu că și eu am refuzat în acel moment orice sfat, chiar dacă era bine intenționat.

– Am citit undeva că Arabia Saudită are un regim dintre cele mai stricte în ceea ce le privește pe femei. Am dreptate? întrebă Sally.

– Da. Majoritatea statelor din Golf sunt liberale, dar toate femeile care locuiesc în Arabia Saudită – de orice naționalitate ar fi – trebuie să se supună unor reguli foarte stricte. De exemplu, nu au drept de muncă, nu au voie să conducă o mașină. Leonie strivi șervețelul între degete. Nici nu au voie să-și părăsească locuința, nici măcar pentru a se duce la cumpărături... asta dacă nu sunt însoțite de o rudă de sex bărbătesc. Ca dovadă, înseamnă că prietena ta va fi o prizonieră în casa ei pentru că-și va vedea foarte puțin soțul. Ei nu fac decât să-și abandoneze noua nevastă lângă mama lor, pentru a-și petrece majoritatea timpului cu prietenii. Așadar, din moment ce nu știe araba, va trăi o viață de chin și singurătate printre străini.

– Dumnezeule! exclamă Sally. Pare îngrozitor!

– Da, așa și este.. dacă nu cumva hotărăști să petreci o viață în deplină libertate. Oricum, cred că dacă noi două am fi fost născute în Arabia și am fi crescut conform credinței mahomedane, am fi crezut că totul e perfect normal și am fi în general fericite cu viața pe care am duce-o.

– Ai găsit... vreau să spun, viața ta în Dhoman a fost la fel de rea ca aceasta? întrebă Sally privind-o cu neliniște.

– Dumnezeule, nu! exclamă Leonie zâmbind. Viața din Arabia Saudită ar putea fi un picnic în comparație cu haremul medieval în care m-am trezit eu!

– Dar credeam... cu siguranță, acum, când soțul tău e rege, sau cum....

– Sultan, o corectă Leonie. Majestatea sa, sultanul Badyr ibn Rashid Al Hamad, mai precis! L-a înlăturat pe bătrânul său tată de pe tron acum câțiva ani... și sper că se distrează acum, adăugă ea cu răutate. Deoarece, crede-mă, țară mai murdară și mai înapoiată e greu de găsit! Dumnezeu știe că nu am stat acolo decât un timp foarte scurt, dar în ceea ce mă privește, acele trei luni au fost cele mai groaznice din viața mea!

Cu toate că erau prietene de ani de zile, Sally fusese uimită de căsătoria lui Leonie și știa foarte puține lucruri despre soțul ei sau despre viața pe care o dusesse în Emiratul Dhoman din Arabia de Sud. Știa numai că acea experiență o făcuse pe prietena ei s-o treacă sub tăcere și să evite subiectul. Leonie spusese foarte clar că nu dorește să vorbească despre ciudatul ei mariaj.

– N-am știut...! Vreau să spun că n-aș fi deschis subiectul dacă aș fi știut... murmură Sally dorindu-și să-și fi ținut gura.

– Nu ai de ce să-ți faci griji și, cu siguranță, voi încerca s-o conving pe prietena ta să-și privească plină de atenție viitorul! În ceea ce privește căsătoria mea, zise crispată Leonie, s-a terminat acum cinci ani și, când mă uit înapoi, pot aprecia câteva din lucrurile din acea țară și pe unii dintre oamenii ei... chiar dacă atunci nu mi-am dat seama.

Făcu o pauză, încercând să găsească niște cuvinte potrivite pentru a exprima complexa ideologie a Orientului.

– Este total incredibil cum tot ceea ce noi, cei din Occident, am încercat să cultivăm pentru a crede în niște idealuri... a devenit un mod complet diferit de viață. De exemplu, un soț arab ar fi surprins și extrem de ofensat dacă l-ai acuza că a fost crud cu soția lui pe care a ținut-o închisă în casă. Bărbații sunt învățați să-și protejeze și să-și îngrijească femeile și ceea ce noi credem că este o închisoare, ei o privesc ca pe

o grijă plină de iubire și căldură. Ea oftă. Presupun că e cinstit să spun că au un sentiment puternic de uniune familială, o solidaritate și o mândrie îngrozitoare, nu numai în propria lor familie, ci în întreaga comunitate.

– Tot mai cred că viața de acolo e îngrozitoare! Ceea ce ne trebuie este încă un pahar de șampanie, zise hotărâtă Sally, surprinzând cu privirea un chelner care trecea pe acolo. Și pentru că tot sunt la acest subiect, am câteva prietene care vin pe la mine astă-seară pentru a sărbători. De ce nu treci și tu când vii de la slujbă?

Leonie scutură din cap, plină de regret.

– Mi-ar face plăcere, dar am o întâlnire pentru evaluarea unui covor, la ora șase. În afară de asta, încerc întotdeauna să ajung cât mai devreme acasă, pentru a-i putea face baie lui Jade.

– Nu e nici un dubiu asupra faptului că ți se potrivește rolul de mamă, o asigură Sally zâmbind. Dacă aș avea garanția că voi arăta la fel de bine ca tine, poate aș fi tentată să mă mărit și să am un copil!

– Robert Armstrong te bate la cap să fixezi data? o chestionă Leonie referindu-se la lunga relație a prietenei sale cu șeful ei.

– Ei bine... roși Sally, voi face acest lucru în momentul în care-i voi oferi șocul vieții lui spunându-i că sunt de acord să mă mărit cu el!

– Dumnezeule! Ce te-a făcut să te răzgândești?

– Împlinirea vârstei de douăzeci și patru de ani! Sally oftă, privind amuzată bulele din paharul ei.

– Vai, ce bătrână ești! Leonie râse în timp ce se ridica să plece. Vă voi vedea pe tine și pe părinții tăi la nunta mamei, dar, între timp, va trebui să mă ții la curent cu ceea ce faci cu

Robert. Știi bine că sunteți nebuni unul după altul... așadar, spune „da“ și fii fericită. Se aplecă și își sărută prietena pe obraz. Aș vrea să mai pot rămâne pentru a te ajuta să-ți învingi temerile, dar am un milion de treburi la birou.

Nu exagerase deloc, își spuse Leonie câteva ore mai târziu, în timp ce plătea taxiul în fața unei clădiri impozante din centrul orașului. Telefonul nu se oprise din sunat toată după-amiaza și îi fusese greu să scape de la birou la timp pentru a ajunge la întâlnirea de la ora șase.

– Cred că șeicul Samir mă așteaptă, spuse ea când îi fusese deschisă ușa de către un majordom în haină neagră și pantaloni cu dungi. Încuviințând printr-o înclinare, acesta o conduse printr-un hol mare pardosit cu marmură albă și neagră, apoi pe scări, spre primul etaj al mării clădiri. Ciocăni discret la o pereche de uși mari, după care le deschise pe amândouă de perete și se dădu la o parte pentru ca ea să poată intra în cameră.

Dumnezeule, parcă e o sală de bal! se gândi Leonie abia apucând să studieze mărimea acestei camere enorme când se trezi față în față cu un tânăr brunet, care o salută.

– Șeic Samir?

– Sunt încântat să vă cunosc, dom... nișoară Elliot, murmură el aplecând capul spre mâna ei și apoi arătând spre marele covor care se afla întins sub un candelabru imens de cristal.

Leonie nu avea o formulă precisă de analizare a „calității“ unui covor, dar după mărimea perilor și strălucirea covorului de la picioarele ei, putea spune că este unul dintre cele mai extraordinare covoare antice pe care le văzuse vreodată. Impresionată, se aplecă pentru a-l examina mai îndeaproape, încântată de lucrătura manuală impecabilă și de tonurile

sclipitoare ale mătăsii în culori perfect armonizate. Era un covor de o frumusețe care-ți tăia respirația, iar ciucurii, broderiile și trecerile de la un model la altul erau aliniată perfect... o adevărată operă de artă!

– Este evident un covor de o imensă valoare, spuse ea când se ridică, incapabilă să-și ia ochii de la un lucru atât de perfect. Scuzați-mi sinceritatea, dar trebuie să vă spun că v-ați asumat un imens risc deoarece n-ați asigurat până acum o asemenea piesă, și ar trebui să vă grăbiți să contactați o firmă de asigurări chiar mâine dimineață la prima oră. Desigur, eu voi face acum toate măsurătorile și vă voi da o evaluare fermă, dar vă pot spune încă de pe acum că un covor ca acesta, păstrat în cele mai bune condiții, valorează o mie de lire metrul pătrat.

Leonie făcu un efort pentru a-și lua ochii de la covor, dorind să vadă cât de impresionat era șeful de prețiosul obiect pe care-l avea. Dar, spre uimirea ei, el nu părea să-și fi pierdut calmul pe care-l afișase de la început. Surprinsă, se gândi că poate exagerase, înainte ca o mișcare dintr-un colț mai întunecat al camerei să-i atragă atenția.

Încă uimită din cauza descoperirii unui asemenea covor superb, confecționat manual, Leonie oftă și privi atentă umbrele gri care se interpuseră peste lumina strălucitoare a covorului. Un fior începu să-i străbată șira spinării, iar ochii i se măriră din cauza șocului de a vedea silueta înaltă care se apropia de ea.

– *B... Badyr...?*

Șoapta ei abia rostită din cauza uimirii crescuse în camera imensă, făcând ecou în urechile ei și făcând-o să închidă ochii pentru o clipă. Nu putea fi adevărat! Nu era posibil! Ce naiba căuta soțul ei aici? Din toate colțurile lumii își alesese tocmai Londra?

Capitolul 2

– Ei bine, e o plăcere să te revăd, draga mea Leonie. A trecut mult timp de când nu ne-am văzut, nu-i așa?

Ah, Dumnezeu! Nu avea cum să nu recunoască această voce adâncă, cu accent ciudat, și tonul rece și ironic. Leonie întinse o mână pentru a se sprijini de spătarul unui scaun din apropierea ei, deoarece tot corpul îi tremura din cauza tensiunii care pusese stăpânire pe ea. Luptând pentru a se controla, privi stupefiată spre bărbatul pe care nu-l mai văzuse de aproape cinci ani.

Era... desigur, era Badyr. Totuși, în timp ce ochii ei îl cercetau pe bărbatul care acum se afla chiar lângă covorul pe care ea îl studiasse, își dădu seama că se uita la un străin.

Leonie clipea în timp ce-i examina statura înaltă. Văzu umerii lui lați care continuau cu toracele și apoi cu talia subțire, îmbrăcați cu eleganță de o haină neagră, extrem de scumpă, croită impecabil pe trupul lui perfect care încă mai rămăsese în amintirea ei. Nu, nu statura lui athletică i se părea atât de deosebită. Fortându-se să-și ia ochii de la cămașa lui

imaculat de albă, contrastând puternic cu pielea bronzată a gâtului lui frumos, simți cum se albește la față pentru a doua oară.

Ce se întâmplase cu Badyr? Se părea că nu putea face nimic pentru a-și ascunde șocul și confuzia care se întipăriseră pe figura ei când văzuse bucata de pânză neagră care-i acoperea ochiul stâng și din care ieșea o cicatrice mare care-i brăzda obrazul arămiu până la bărbie. Părul lui de un negru de catifea, frumos pieptănat pe capul lui perfect, căzând în cârlioniți pe gulerul hainei, era singurul lucru pe care și-l putea aminti despre el. Îi era aproape imposibil să-și amintească farmecul și calmul soțului ei, apariția lui atrăgătoare și personalitatea caldă cu accente aspre, și aura periculoasă cu care era înconjurat acest... acest bărbat ai cărui ochi cercetători o priveau alene pentru a-i aprecia fiecare trăsătură, înfiorând-o.

– C... ce faci a... aici? se bâlbâi ea, încercând să-și revină.

– Ce primire caldă după atâția ani, murmură ironic Badyr. Probabil am simțit că a venit timpul să discutăm problema, ce spui?

– Nu e nimic... nu avem ce discuta... în afară de divorț, desigur, i-o întoarse ea, împreunându-și mâinile pentru a le ascunde tremurul.

– Mă gândesc la una sau două altfel de probleme, zise el. Oricum, dacă dorești în mod deosebit să discutăm despre terminarea căsătoriei noastre, atunci sunt pregătit să aud ce ai de spus în legătură cu asta.

Leonie oftă nervoasă și plină de resentimente provocate de cuvintele lui indiferente și de aerul lui încrezător. Cum îndrăznește să-o trateze astfel? Nu era vina ei că fusese forțată să plece din Dhoman cu ani în urmă. Nici măcar o dată, în decursul acestor ani, el nu se obosise să ia legătura cu ea. Și

acum, a apărut pe neașteptate de nicăieri, asemeni spiritului din lampa fermecată. Stomacul i se încordă din cauza nervilor când realizează că amintirile încă o mai făceau să sufere.

– Șeicul Samir...? șopti ea.

– Slujitorul meu devotat.

– Și... și covorul?

Badyr oftă indiferent, mișcându-se cu multă grație până la capătul mesei mari de lângă el.

– A fost numai un motiv pentru a te revedea... nimic mai mult.

Leonie scutură confuză din cap, ridicând mâna pentru a opri cuvintele lui care o iritau.

– Covorul acesta e extrem de valoros! Pur și simplu nu înțeleg ce se întâmplă. Nu... nu are sens!

– Dimpotrivă... nimic nu e lipsit de sens! exclamă el zâmbind răutăcios. De peste un an, avocatul tău a fost informat în mai multe rânduri că doresc să am o întrevedere personală cu tine, față în față, și de fiecare dată mi s-a spus că nu ești de acord cu o astfel de întâlnire. De aceea, am hotărât să mă ocup chiar eu de această problemă... și iată-te! Ce bărbat norocos sunt, adăugă el cu un amuzament cinic, de-a avea ocazia să-mi pot vedea în sfârșit... iubita soție.

Nu sunt iubita ta soție! ar fi dorit ea să-i strige, simțindu-se ca și cum trăia un coșmar îngrozitor. Făcând o mișcare bruscă, necontrolată, ridică o mână pentru a-și îndepărta de pe față o șuviță rebelă de păr. Inima îi tremură în piept când simți cum privirea lui îi studia linia plină a sânilor, mai proeminenți acum din cauza gestului făcut. Obrajii Leoniei se aprinseră în fața privirii lui cercetătoare.

Când el vorbi din nou, tonul lui era total indiferent. Conținea o nuanță nouă de căldură falsă, care nu făcea altceva decât să-i dea fiori pe șira spinării.

– Ești mai slabă decât îmi amintesc eu, Leonie. Nu-ți stă bine.
– Nu suntem aici pentru a discuta despre silueta mea, i-o tăie ea nervoasă. Și... și de ce ne întâlnim în această clădire?

– Ar fi fost, desigur, mult mai convenabil pentru noi să ne întâlnim în apartamentul meu de la Claridge. Oricum, din moment ce am dorit să nu existe nici o șansă ca tu să-mi descoperi intențiile, adăugă el pe un ton zeflemitor, cred că acest loc mi-a servit admirabil drept scop.

Oare zburase din Dhoman până aici numai ca s-o vadă pe ea? Se părea, până acum, că are de gând să fie de acord cu divorțul, dar dacă era așa, de ce făcuse o asemenea călătorie din moment ce n-ar fi avut decât să trimită o scrisoare prin care să accepte condițiile impuse de avocatul ei? Plină de încordare, îl privi îngrijorată printre gene pe bărbatul din fața ei, care privea încet prin camera imensă.

– O clădire încântătoare, nu-i așa? murmură el fără s-o privească. Am însărcinat pe unul din șecii mei să fie noul ambasador al Dhomanului și el își va prezenta scrisorile de acreditare curții de la St. James săptămâna viitoare. Cred că se va simți foarte bine aici, ce zici?

Leonie strânse din dinți, tremurând de furie și frustrare din cauza tonului amuzat din vocea lui. Era clar că Badyr se amuza copios și în același timp se răzbuna pentru faptul că ea nu dorise să-l întâlnească. Ce sultan al Dhomanului, probabil dictator ca și bătrânul său tată, confortul ambasadorului ar fi fost ultimul lucru care ar fi putut să-l intereseze!

Dintr-o dată, Leonie își spuse că îndurase destul. Dacă el dorea să discute despre divorț, o putea face cu avocatul ei.

– Nu am vrut să te revăd, și-ți sugerez ca în viitor orice comunicare dintre noi să se facă prin intermediul

avocaților noștri, spuse ea cu toată hotărârea de care era în stare, în timp ce-i întorcea spatele pentru a se îndrepta spre ușă.

– Nu te grăbi, draga mea Leonie! El înaintă și o prinse de braț. Unde crezi că pleci?

Ea își ridică privirea spre figura lui autoritară și aspră, conștientă de faptul că bătăile inimii ei se acceleraseră la apropierea lui.

– Ia-ți mâinile de pe mine! strigă ea, încercând să se elibereze din mâna lui.

– Era un timp când abia așteptai să te ating, murmură el blând. Sau ai uitat?

– Am... am uitat totul, i-o întoarce ea repede, îngrijorată că tonul vocii ei nu era destul de tăios pentru a-l convinge.

– Într-adevăr? întrebă el, zâmbind acru. Hai să vedem, ce spui?

Nu...! Ar fi dorit ea să strige, dar se afla deja în brațele lui și, până să protesteze, buzele lui puseseră stăpânire pe ale ei sărutând-o apăsător și hotărât. Zbătându-se în brațele de oțel care-i înconjurau trupul și încercând cu frenezie să se elibereze, realizează cât de fierbinte era atingerea lui și că sărutul lui o ardea și o făcea să se predea.

Treptat și imperceptibil, presiunea aspră și crudă a buzelor lui deveni caldă și insistentă făcând-o să-i răspundă, alungându-i toată rezistența. Pulsul ei se accelerase și nu mai putea fi controlat, iar trupul începuse să-i tremure din cauza emoției și a ciudatului val de dorință care o invadase. Târâtă de acest val de dorință, tremură când buzele lui începură să-i sărute gâtul și vena care pulsa repede la baza acestuia. După câteva clipe, deschise ochii și candelabrul de deasupra ei aproape o orbi. Prin strălucirea lui îl văzu pe Badyr care-i privea fața în timp ce-i zâmbea ironic.

– Se pare că nu ai uitat chiar totul, draga mea Leonie, nu-i așa? Leonie se simțea rău și era dezgustată de sine. Furioasă pe ea însăși și pe el, se eliberă repede din brațele lui.

– Dacă ai impresia că... că acest sărut rezolvă ceva, sau înseamnă ceva pentru mine, te înșeli amarnic! strigă ea, furioasă.

Ignorând cuvintele ei, Badyr se îndreptă spre un ciucure agățat cu o panglică de tavan, pentru a trage de el.

– Sugerez să plecăm acum. Am ordonat ca cina să ne fie servită în apartamentul meu de la hotel, unde putem continua... discuția într-o ambianță mai confortabilă.

– Nu avem ce discuta... nimic din ceea ce n-ar putea rezolva avocații noștri. Eu plec acum, adăugă ea ferm. Și nu există nici un motiv pentru care va trebui să ne mai întâlnim vreodată.

– Mi-e teamă, draga mea Leonie, că nu e chiar atât de simplu. Am câteva motive personale pe care doresc să le discut cu tine și dacă vei refuza să mă însoțești la cină, atunci, pur și simplu, va trebui să te conduc acasă.

– Nu... !

– De ce nu? Ar fi interesant să-ți văd casa. Îi zâmbi larg femeii care-l privea consternată. Am înțeles că locuiești cu mama ta.

– Nu... ar ... fi... prea bine pentru tine să mergi la mine acasă, murmură ea repede. Simțea cum pe frunte îi apar broboane de transpirație la gândul că el ar putea afla de existența lui Jade.

– Ce păcat! Am amintiri profunde despre încântătoarea ta mamă și m-aș fi bucurat s-o întâlnesc din nou.

– Nu... ei bine, mi-e teamă că ea... ea nu se simte prea bine acum, minți repede Leonie. Are... un fel de gripă... încă nu a trecut de faza cea mai rea.

– Într-adevăr? Atunci va trebui, cu siguranță, să mă rog pentru însănătoșirea ei.

Leonie tresări auzindu-i tonul sarcastic și amuzat. Probabil că era numai imaginația ei, dar pentru o clipă i se păru că umerii lui fuseseră scuturați de un răs interior. *Al naibii bărbat!* Probabil că el nu realiza, însă reușise într-un fel s-o manevreze așa cum dorise. Dacă nu mergea să ia cina cu el, era capabil să vină la ea acasă, în ciuda oricărei scuze pe care era capabilă s-o găsească.

Cum ea încă mai ezita, încercând cu disperare să găsească o cale de a-și rezolva dilema, auzi o bătaie în ușă și-l văzu apărând pe șeful Samir.

– Șoferul e la dispoziția dumneavoastră, maiestate, murmură el evitând cu grijă să privească în direcția ei și fixându-l cu ochii numai pe Badyr.

– Ei bine, Leonie, zise Badyr pe un ton periculos, ce alegi? Cina la hotelul meu, sau să-i spun șoferului să ne conducă la tine acasă?

*

*   *

Închizând ușa băii de mărimea unei săli, Leonie oftă adânc în timp ce-și îmbrăca jacheta marinărească și se îndrepta spre holul de la intrare, superb decorat.

Niciodată nu avusese de ales. Nu cu adevărat. Nu avusese nici o alternativă pentru a nu-l urma pe Badyr la hotel și a lua cina cu el, din moment ce nu dorea să-și asume riscul ca el s-o găsească pe Jade în casa ei. Trecuse prin multe neplăceri în ultimii cinci ani, mai întâi încercând să-și ascundă sarcina și apoi, după nașterea fiicei sale, când se ferise ca el să nu afle de ea.

Țindându-și bărbia în mână, se privi uimită în oglindă. Ce porcărie! Și ea arăta foarte rău, își spuse Leonie începând să-și scoată agrafele care-i susțineau părul în vârful capului. Scuturându-și bogatele bucle blond-roșcate pentru a le elibera, își deschise poșeta și se liniști când văzu că are la ea peria, peiptenele și trusa de machiaj.

Buzele Leoniei se strâmbară într-un zâmbet ironic în timp ce privea pereții acoperiți cu marmură albă, sculpturile aurite și ceea ce părea o colecție enormă de oglinzi care reflectau fiecare centimetru al băii luxoase. Ce însemna să fii sultanul unei țări bogate în petrol, din mijlocul deșertului! Nu-și dorea nimic din ce avea el. Experimentase viața ca prizonieră într-o cușcă aurită și știa foarte bine că bogăția, poziția socială și privilegiile nu însemnau nimic când nu aveai libertate. În timpul încarcerării ei din Dhoman învățase pentru prima dată în viață cât de prețioasă era libertatea... un lucru de care nu-și dăduse seama până când nu-i fusese luat.

Leonie respiră adânc și încercă să se adune. Nu avea rost să mai aibă resentimente și să se necăjească atunci când se gândea la trecut. Totul fusese lăsat în urmă și asta o mulțumea, iar după ce ea și cu Badyr vor stabili divorțul, va fi eliberată definitiv de Dhoman și-și va putea vedea liniștită de viața ei.

Privindu-se încă o dată în oglindă, fu satisfăcută de croiala severă a taiorului ei și de decolteul în V al bluzei de mătase albă, care-i confereau o atitudine de femeie de afaceri eficientă. Era ținuta perfectă pentru discutarea unui divorț, își spuse ea plecând repede spre ușă.

Din nefericire, se părea că Badyr nu vedea astfel lucrurile.

– Arăți minunat, ca întotdeauna! murmură el întinzându-i un pahar cu șampanie când ea își făcu apariția în sufrageria mare.

– Tu nu bei? îl întrebă ea nervoasă, ignorând complimentul lui și nedorind să încălzească atmosfera intimă sugerată de lumina difuză și de covoarele moi pe care călca.

– Având în vedere poziția mea din prezent, simt că trebuie să dau un exemplu bun și să urmez regulile impuse de religia mea, spuse el zâmbind cu răutate.

– Dacă ești un musulman atât de bun, spuse Leonie după ce luă o înghițitură din pahar, de ce nu spui pur și simplu „Divorțez de tine“ pentru a pleca apoi spre Dhoman? Avocații noștri vor întocmi toate actele și apoi vom fi amândoi fericiți.

– Nu, eu nu voi fi fericit, Leonie. Nu e ceea ce vreau eu, spuse el.

– Bine, oftă ea. Atunci ce vrei? Ce cauți la Londra? Și de ce, când mariajul nostru s-a terminat de mult, trebuie să mai fiu încă șantajată pentru a veni în acest hotel?

– De ce nu stai jos și nu te faci comodă? El îi arătă una din canapelele adânci înconjurată de fotolii adânci. M-ai întrebat de ce mă aflu aici, la Londra, zise el blând, înlăturând o umbră invizibilă de praf de pe haina lui. E foarte simplu, draga mea Leonie. Nu crezi că e timpul să-mi cunosc și eu fiica, pentru a deveni mai apropiată?

Leonie era îngrozită și respirația i se oprise, ca și când ar fi primit o lovitură de pumn direct în față.

– Fiica... ta? șopti ea simțind cum se albește la față.

– Stai jos, îi ordonă el aspru. Chiar credeai că poți păstra acest secret față de mine? adăugă el încet când picioarele ei cedară și se prăbuși într-un fotoliu. Poate că am fost arestat pentru un timp, dar te pot asigura că am fost bine informat de ceea ce se petrece în țară, zise el sec. Îmi închipui că am știut de sarcina ta chiar de când ai devenit și tu conștientă de ea.

– Dar... dar de ce nu ai luat niciodată legătura cu mine? Nu am primit nici un cuvânt de la tine, din momentul în care ai fost arestat și dus departe! protestă ea.

– Nu puteam risca. Trebuie să-ți amintești cum era, Leonie. Tatăl meu era într-o criză de demență senilă și dacă afla despre sarcina ta, nici unul dintre noi n-ar mai fi fost în siguranță.

– Dar sunt sigură...

– Spun adevărul, crede-mă, o asigură Badyr. Te-ar fi ținut sub o supraveghere strictă și apoi, dacă ai fi adus pe lume un fiu, viața mea ar fi fost mult mai grea! Nici eu n-am știut ce se întâmpla cu tine. De aceea, eu am fost cel care a aranjat plecarea ta din Dhoman. Cel puțin aici existau spitale mult mai bune, adăugă el caustic. După cum știi, singurul centru medical din țara mea pe vremea aceea era un mic spital de chirurgie condus de americani.

– Nu... nu am avut nici o idee că tu ai fost cel care a aranjat fuga mea, spuse Leonie rezemându-se de spătarul fotoliului și sprijinindu-și capul de perna moale. Creierul ei nu mai putea judeca normal și devenise insensibilă, înmărmurită din cauza șocului pe care-l trăia. Dar după revoluție... după plecarea în exil a tatălui tău... de ce nu m-ai căutat?

Badyr oftă.

– Unul din principalele motive pentru care n-am făcut-o a fost faptul că aveam de luptat pentru câștigarea supremației în stat. Ignorați de tatăl meu, rebelii marxiști preluaseră deja controlul vestului Dhomanului și erau bine alimentați cu forțe și arme de Rusia și de China. Agenții mei mi-au spus că ți-ai luat din nou numele de fată și am hotărât că tu și copilul veți fi mai în siguranță dacă nu vă voi contacta. Desigur, dacă agenții dubli ai rebelilor ar fi aflat de voi, ar fi existat posibili-

tatea ca amândouă să fiți răpite. Nu aveam nici o intenție de a vă supune unui asemenea șantaj, adăugă el morocănos. Principala idee, draga mea Leonie, este că în ultimii patru ani am fost extrem de ocupat. Tot timpul și energia mea au fost concentrate spre a prelua controlul țării și a evolua de la condițiile medievale spre secolul douăzeci. Mai mult decât atât, fiind comandant al forțelor armate, am avut de purtat un război ciudat și crud. Nu-mi puteam permite, în acele momente, să-mi distrag atenția pentru a-mi îndrepta fermecele și blândețea spre soția și spre fiica mea!

El făcu o pauză și privi fața frumoasei femei care tremura. Ochii ei măriti, de albastrul safirelor, îl priveau uimiți de pe o față extrem de palidă.

Leonie se simțea prost sub privirea lui intensă și capul începu s-o doară când realizează că Badyr știuse de la bun început despre Jade. Nu mai putea judeca limpede și i se părea că gândurile îi zburaseră din cap.

Badyr se ridică pentru a se îndrepta spre căminul de marmură.

– Acum, când am învins în sfârșit rebelii – mulțumită trupelor britanice care mi-au dat ajutorul – Dhomanul e pacificat, zise el zâmbind. Desigur, mai avem mult de muncit pentru reconstrucția țării, trebuie să construim drumuri noi, spitale și școli, dar în sfârșit mi-am putut permite să mă liniștesc și să mă relaxez puțin.

– În acest fel... ai... căpătat cicatricea? În război, vreau să spun? mormăi ea.

El râse sec.

– Nu a fost un act eroic! Hotărându-mă asupra faptului că tatăl meu trebuie înlăturat de la putere, spre binele Dhomanului și al tuturor, am dus împreună cu cei care mă

sustineau, o luptă sângeroasă. Desigur, eu am fost cel care i-a adus la cunoștință tatălui meu că zilele lui de domnie au luat sfârșit... nu a fost deloc o îndatorire care-mi făcea plăcere!

El se apropie pentru a-i mai turna șampanie în pahar.

– Din nefericire, tatăl meu nu a primit acea hotărâre cu prea mult... entuziasm și eu am fost destul de neglijent, lăsându-l să arunce cu sabia lui de ceremonie în mine. Nici nu vreau să mă gândesc la ce ar spune bătrânul meu profesor din Sadhurst dacă ar afla că m-am lăsat surprins astfel! Desigur, a fost repede dezarmat de oamenii aflați sub comanda mea și singurul rezultat al acestei dispute a fost faptul că am avut nevoie de o duzină de copci ca să-mi închid rana de pe față și faptul că va trebui să-mi acopăr permanent ochiul.

Leonie se crispă în așteptarea unei revelații înfricoșătoare când el ridică mâna pentru a da la o parte peticul negru de pe ochi. Spre surprinderea ei, amândoi ochii lui care străluceau printre genele lungi păreau perfecți în timp ce o priveau.

– Vezi? Întrebă Badyr zâmbind amar. Port această bucată de material pentru a corecta privirea dublă. Am fost consultat de mai mulți specialiști care mi-au spus că nu se mai poate face nimic. Făcu o pauză. Găsești figura mea incredibil de oribilă, Leonie?

– Nu, nu, absolut deloc, murmură ea. Ce naiba făceau... stând aici și discutând calm despre fâșia care-i acoperea ochiul? El fusese întotdeauna atrăgător din punct de vedere fizic, iar acum, cu fâșia aceasta neagră și cicatricea, părea și mai fermecător. Leonie știa că multe dintre femeile pe care le cunoștea ar găsi înfățișarea lui periculoasă, asemănătoare cu a unui pirat, irezistibilă! Și, cu siguranță, în ultimii cinci ani existaseră multe femei care-l găsiseră seducător și care făcuseră

totul pentru a ajunge în patul lui. Încercă să-și alunge repede aceste gânduri pentru că nu dorea să se concentreze decât asupra lui Jade.

– Acum trebuie neapărat să discutăm despre fiica mea, zise Badyr, ca un ecou vesel al gândurilor ei sumbre.

Se lăsă o liniște lungă care părea să învăluie toată camera. Leonie privea fix în jos spre paharul pe care se crispaseră mâinile ei, tremurând nervoase.

– Nu cred că avem prea multe de discutat, murmură ea într-un târziu. Sigur că ai vrea s-o vezi, dar... Se opri când auzi râsul ironic și aspru al lui Badyr.

– Ah, da, Leonie. Doresc foarte mult s-o văd pe Jade! Mai devreme, în timpul conversației noastre, m-ai întrebat ce doresc. Ei bine, trebuie să-ți spun că-mi doresc fiica. Am venit până la Londra numai cu intenția de a o lua cu mine în Dhoman.

– Nu... nu o poți lua pe Jade de lângă mine... *nu poți!* aproape șopti ea îngrozită, cuprinsă de un val de panică și înghețând de frică în timp ce tot trupul îi tremura.

– Desigur, nu asta este intenția mea. Dar dacă va fi necesar... Da, nu văd nici o dificultate. Probabil că judecătorul nu mi-o va da mie în grijă și-mi va refuza custodia. Dar dacă așa se va întâmpla, voi putea s-o scot cu ușurință din această țară.

– *Nu!*

– Nu? Poți garanta c-o vei putea păzi în fiecare zi, clipă de clipă? Cred că nu!

– Ești un monstru! Nu te voi lăsa s-o iei de lângă mine! țipă ea ridicându-se în picioare. Jade nu te-a văzut niciodată. Ar fi îngrozită! exclamă Leonie, privindu-l oripilată și incapabilă să mai spună ceva, pentru că inima îi bătea prea repede și avea un nod în gât.

– Calmează-te, Leonie! spuse Badyr ridicându-se în picioare și înaintând spre ea pentru a-și pune cu fermitate mâinile pe umerii ei. Am spus deja că n-am intenția s-o iau pe Jade de lângă tine.

– Atunci de ce-ai vorbit despre judecător și despre intenția de a o răpi? abia rosti ea, simțindu-și tot corpul înțepat de ace dureroase.

– Vreau ca tu să înțelegi că vorbesc foarte serios în legătură cu reîntoarcerea în țara natală a fiicei mele.

– *Serios?* Nici măcar n-aș fi putut bănui că vorbele tale sunt simple glume, nu crezi? strigă ea, incapabilă să-și rețină lacrimile care acum îi brăzdau obrazii.

– Haide, nu e nevoie să plângi, murmură blând Badyr, luând în brațe trupul ei care tremura. Da, îmi vreau fiica... dar te vreau și pe tine, adăugă el scoțând o batistă dintr-un buzunar și ștergându-i ușor fața.

– Pe mine? Vrei ca eu să mă întorc în Dhoman? Ea începu să râdă isteric și se desprinse iute din brațele lui. *Cred că ai înnebunit!*

El scutură din cap.

– Nu, sunt foarte sănătos. Vreau să trăiesc împreună cu soția și cu fiica mea. Ce ți se pare atât de ciudat?

– Niciodată, în nici un fel de situație, nu aș mai putea face față vieții din Dhoman. Mi-a fost de ajuns o dată!

– În acest caz, draga mea Leonie, trebuie să fii pregătită să-ți pierzi copilul.

Răceala cuvintelor lui, care puneau capăt discuției, o lovi ca un ciocan.

– Pentru Dumnezeu, Badyr, nu poți vorbi serios. Ce am făcut pentru a primi o astfel de pedeapsă? Nu poți fi atât de... de... crud! Lacrimi de disperare curgeau pe obrazii ei în timp ce el o cuprindea cu frenezie în brațe. Nu-mi face asta... te rog, n-o lua pe fetița mea de lângă mine...

– Potolește-te, Leonie! Nu intenționez s-o iau pe Jade de lângă tine, ar fi într-adevăr o cruzime.

– Dar ai spus...

– Am spus că aș dori ca amândouă să vă întoarceți împreună cu mine în Dhoman. Dacă refuzi să vii, atunci tu vei fi cea care-o va abandona pe copilul nostru.

– Nu suport nici gândul de a mă întoarce acolo! se plânse ea neajutorată, în timp ce Badyr o ajuta să se așeze pe canapea pentru că picioarele ei tremurau prea tare. Știi cât de cumplit a fost pentru mine... îți amintești? Nu... n-am fost niciodată atât de nefericită ca acolo. M-am trezit aruncată în acea fortăreață medievală... Leonie își îngropă fața în mâini, tremurând puternic din cauza dureroaselor amintiri pe care încercase din răspuț să le uite.

– Toate acestea aparțin trecutului. Vei descoperi că în Dhoman s-au schimbat multe, replică el blând, așezându-se pe canapea lângă ea. Ca soție a mea, vei avea propria ta casă și proprii tăi servitori. Vei fi liberă să te plimbi când vei dori, cu toate că pentru propria ta siguranță aș insista să fii însoțită de o gardă de corp. Au mai rămas câțiva rebeli care ne dau de furcă, îi explică el. Gărzile nu vor fi acolo decât pentru a te proteja.

– Tot mai sună ca vechiul Dhoman pe care l-am urât! i-o întoarce ea, suflându-și cu putere nasul. Și de ce acum? De ce această dorință neașteptată pentru fiica ta, din moment ce ai reușit să ne ignori în toți acești ani?

Badyr oftă, scos din sărite.

– Am petrecut deja o bună parte a seriei explicându-ți exact de ce v-am *ignorat* pe tine și pe fiica mea.

– Pe naiba! i-o întoarce ea, nervoasă. Știu și eu să citesc ziarele! Războiul tău s-a terminat acum mai bine de un an. Așadar, de ce acest interes neașteptat pentru fiica ta?

– Sunt impresionat să aflu că ai fost atât de interesată de evenimentele din țara mea, i-o aruncă el plin de sarcasm. Oricum, nunta mamei tale m-a făcut să-mi grăbesc planurile. Întotdeauna am avut intenția de a vă aduce pe tine și pe Jade înapoi în Dhoman.

– N... nunta mamei mele? întrebă Loenie privind-l mirată. El oftă.

– Desigur. Când mama ta a luat legătura cu mine...

– Ce a făcut...?

– Mama ta era foarte îngrijorată în privința viitorului tău și al copilului. A fost foarte potrivit și a avut tot dreptul să-mi spună cum stau lucrurile și a avut mare dreptate când a considerat că eu am o responsabilitate față de voi două.

– Ah, Dumnezeu! Oare cum mi-a putut face asta? se plânse Leonie ridicându-se în picioare și tremurând agitată. Acum îmi dau seama de ce ai râs cu atâta poftă... când am spus că mama mea e bolnavă... ticălosule ce ești!

Badyr îi zâmbi sardonice.

– Da, trebuie să recunosc faptul că am fost amuzat de... inventivitatea ta!

– Pun pariu că așa a fost! Ei bine, lasă-mă să-ți spun că eu și cu Jade nu avem nevoie de nici un sprijin, de fapt! Jade va merge la școală în mai puțin de șase luni... și eu am o slujbă care îmi place. Nu poți...

– Dacă dorești să-ți continui cariera, am foarte multe lucruri la care ai putea să mă ajuți în Dhoman, zise el calm.

– Ah, pentru Dumnezeu, Badyr... n-ai ascultat nimic din ce am spus până acum! explodă ea, pășind de-a lungul și de-a latul camerei. Încercând să se calmeze, respiră adânc și apoi se întoarse cu fața la el. Cu siguranță... cu siguranță ne poți permite să rămânem aici, la Londra, zise ea cu cât calm reuși.

Acum trebuie să fii foarte bogat, așa încât îți poți permite să zbori până aici pentru a o vedea pe Jade cât de des dorești. Cred că aceste cheltuieli nici nu s-ar observa la averea pe care o ai acum.

– Dar nu asta e ceea ce-mi doresc, Leonie. Ți-am spus că vreau ca soția și fiica mea să locuiască împreună cu mine.

– M-am săturat și am obosit să tot aud ce-ți dorești *tu!* Ochii ei albaștri străluceau furioși în timp ce priveau figura lui extrem de politicoasă și oarecum mirată. De ce nu-ți iei o altă soție? Lumea e plină de femei care ar sări în sus de bucurie când ar auzi că s-ar putea mărita cu un sultan adevărat!

Badyr scutură din cap.

– Pe tine te vreau, repetă el.

– De ce, pentru Dumnezeu?

– Poate... ezită el. Poate pentru că doresc să am un fiu, ce spui de asta?

– Nu fi ridicol! Tot ceea ce trebuie să faci e să-ți găsești o soție și să aștepti plin de răbdare nouă luni, zise ea râzând nervos. Din punctul meu de vedere, poți uita de asta! Cu siguranță, nu sunt pregătită să...

– Ajunge! Badyr se ridică de pe canapea în timp ce vocea lui adâncă tăie aspru protestul ei timid. Așa cum am promis, am ascultat ce ai avut de spus despre desfacerea căsătoriei noastre. Cu toate astea, nu m-am răzgândit. Tu și copilul nostru mă veți însoți în Dhoman imediat după nunta mamei tale. Tu ești soția mea, Leonie, și îmi voi exercita drepturile de soț atunci când voi crede de cuviință. Sunt încrezător că primind binecuvântarea lui Allah tu îmi vei oferi mulți fii. Nu mai e nimic de spus.

Capitolul 3

Leonie dormi prost, zvârcolindu-se și trezindu-se pe tot parcursul nopții pentru că mintea îi era încărcată de amintiri dureroase. Trezindu-se devreme și fiind prea agitată pentru a se gândi că mai poate adormi, coborî la parter pentru a bea o ceașcă de ceai fierbinte. Liniștea casei goale și singurătatea pe care o adusesese absența lui Jade, îi confirmau faptul că noaptea trecută luase cea mai bună hotărâre. Gândul de a se reîntoarce în Dhoman împreună cu Badyr era aproape insuportabil, dar nu avea nici o îndoială în privința faptului că risca să-și piardă fiica, iar această alternativă era inacceptabilă.

Dându-și seama că din două rele îl alesese pe cel mai mic, reuși să aducă puțină relaxare nervilor ei încordați. Aspirinele pe care le luase pentru a potoli durerea puternică de cap își făcuseră în sfârșit efectul și încă mai era încinsă din cauza lor când doamna Elliot se întorsese acasă o oră mai târziu.

– Bună, draga mea. Nu trebuia să fii la serviciu? Am lăsat-o pe Jade la grădiniță, dar traficul a fost extrem de aglomerat... se înrăutățește pe zi ce trece.

– Bine... te poți relaxa, mamă! îi aruncă Leonie cu o voce care o reteză aspru pe cea a femeii mai în vârstă care respira întretăiat. Nu e nevoie să pretinzi că nu știai că Badyr avea intenția să mă întâlnească seara trecută, deoarece prețiosul tău ginere a dat deja cărțile pe față. Am înțeles că numai ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta... pentru că acest om rău a reapărut în viața mea... îți mulțumesc foarte mult! mormăi ea printre dinții încleștați.

Mama ei o privi repede, nervoasă.

– Acum, draga mea, nu mai ai de ce să fii supărată. Știu că te simți trădată, dar...

– Trădată...! Nu sunt trădată... *sunt terminată!* țipă. Cum mi-ai putut face asta? Nu înțeleg. Știi în ce hal eram când am reușit să scap din acea țară blestemată. Așadar, cum ai putut conspira... și complota pe la spatele meu pentru ca Badyr să mă facă să mă întroc în Dhoman?

– Nu e cinstit! protestă doamna Elliot. Cu siguranță, nu am „conspirat“, așa cum ai spus tu, dar eram foarte îngrijorată pentru tine și pentru Jade. Ce se va întâmpla cu voi după ce mă voi mărita cu Clifford și voi pleca în Florida?

– Pentru Dumnezeu! Ți-am spus că totul va fi în regulă.

– Nu ai reușit să găsești pe cineva care să aibă grijă de copil, nu-i așa? Și ce fel de viață este asta? Vrei să lași copilul toată ziua în prezența unei persoane străine?

– Ah... astea sunt prostii! i-o întoarce Leonie. Sute de femei se duc la serviciu și copiii lor nu pătesc nimic. În orice caz, în curând va avea cinci ani și s-ar fi dus la școală... așa că argumentele tale nu prea stau în picioare, nu-i așa?

Buzele mamei ei tremurără de nervi.

– Jade are nevoie de tatăl ei. Știu că nu-ți place asta și de aceea nu ți-am spus că am luat legătura cu Badyr în cursul

anului trecut. Nu i-am spus nimic despre tine, își asigură ea fiica, cu sinceritate. I-am trimis numai fotografia și informații despre Jade... este copilul lui. Nu am făcut un secret din faptul că întotdeauna m-am gândit că faci foarte, foarte rău că i-ai ascuns toate noutățile. Nu poți încerca să te gândești la Jade și nu numai la tine, măcar o singură dată?

Leonie oftă adânc, nefericită.

– Of, mamă, pur și simplu nu înțelegi, nu-i așa? o întreabă ea îngropându-și pentru o clipă fața în mâini. Cum te pot convinge că Dhomanul nu este un stat arab normal? Era... era ca și cum m-aș fi întors în epoca primitivă! Jade și cu mine vom fi aruncate în mijlocul unui harem, neavând voie să ne plimbăm sau să vedem pe cineva.

– Badyr m-a asigurat că situația s-a schimbat, o întrerupse mama ei. Mi-a spus că n-a încetat niciodată să te iubească și că viața ta împreună cu el va fi total diferită de aceea pe care ai trăit-o în timpul regimului instaurat de tatăl lui. A construit un nou palat pentru tine, există acum multe școli, spitale și...

– „N-a încetat niciodată să mă iubească”? Ha! strigă Leonie exasperată. Cum poți crede asemenea vorbe goale? Oare acest porc ți-a spus că are intenția de a mi-o lua pe Jade dacă nu sunt de acord să mă întorc? Vocea ei tremură când izbucni în lacrimi. Oare faci parte și din acest complot de șantaj?

– Nu! Doamna Elliot o privea cu ochi șocați. N-am crezut că ar putea...

– Ah, da... chiar asta are de gând să facă! Și tu ai crezut că e un bărbat rezonabil, un ginere plin de farmec? râse ea, nervoasă. Ei bine, trebuie să-ți spun de mai multe ori că-ți trebuie mult curaj pentru a-l înfrunța pe acest diavol?

– Oh, draga mea, nu m-am gândit niciodată...

Leonie oftă din nou și ridică îngrijorată din umeri.

– Nu mai are rost să continuăm această discuție, nu-i așa? Cum l-aș putea lăsa s-o răpească pe Jade... s-o ia de lângă mine și eu să n-o mai văd niciodată? Deci, nu am nici o șansă în afară de a renunța la munca mea pentru a mă întoarce în Dhoman, nu-i așa? Se pare că e planificat să plecăm imediat după nunta ta... *nu e minunat?*

Doamna Elliot se sperie de tonul caustic al fiicei sale.

– Ce vei face? murmură ea, grăbindu-se s-o ajungă din urmă pe Leonie care pornise spre hol. Îl pot suna pe Clifford pentru a amâna nunta.

– În nici un caz! spuse Leonie. Nu are nici un rost să vă stricați voi viața. Tu și Clifford vă iubiți cu adevărat și voi fi mult mai necăjită dacă nu vă așezați la casa voastră pentru a trăi fericiți. Cât despre mine? Ei bine, n-ar fi trebuit să mă mărit cu Badyr de la început, nu-i așa? Atunci n-am ascultat nici un sfat, așa că nu există nimeni altcineva pe care să dau vina în afară de mine pentru această încurcătură.

– Unde te duci? o întrebă neliniștită mama ei.

– Mă duc să sun la birou pentru a-i anunța că nu mă voi duce astăzi acolo, și apoi trebuie să-l văd neapărat pe Dimitri Kashan pentru a-i înmâna personal demisia... e ultimul lucru pe care-l pot face pentru a-i răsplăti imensa bunătate pe care mi-a arătat-o. După care... intenționez să mă plimb în liniște prin parc înainte de a o lua pe Jade de la grădiniță. Însă nu intra în panică! Nu am de gând să mă înec în eleșteul Round... dacă acest lucru te îngrijorează, adăugă ea sec, după care se simți imediat rușinată de faptul că figura doamnei Elliot devenise palidă la auzul acestor cuvinte.

– Îmi pare rău, mamă, oftă ea din greu. Presupun că ai făcut numai ce ai crezut că e mai bine pentru toți și cu cele mai bune intenții. Făcu un pas și ajunse în fața mamei sale

pentru a o săruta pe obraz. Eu... ei bine, sunt foarte supărată și se pare că nu pot gândi clar deocamdată, din nefericire.

– Cum ai de gând să-i spui lui Jade?

– Nu știu, acesta e unul dintre lucrurile la care trebuie să mă gândesc foarte bine, murmură Leonie în timp ce ridică receptorul telefonului.

Gwen, secretara ei, era calmă și o asigură că în acea zi nu aveau clienți care să ceară asistența ei și că toate scrisorile care veniseră puteau aștepta până mâine, nefiind urgente.

Leonie era îngrijorată de întrevederea cu șeful ei, însă și de această dată bătrânul fu bunătatea întruchipată.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, Leonie. Mă simt mult mai bine și mă voi întoarce la firmă săptămâna viitoare... sunt nerăbdător să fac asta, orice s-ar întâmpla! râse el. Ei bine, te vei întoarce în Dhoman, nu-i așa? Este, desigur, de înțeles că soțul tău dorește atât de mult să te întorci, nu?

Ochii pătrunzători ai bătrânului cercetară fața tinerei femei. Era mai mult decât dorea ea să lase să se vadă. Povestea pe care Leonie i-o oferise – despre o împăcare neașteptată cu soțul ei – nu era chiar adevărată. Nu putea s-o creadă din moment ce știa exact că acest cuplu nu se văzuse și nu mai comunicase de mai mult de cinci ani.

– Oricum, draga mea Leonie, continuă el, dacă vei avea vreodată nevoie de ajutor, nu ezita să vii să mă vezi. Și poți fi sigură că vechea ta slujbă te va aștepta întotdeauna.

Mai târziu în acea dimineață, în timp ce se plimba încet prin grădinile de la Kensington făcând să foșnească frunzele moarte care căzuseră peste tot, se gândea că avea multe lucruri de făcut, multe aranjamente în timpul scurt pe care i-l oferise Badyr. Avea de cumpărat multe haine pentru ea și pentru Jade și-și amintise că trebuia să ia și multe lucruri de strictă

necesitate pe care în Dhoman nu le puteai găsi. Când fusese închisă în harem, avusese mari și frustrante dificultăți pentru a obține un lucru mărunț ca, de exemplu, o periută de dinți.

Oftând din greu, se așeză pe una din băncile aflate în parc și-și îndesă adânc mâinile înghețate în buzunarele hainei, apoi încercă să pună ordine în haosul din mintea ei. Badyr o asigurase pe mama ei că totul era altfel acum în Dhoman, dar ea nu credea că el fusese capabil să strice un astfel de sistem, un mod de viață care dura de sute de ani. Își putea reaminti foarte bine plictiseala îngrozitoare, orele întregi de singurătate și tristețe și fiecare moment în care tensiunea dintre ea și Badyr răbufnea și se întetea.

Trecutul era trecut, își puse ea cu fermitate, încercând să scape de amintriile dureroase. Acum, cel mai important lucru era să-i spună cu delicatețe lui Jade că Badyr era aici, în Londra și că în două săptămâni se vor reîntoarce în Dhoman împreună cu el.

Leonie avusese deja grijă s-o informeze pe fiica ei că avea un tată... exact ca și celelalte fete. Punctase foarte bine faptul că acesta nu era împreună cu ele numai pentru că nu-și putea părăsi țara care se afla foarte departe, în celălalt capăt al lumii. Leonie știa că aceste simple explicații pe care i le dăduse fiicei sale când încă mai credea că Badyr se va întoarce, nu vor satisface pentru mult timp curiozitatea lui Jade. Cu toate că nu avea decât patru ani, copilul era inteligent, foarte inteligent și începuse deja să pună întrebări fără răspuns. Ca, de exemplu: de ce tatăl ei nu se urcă în avion ca să vină s-o vadă? Și: dacă nu-și poate părăsi țara, nu ar fi mai bine dacă ea și cu mama ei s-ar duce să-l vadă? Leonie făcuse față cât de bine putuse acestor întrebări rezonabile, dar acum venise momentul întâlnirii și nu știa cum va

reacționa Jade când va afla de venirea subită a lui Badyr. Nu știa nici cum se va înțelege el cu fiica lui, pe care n-o văzuse niciodată.

Leonie zâmbi ironic, imaginându-și cum va face față soțul ei temperamentului energic și neastâmpărat al lui Jade și discuțiilor interminabile, ca și întrebărilor fără sfârșit. Dacă el credea că va întâlni o fetiță drăguță și ascultătoare... ei bine, cu siguranță va avea o mare surpriză!

Privindu-și ceasul, suspină surprinsă și nervoasă. Trebuia să nu mai viseze cu ochii deschiși în parc și să se grăbească spre mașină dacă nu voia să întârzie s-o ia pe Jade de la grădiniță.

Când ajunseră acasă, o găsiră pe doamna Elliot agitată și îngrijorată.

– Mulțumesc lui Dumnezeu că ai venit! Nu știu ce se petrece... chiar nu... vreau să spun... unde voi pune totul? Și asigurările...?

Leonie își privi mama cu uimire.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă ea în timp ce agăța în cuier haina lui Jade care fugise direct spre sufragerie.

– Toți acei bărbați... Bătrâna femeie oftă și-și trecu o mână obosită prin părul cărunt. N-ai nici cea mai mică idee... vreau să spun că soneria n-a încetat să sune de azi dimineață! Mi s-a spus: „Semnați aici“ și „Semnați aici“ până când am crezut că înnebunesc.

– Mamă, pentru Dumnezeu, calmează-te! N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești și... *Jade*...! Leonie suspină când fiica ei se întoarse în hol.

– Uite... vezi! exclamă doamna Elliot în timp ce nepoata ei începuse să facă piruete în fața lor. Pe părul ei negru era așezată o diademă care părea a fi din diamante, iar două șiruri de coliere strălucitoare ca diamantele atârnavă pe rochița ei albastră.

– Mama... mama! Uită-te la mine. Nu arăt incredibil? râse Jade fericită, în timp ce diadema îi cădea de pe cap și se agăța de urechile ei micuțe.

– Scoate-le mai repede de pe tine, ordonă Leonie înainte de a se întoarce spre mama ei, cu ochi plini de uimire. Nu se poate să fie...? Vreau să spun... Nu sunt diamante *adevărate*, nu-i așa?

– Tipul de la bijuterie m-a asigurat că sunt. Însă asta nu-i tot... am o listă lungă! zise doamna Elliot. Prinzând-o pe Jade și neținând seama de protestele fetiței, îi scoase cu fermitate bijuteriile strălucitoare. Sufrageria a devenit nici mai mult nici mai puțin decât Peștera lui Aladin! Vino să te convingi singură.

– Ah, Dumnezeule! se miră Leonie nevenindu-i să creadă că acolo erau zeci de cutii care umpleau toate măsuțele și scaunele. De unde sunt toate aceste lucruri?

– Ei bine, toate bijuteriile sunt de la bijuteria Asprey, începu doamna Elliot, arătând cu mâna spre un teanc de cutii îmbrăcate în piele neagră. Majoritatea sunt safire și diamante, dar cred că există și un colier de smaralde. Mama ei scutură capul uimită și se îndreptă spre bar. Dumnezeu știe că nu obișnuiesc să beau ziua în amiaza mare, dar simt că am nevoie de puțin alcool!

– Dar... dar cine...?

– Ei bine, draga mea, cred că trebuie să fie Badyr cel care a trimis toate astea, nu ești de acord? Vreau să spun.. pe cine altcineva cunoști care să-și permită să cumpere aceste lucruri? Mama ei oftă din greu și luă o înghițitură zdravănă din pahar. Acum, ce mai e? Ah, da, adăugă ea când Jade se năpusti spre o cutie mare și scoase o haină de blană neagră-maronie. Când comisionarul magazinului mi-a spus cât valorează haina asta de samur, era să fac o criză de isterie! Și toate hainele din

mătase fină și lenjeria din satin de la magazinul White House trebuie să fi costat o avere. Desigur, e extrem de generos din partea lui Badyr, adăugă ea repede, dar unde vom pune toate aceste lucruri? Ar trebui să vezi salonul... e plin de cutii, cutii cu cosmetice care cred că-ți vor ajunge zece ani de aici înainte! Crezi că ai putea vorbi cu el... să-i explici că nu avem prea mult spațiu aici?

– Sigur că da, la naiba, o voi face... *șobolanul!* strigă furioasă Leonie înainte de a-și aminti că era și Jade în cameră. Strângând din buze, luă haina de blană din mâinile fiicei ei și o duse pe Jade în bucătărie pentru a-i da să mănânce de prânz.

Când telefonă la apartamentul lui de la hotelul Claridge, răspunse șeicul Samir.

– Ești bun să-i spui soțului meu să *nu* mai trimită atâtea lucruri care nu-mi folosesc la nimic? strigă ea. Este o imensă pierdere de timp și de bani, și...

– Ah, Leonie, o întrerupse Badyr cu vocea lui adâncă și mieroasă care anulă discursul ei bine pregătit. Voiam să vorbesc cu tine în legătură cu faptul că doresc să-mi văd fiica.

– Nu e nimic care să te oprească s-o vezi oricând dorești, și e cu siguranță un lucru mai bun cu care să-ți pierzi timpul decât să cumperi toată marfa din magazinele de pe Bond Street! i-o aruncă ea nervoasă.

El râse încet și zeflemitor, încercând să-i ignore remarca răutăcioasă.

– Din moment ce e clar că n-ai nici o obiecție, voi suna pentru a o vedea pe Jade mâine la ora trei. O vom duce la grădina zoologică din Regent Park, da?

– Nu. Leonie știa că reacționează copilărește, dar de ce ar fi trebuit să-i îndeplinească toate dorințele? Va fi... prea

răcoare pentru o astfel de plimbare în acest anotimp, improvizează ea repede, încercând cu disperare să se gândească la o altă soluție.

– Jade nu se simte bine?

– Nu, e foarte bine... are o sănătate foarte bună! răspunse ea repede.

– Atunci nu va fi nevoie decât s-o îmbraci puțin mai gros, nu-i așa? Cât despre tine, știu că ai o haină de blană, draga mea Leonie. Îți sugerez s-o porți. Râsul lui sarcastic încetă scurt pentru că el pusese receptorul în furcă înainte ca ea să se poată gândi la o replică potrivită.

Leonie și cu mama ei petrecură ceva timp în acea seară pentru a-i explica lui Jade că tatăl ei se află în Anglia și că va veni s-o vadă a doua zi. Micuța era atât de entuziasmată de această perspectivă încât fusese foarte greu de convins să meargă la culcare.

Leonie descoperi că și ei îi era foarte greu să adoarmă și în cursul nopții se trezi de mai multe ori. Următoarea zi fusese una dintre acelea în care nu reușea să termine toate treburile pe care le avea la birou și, ca întotdeauna când trebuia să plece mai devreme, telefonul nu înceta să sune și i se cereau diverse informații. În consecință, întârzie să ajungă acasă și văzu uimită limuzina albă parcată în fața intrării.

Îi era rău din cauza tensiunii prin care trecea, dar era hotărâtă să nu arate asta, așa încât respiră adânc și intră în sufragerie. O găsi pe Jade stând fericită pe genunchiul lui Badyr și aranjându-și cu grijă peticul lui negru care-i cădea peste unul dintre ochii micuți.

– Cum arăt, mamă? o chestionă ea pe Leonie înainte de a sări pentru a alerga spre oglinda din hol unde se privi critic în

oglinďă cîteva minute. Nu cred că arăt la fel de bine ca tata, adăugă ea mulțumită, alerg nd înapoi și urc ndu-se pe genunchii tatălui ei.

Badyr z mbea blând spre Jade, juc ndu-se cu una dintre bucele ei negre care-i cădeau pe umeri.

– Seamănă foarte mult cu mine, nu? murmură el încet, ca și cum ar fi reușit să citească gândurile Leoniei.

Oare a cui fiică era? Leonie ar fi vrut să țipe, dar își mușcă frustrată buzele când realiz  că n-ar trebui să-și dezvăluie sentimentele strig nd la Badyr, pentru că ar fi supărat-o pe Jade. Micuța era plină de entuziasm și se legăna fericită în timp ce-și lua tatăl de g t.

– E at t de frumos să am în sfârșit un tată adevărat! oftă ea bucuroasă. Chiar mergem în Arabia? Mama e frumoasă, nu-i aș ? A fost foarte supărată când a văzut diamantele și haina de blană. De fapt... sur se Jade spre mama ei... am auzit c nd i-a spus niște cuvinte foarte ur te bunicii... chiar am auzit! Ai de gând să-mi dai și mie niște diamante? Sper, pentru că, vezi, Jill – cea mai bună prietenă a mea de la grădiniță, pe care de fapt o urăsc – ei bine, are un colier din perle roz. Dar, dacă voi avea unul din aceste diamante incredibile, va fi extrem de supărată că nu are și ea... Mi-ar plăcea asta!

Leonie reuși cu greu să nu-i z mbeasc  malițios soțului ei, care părea destul de șocat de cuvintele pline de ardoare din conversația lui Jade.

– Cred că ai spune că seamănă mai mult cu mine acum! murmură ea înainte de a-i spune fetiței să se ducă să-și îmbrace haina.

– Este întotdeauna at t de... vorb reat ? o întrebă el zâmbind str mb.

– Ah, nu, nicidecum! zise Leonie cu o voce intenționat mieroasă. Jade încă mai e puțin timidă, desigur, dar când te va cunoaște mai bine, îți promit că va fi mult mai în largul ei!

– Atunci îmi pot da seama că viața nu va fi deloc plictisitoare! Umerii lui mari erau scuturați de răs, în timp ce Jade intra dansând în cameră.

– Grăbește-te, tată. Vreau să văd cămilele și șerpilor și...

– Sunt gata, micuțo. O vom aștepta numai pe mama ta să-și îmbrace haina de blană și plecăm, nu-i așa? Cea de care am înțeles că era atât de... supărată, parcă ai spus?

Leonie ar fi avut o mare plăcere să-i poată pocni fața pe care era un zâmbet zeflemitor. În situația dată nu putea face nimic în afară de a îmbrăca blestemata de haină! Și oricât de mult detesta să admită simțea extrem de bine în haina luxoasă când părăsira mașina și se îndreptară spre grădina zoologică.

Preocupată s-o supravegheze pe Jade care alerga de la o cușcă la alta, Leonie se sperie când văzu statura înaltă a lui Badyr apărând în fața ei.

– Trebuie să fii foarte atentă să nu răcești, zise el și ironic în timp ce întindea mâinile pentru a ridica gulerul mare al hainei peste urechile ei. Când decid din întâmplare să-i ofer soției mele bijuterii sau rochii pentru a le purta când va fi împreună cu mine, nu mă aștept ca ea să se certe cu mine. Am fost destul de clar? murmură el cu o ușoară răutate.

– Te rog, lasă-mă în pace! îi ordonă ea încercând în zadar să-și miște capul din strânsoarea mâinilor lui.

El îi surâse ușor, senzual.

– O mare lipsă de politețe din partea mea... încă nu ți-am mulțumit pentru că mi-ai oferit o fată minunată pe care ai botezat-o cu un nume atât de frumos. Oare mai ai încă inelul de la mine, Leonie...?

– Eu... Era intimidată și ochii ei albaștri ca safirele erau incapabili să-i privească pe cei negri ai lui. Era conștientă de faptul că mai avea încă inelul mare cu piatră de jad împachetat cu grijă în hârtie și ascuns pe fundul casetei cu bijuterii. Când plecase din Dhoman, lăsase cu bucurie acolo toate bijuteriile pe care i le oferise Badyr, luând numai inelul de logodnă pe care el i-l pusese în deget cu o zi înainte de căsătorie.

– N-are importanță, murmură el cu o voce care pătrunse prin confuzia ei și care o scuti de un răspuns. Dacă Jade va fi la fel de frumoasă ca mama ei, atunci când va crește, voi fi și mai fericit.

Tonul ciudat al vocii lui ar fi trebuit să sune ca o avertizare, dar Leonie era prea concentrată pentru a-și recăpăta controlul asupra propriilor emoții și de a nu reacționa greșit. Aproape înainte de a-și da seama ce se întâmplă, se trezi strâns îmbrățișată de el și răspunzând fără să se gândească seducătoarelor lui buze care le stăpâneau acum pe ale ei. Corpul îi era străbătut de fiori de dorință și emoțiile îi scăpau de sub control, și numai faptul că Jade o trase cu toată puterea de haină o trezi la realitate.

– Veniți să vedeți elefanții, tată... sunt enormi! De ce o săruți pe mama? Mi-e foarte foame, așa că putem merge să luăm o înghețată, te rog? Jade se agăță de mâna lui Badyr și acesta eliberă trupul Leoniei care tremura în timp ce-l urma spre chioșc.

La naiba, la naiba, la naiba! blestemă în gând Leonie, în timp ce se întorcea ametită cu spatele la ei, prefăcându-se că privește o pereche de girafe. Ce i se întâmplase? Nu avea rost să încerce să pretindă, chiar și numai pentru sine, că nu-i răspunsese lui Badyr la sărut... pentru că o făcuse cu siguranță. Și asta în mijlocul grădinii zoologice!

– Ți promit că ne vom vedea și mâine, micuțo, o asigură el pe Jade când ajunseră acasă. Poate ai vrea să vii și să iei ceaiul cu mine, la hotel?

– Ah, da, te rog! exclamă entuziasmată Jade în timp ce sărea din mașină și alerga în casă pentru a-i povesti bunicii minunata zi pe care o trăise.

– Mi-e teamă că mama va trebui s-o însoțească mâine pe Jade, mormăi Leonie în timp ce se pregătea să iasă din mașină. Sunt foarte ocupată zilele astea la birou pentru că voi pleca, și trebuie...

– Relaxează-te, Leonie! murmură Badyr prinzând-o de cot pentru a-i opri plecarea în viteză. O dată ce ne vom întoarce în Dhoman, vom avea tot timpul din lume pentru a fi împreună, ce zici?

– Nu! exclamă ea. Nu asta am vrut să spun. Sunt cu adevărat ocupată și...

– Știu ce ai vrut să spui, o întrerupse el brusc. Dar și eu am vorbit serios cu o seară în urmă. Pentru moment și înainte de a ne întoarce în țara mea, îți voi permite să te bucuri de patul tău în care vrei să dormi singură. Oricum, să nu existe nici un dubiu în mintea ta, o avertiză el cu răceală. Când te vei reîntoarce în Dhoman, o vei face ca soție a mea... în adevăratul sens al cuvântului!

– Cine te crezi... darul oferit de Dumnezeu femeilor? ripostă ea nervoasă, în timp ce ochii albaștri îi străluceau plini de furie. Eu... ți-am spus foarte clar că nu pot... că niciodată nu...

Badyr râse sec, plin de răutate.

– Ah, ba da, draga mea Leonie, vei descoperi că poți și în același timp vei vrea!

Capitolul 4

Leonie se cufundă în cada mare de marmură, privind uimită opulența de care era înconjurată. După ultimele două săptămâni în care se simțise mizerabil și se forțase să facă față acceptând inevitabila ei întoarcere în monstruosul harem, îi era imposibil să creadă că va locui în nou acest palat extrem de luxos, ale cărui camere mari păreau o cu totul altă lume decât fortăreața veche și întunecată pe care și-o aducea foarte bine aminte. Acest loc era... ei bine, era magnific! Fusese uimită de mărimea apartamentului lui Jade, destinat numai ei, cu camerele minunat decorate.

Oftă obosită și privi în sus spre tavanul din marmură roz. Epuizată de zborul lung și nerăbdătoare s-o instaleze pe Jade care adormise greu, nu avusese timpul sau ocazia de a-l întreba pe Badyr cum vor dormi în noul palat. Oare noua clădire era numai o versiune modernă a vechiului harem, unde sultanul Rashid avea propriul apartament în care-și vizita soțiile numai noaptea, prin rotație, așa cum scria în Coran? Spera din tot sufletul că Badyr avea apartamente separate, altfel îi va fi extrem de dificil, dar nu imposibil, să-l evite.

Cea mai mare dorință a ei era să fie departe de soțul ei și-și dăduse cel mai clar seama de asta în timpul lungii călătorii care durase șapte ore de la Londra până aici. Era tăcută și se simțea rău când se urcase în Boeing-ul particular al lui Badyr și-i fusese prezentată echipajului și unei blonde și simpatice femei pe nume Elizabeth Jackson, care se părea că e noua guvernantă a lui Jade. Leonie regreta faptul că soțul ei lua hotărâri fără s-o consulte dacă erau bune sau nu pentru copilul lor, și uimită de faptul că Badyr nu-i dăduse șansa să obiecteze ceva asupra acestei hotărâri. La scurt timp după decolare și ignorând expresia ei rebelă și uimită, el ordonă unei tinere stewardese arabe s-o conducă pe soția lui într-unul dintre micile dormitoare din avion.

– Vreau să te odihnești și în acest timp domnișoara Jackson va avea grijă de Jade pe tot parcursul zborului, spuse Badyr, ignorând calm protestul ei vehement pentru că era luată de lângă copil.

– Dar nu sunt deloc obosită și...

– Nu sunt pregătit să discutăm despre asta. Fii bună și fă ce ți-am spus, adăugă el rece, înainte de a-i întoarce spatele pentru a discuta ceva cu șeful Samir.

Stânjenită și conștientă de faptul că stewardesa o observa, Leonie era gata să țipe, simțindu-se jignită. Era clar că dacă protesta și făcea scandal nu va face decât s-o supere pe Jade și astfel nu avea altă alternativă în afară de a-l asculta pe Badyr. Tremurând de furie, se lăsa condusă spre cabina ei și se liniști puțin când realizează că blestematul avusese dreptate – era obosită cu adevărat și avea nervii la pământ. Fu trezită din somn câteva ore mai târziu. Leonie fusese confuză câteva momente și apoi recunoscuse zumzetul continuu al motoarelor avionului și figura stewardesei care-i adusese o ceașcă de ceai și o așeza pe măsuta fixată în podeaua de lângă pat.

– Sultanul mi-a cerut să vă înștiințez că aterizăm în Dhoman peste două ore, maiestate. Aveți nevoie de ceva? Vă pot servi cu ceva?

Leonie reuși să se ridice și-și trecu o mână prin părul lung și creț, în timp ce tânăra stewardesă ridică în sus pernele din spatele ei.

– Nu, nu doresc nimic, mulțumesc. Dar fiica mea...?

– Prințesa încă mai doarme, aș putea s-o trezesc dacă doriți.

– Nu, prefer să se odihnească. Mulțumesc pentru ceai, spuse Leonie zâmbindu-i fetei. Chiar aveam nevoie.

– Cu plăcere, maiestate, murmură stewardesa în timp ce părăsea cabina.

Leonie se întinse după ceașcă și zahăr, oftând greu. Toate chestiile cu „maiestate“ și „prințesă“ nu-i plăceau... trebuia să discute cu Badyr cât mai curând posibil. Altfel, Jade, care fusese o fetiță foarte normală, va deveni un copil extrem de alintat și obraznic... mai ales dacă Badyr continua să-i ofere fiicei lui tot ce-i dorește inima. Cât despre ea? Nici într-un milion de ani nu s-ar obișnui să i se vorbească asemenea unei regine, cu toate că faptul de-a i se spune „sultana“ i se părea mult mai nepotrivit.

După ce făcu un duș se machie și se schimbă într-o rochie de mătase bleu, începu să fie mult mai calmă. Nu avea nici un rost să-și plângă singură de milă, își spuse ea hotărâtă. De ce să-i dea lui Badyr satisfacția de a ști cât de mizerabil se simte? Oricum, știuse că va veni și această clipă și trebuia să fie pregătită. Reuși să-și surădă puțin în oglindă, amintindu-și mormăielile și vaietele tipului care încărcase lucrurile pentru a fi aduse la avion. Știa că acele pachete erau pline cu cărți de toate felurile: de la ediția completă a Enciclopediei britanice și

volume de învățare a douăsprezece limbi – împreună cu dicționarele necesare – până la romanele pe care reușise să le împacheteze în timpul scurt avut la dispoziție.

Calculase că va sta în Dhoman cel puțin unsprezece ani, până când Jade va împlini șaisprezece, va fi mare și capabilă să se descurce singură. Apoi, nu va mai exista nici un lucru cu care Badyr își va putea amenința soția pentru ca aceasta să nu se întoarcă acasă, nu va mai avea cu ce s-o șantajeze pentru a nu părăsi acea țară pe care o detesta. Și atunci când acele zile mult așteptate vor veni, va fi o femeie în vârstă de treizeci și șase de ani... dar, în sfârșit, își promise Leonie strâmbându-se, va fi o bătrână bine educată!

O bătaie la ușă îi întrerupse gândurile și stewardesa anunță încet că o aștepta o masă rece în salonul din față și că Jade încă mai dormea.

Privindu-și repede ceasul, Leonie văzu că aveau mai mult de o oră până la aterizare. Hotărându-se s-o lase pe Jade să doarmă cât mai mult posibil, respiră adânc și ieși din dormitor.

Intrând în partea principală a avionului, văzu că era împărțită în două, iar în una din încăperi Badyr, șeicul Samir și alți doi bărbați discutau în ceea ce s-ar numi un birou, separat de restul salonului prin pereți de sticlă. Deveni nervoasă și încercă să ignore faptul că Badyr întorsese repede capul și o privise cercetător, urmând-o pe stewardesă până la o canapea cu spătarul înalt din pluș moale și confortabil, în fața căreia era o masă rotundă. Abia după ce se așeză realiză că nu era singură.

– E o călătorie lungă, nu-i așa?

– Da... este, răpsunse Leonie privind-o pe străina prietenoasă și realizând că trebuia să fie Elizabeth Jackson, noua guvernantă a lui Jade.

– Cred... cred că mergi în Dhoman pentru a fi profesoara fiicei mele, spuse Leonie în timp ce îi erau servite carnea rece și salata. Soțul meu ți-a povestit ceva despre această țară?

– Nu prea multe, surâse femeia. Oricum, Jade pare a fi un copil foarte inteligent și am de gând ca pe lângă a o învăța tot ce trebuie să știe, să vizitez și țările arabe.

– Nu vreau să te descurajez înainte de a-ți începe slujba, domnișoară Jackson, spuse Leonie îngrijorată, în timp ce privea castronul cu salată, dar mi se pare corect să te avertizez că ar trebui să te gândești la acea lume mai mult ca la una primitivă decât ca la o lume pe care ai putea s-o vizitezi după bunul plac.

Fata râse.

– Ei bine, doamnă... majestate...

– Ah, te rog, o întrerupse ea repede. Numele meu este Leonie și eu îți voi spune Elizabeth, dacă vrei?

– Mi se pare corect... atâta timp cât sultanul nu va crede că e un act de lezmaiestate.

Leonie se trezi surâzând amuzată în fața remarcii tinerei și începu să se simtă mult mai bine la gândul că nu va fi chiar singură în Dhoman.

– Întotdeauna ai fost guvernantă? o întrebă ea privindu-și cu dezgust farfuria. Nu era capabilă să înghită ceva, chiar și un lucru care arăta atât de bine.

– Ei bine, am petrecut câțiva ani predând la câteva școli primare, spuse Elizabeth. Apoi, în urmă cu doi ani, am primit o slujbă de profesor particular pentru cel mai mic copil al ambasadorului Kuweitului... așa am ajuns să fiu recomandată soțului dumitale. Sunt un profesor foarte bun, chiar dacă nu e modest din partea mea să spun asta! zâmbi ea pentru a o asigura că acesta e adevărul pe frumoasa femeie care stătea în fața ei și care părea ciudat de nervoasă și încordată.

– Oricum, acum am treizeci de ani și dacă privesc în urmă nu pot spune că am făcut un lucru prea aventuros întreaga mea viață. Așadar, m-am hotărât să accept această provocare, ceea ce va însemna puțină aventură pentru bătrâna profesoară înainte de a deveni cu adevărat o babă. De aceea, concluzionă ea, am acceptat șansa de a ajunge în mijlocul îndepărtatei Arabii! Îți spun cu sinceritate că nu-mi pasă cât de primitivă va fi această aventură... și am promis că voi avea grijă ca fiica dumitale să primească cea mai bună educație pe care i-o pot oferi eu. E bine?

– Perfect, zise Leonie zâmbindu-i ușurată. Își spuse în gând că noua guvernantă se caracteriza prea scurt. Nu era o frumusețe, desigur, dar cu zâmbetul ei contagios și ochii căprui strălucitori apărea ca o personalitate calmă și atrăgătoare.

Urechile îi pocniră ușor și realizează că avionul începuse să coboare și că nu mai era mult până când vor ateriza. Se ridică de la masă pentru a se duce să vadă ce face Jade. Micuța abia se trezise și era foarte somnoroasă și leneșă în timp ce se lăsa îmbrăcată într-o rochiță din humbac subțire, înainte ca Leonie să i-o dea lui Elizabeth pentru ca ea să poată merge să-și strângă lucrurile.

Ocupată să-și strângă trusa de machiaj din baie, Leonie aproape sări în sus speriată când ușa se deschise și intră Badyr.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea cu respirația întretăiată, observând că el își schimbase costumul luxos și acum purta îmbrăcămintea tradițională. Văzând silueta lui înaltă și sabia lungă, își reaminti toate lucrurile care o îngrozeau și începu să tremure, iar dacă Badyr nu s-ar fi mișcat repede pentru a-și pune un braț în jurul taliei ei, ar fi căzut.

– Soții și soțiile împart în mod normal aceeași cameră, spuse el blând în timp ce mușchii i se încordau. Sau te așteptai să mă schimb în salonul principal?

– Nu... eu...

Leonie tremura, nervoasă. Aroma plăcută a apei lui de colonie și apropierea trupului lui puternic, plin de masculinitate, părea să aibă un efect dezastruos asupra sistemului ei nervos și o făcea să fie foarte îngrijorată de răspunsul emoțional pe care-l dădea trupul ei. Ce se întâmpla cu ea? Cum putea să simtă astfel față de o persoană de care se despărțise cu mult timp în urmă? Pentru un bărbat care o amenințase că-i răpește copilul și care o forțase să se întoarcă într-o țară pe care o ura? Pur și simplu nu avea nici un sens... absolut nici unul. Întorcând capul în altă parte, închise ochii și încercă să se controleze pentru ca obrajii ei să nu se înroșească, aproape suspinând când el îi aranjă șuvițele de păr care-i căzuseră pe față.

– Ce crezi că faci? protestă ea nervoasă, privind-și buclele blond-roșcate care-i cădeau în cascadă pe umeri.

– Admir frumusețea părului tău, murmură el trecându-și mâinile prin buclele ei bogate. Și, din moment ce avem un pat la dispoziție... mi se pare o rușine să nu-l folosim, ce zici?

Râsul lui ușor zeflemitor avu un ecou ciudat în mica încăpere. Încercând să se ridice, ea realiză că era prinsă în capcană, fără speranță de scăpare, deoarece degetele lui erau în părul ei și-i țineau prizonier capul, chiar lângă umărul lui.

Instinctiva ei respingere se pierdu când buzele lui calde le atinseră pe ale ei mângâindu-le blând și senzual, făcând-o să-i răspundă tremurând, neputându-i rezista. Tot corpul ei părea cuprins de dorință, de o pasiune arzătoare care o făcea să tremure și să se trezească la viață în timp ce mâinile îi urcau spre gâtul lui și buzele le mângâiau tandru pe ale lui.

Murmurul de satisfacție al lui Badyr nu făcu nimic pentru a o încuraja să-i reziste. I se părea că nu mai are puterea să-și

oprească trupul care parcă se mula pe al lui în timp ce mâinile lui îi mângâiau spatele și apoi talia subțire, pentru a ajunge pe șolduri. Abia în momentul în care el o ridică în brațe pentru a o așeza pe pat ea se trezi la realitate. I se părea că trebuie să depună un efort supraomnesc pentru a scăpa de sărutul lui interminabil, ademenitor și de mângâierile seducătoare ale mâinilor lui care acum se delectau cu formele rotunde ale sânilor ei, însă reuși în final să-și controleze sentimentele și dorința care pusesse stăpânire pe corpul ei.

– Nu! murmură ea dând capul pe spate și împingându-l cu mâinile. Aproape fără respirație, privi ochii lui zeflemitori în timp ce o lăsa în pace și se ridica în picioare.

– Biată Leonie... arăți cam amețită! zise el blând, privind-o cum tremură. Se pare că pierderea cunoștinței este o afecțiune temporară în cazul tău! Râsul lui cinic era urât și o făcea să simtă valuri de dezgust în timp ce se ridica repede din pat, pe picioarele care nu aveau puterea s-o susțină.

– Nu știi despre ce vorbești, mormăi ea îngrijorată de tonul vocii sale care trăda tot ce simțea. Mergând cu greu până la oglindă, începu să-și strângă părul în vârful capului, însă acest lucru i se părea extrem de dificil și-l făcea cu greu din cauza mâinilor care-i tremurau de nervi.

– Mînți! o acuză Badyr. Corpul tău mă dorește extrem de mult... la fel de mult pe cât te doresc și eu. N-are rost să negi acest lucru.

Ea râse tare, șuierat.

– Doar nu crezi cu adevărat că tu ești singurul bărbat care... care...

– Te poate aduce pe culmea extazului și încă mai presus? continuă el apropiindu-se de trupul ei care tremura. Amândoi știm că așa este și cu cât vei realiza mai repede acest lucru, cu atât ne va fi mai bine amândurora.

– Ești... ești un porc arogant! Nu voi face niciodată asta... *niciodată!*

– Nu-mi pune prea mult la încercare răbdarea, Leonie.

Amenințarea lui rostită pe un ton blând și calm era imposibil de ignorat. Văzând în oglindă buzele lui strânse și pieptul încordat, simți cum fiori reci îi străbăteau șira spinării.

– În curând vom ateriza în Dhoman. Sper că nu vei face greșeala să uiți că acum eu sunt conducătorul absolut al țării mele, adăugă el pe un ton plin de răutate. Nu ai altă alternativă în afară de cazul în care dorești să-și pierzi fiica.

– Ești... ești un șantajist! Ești la fel de diabolic ca și bătrânul tău tată! mormăi ea printre dinții încleștați, tremurând din cauza faptului că încerca din răspuțeri să se controleze în timp ce se îndrepta spre ușă. A fost un prost când te-a aruncat după gratii. Dacă n-ar fi fost atât de nebun, și-ar fi dat seama că ar fi trebuit să te îndepărteze când a avut șansa de a o face și... și să facă din mine o tânără văduvă!

S-ar fi simțit mai bine dacă accesul ei de furie din timpul ieșirii din cabină n-ar fi fost urmat de râsul lui răutăcios și adânc, care-i răsuna în urechi ca un ecou în timp ce se îndrepta spre salonul principal.

Mai târziu, în timp ce aranja părul fiicei sale încă adormite, Leonie se mira de propria ei prostie. Era extrem de rușinată de rezistența ei slabă, de patetica slăbiciune de care dăduse dovadă în fața lui Badyr. Avusese mare grijă să-l evite de câte ori se mai întâlneau, de când cu dezastruosul episod de la grădina zoologică, și făcuse foarte bine! Habar n-avea cum va proceda pentru a nu-l mai vedea, dar apartamentele din haremul vechii fortărețe erau pline de coridoare pustii și camere minuscule în care te puteai pierde. Probabil că dacă își va folosi inteligența va avea o șansă de a scăpa de el?

Ducând-o în brațe pe Jade pe treptele avionului, Leonie avu senzația că intră într-o baie turcească. Un val de căldură o lovi cu putere și aerul nopții întunecate purta spre ea aroma pe care n-o uitase a mirosului degajat de nisipul ars de soare, a pistei încinse și a combustibilului, amestecate cu aroma tămâii și a unor plante rare care erau specifice pentru Dhoman.

Totul i se părea extraordinar de familiar așa încât se aștepta să vadă și una dintre mașinile antice ale sultanului Rashid înaintând pe aeroport. În locul acesteia apărură o limuzină neagră spre care porni împreună cu Jade și cu Elizabeth, care se așezară în spatele Rolls Royce-ului cu geamuri negre.

– Totul e extrem de luxos, nu-i așa? spuse Elizabeth privind interiorul capitonat cu pluș al mașinii care pornise încet pe pistă.

– Totul e un paravan, mormăi Leonie. În Arabia există obiceiul ca bărbații să se asigure de faptul că nu sunt tentați să aibă aventuri în afara căsătoriei și de aceea femeile trebuie să-și ascundă trupul și fața tot timpul... de aceea există geamurile negre. Presupun că soțul meu a uitat să-ți menționeze un lucru foarte important pentru viitorul dumitale, adăugă ea. Și nici faptul că vei locui în harem – apartamentele ocupate de femei într-un palat – și din care nu vei avea voie să pleci decât dacă vei fi eliberată vreodată. Ea oftă și ridică din umeri. Oricum, bun-venit în Dhoman, domnișoară Jackson!

Liniștea se lăsă în mașină cât timp Elizabeth digera informațiile pe care abia le primise și Leonie își strânse fiica somnoroasă la piept, privind fără speranță pe geam. Era încă noapte și nu erau prea multe de văzut, însă rămase surprinsă să observe că mergeau pe o autostradă cu multe benzi, luminată de stâlpi cu reflectoare ultramoderne, lucruri foarte diferite de cele pe care le întâlneau în timpul regimului bătrânului sultan.

Calătoria era surprinzător de lungă, însă, într-un târziu, mașina încetini și roțile scârțâiră pe pietriș înainte ca aceasta să se oprească. Li se deschise larg ușa și luminile puternice le orbiră pe cele două femei care coborau din Rolls.

– Oho! exclamă mirată Elizabeth.

Oho... într-adevăr! își spuse Leonie care era extrem de surprinsă. În loc de a coborî în fața bătrânului fort cenușiu, ajunsese în fața unei clădiri lungi, albe, cu două niveluri, care arăta foarte modern. Ferestrele înalte, arcuite, erau intens luminate și aveau montate reflectoare îndreptate spre marea curte din față, cultivată cu iarbă mare, extrem de scumpă în Arabia. Privea uimită și fascinată bazinele elegante care înconjurau casa și din care țâșneau cascade arteziene de apă, când îl văzu pe Badyr pășind încet spre treptele mari pentru a ajunge lângă ea, roba lungă, albă dând un aspect dramatic trupului lui înalt, elegant.

– Ah, în sfârșit ai ajuns, murmură el cu o figură amuzată în fața expresiei ei tulburate, în timp ce o conducea pe scări pentru a intra în clădire.

– Nu înțeleg, șopti ea. Ce s-a întâmplat cu vechiul palat?

– A fost demolat, zise mândru Badyr. Am hotărât să construiesc o casă nouă în afara vechiului oraș și acum aceasta este principala mea reședință, aici, în Muria. Este cu totul altceva decât bătrânul palat, ce zici?

– Sigur că da! exclamă Leonie privind mirată marmura albă foarte scumpă cu care era pardosit holul de la intrare, coloanele înalte și elegante care susțineau tavanul foarte înalt de deasupra capului ei. E minunat... și cu siguranță un lucru absolut deosebit de bătrânul fort dezolant!

Își zâmbiră încântați unul altuia și Leonie uită pentru o clipă că nu avea încredere în bărbatul de lângă ea, deoarece își

adusesse aminte de bătrânul castel primitiv și foarte urât, chiar deprimant. Înainte ca Jade să caște obosită, protestând că fusese trezită, Leonie nu-și dădu seama că trebuia să aibă grijă de confortul fiicei sale.

Acum, stând aici în apa parfumată, capul Leoniei încă se mai învârtea în încercarea de a se acomoda cu tot ceea ce o înconjură. Era clar că Badyr nu mințise când spusese că vor avea o casă nouă. Asta însemna și că îi va da mai multă libertate de mișcare, așa cum promisese? Ciudatul sentiment optimist care-i cuprindea întreg corpul obosit dispăru brusc, o clipă mai târziu. Avea impresia că-și pierduse mințile. Cum putuse oare să uite scena din avion și acele promisiuni... total diferite de ceea ce el îi spusese când erau la Londra?

Un ciocănit în ușă îi întrerupse acele gânduri, realizând că putea fi Badyr care era hotărât să-și exercite „drepturile de soț“ și, tremurând înfiorată, se mai liniști în momentul în care vechea ei servitoare intră în cameră. Era încântată s-o vadă din nou pe Husa, aceeași bucurie fiind împărtășită și de arăboaică, primindu-și vechea stăpână cu lacrimi de fericire care-i scaldau obraji.

– Ah, maiestate, totul a fost aranjat. Hainele au fost puse în dulapuri și o gustare vă așteaptă în cealaltă cameră. Husa zâmbi fericită în timp ce se apropia, și insistă s-o spele pe Leonie pe spate. Nu trebuie să stați prea mult în baie. Pielea va deveni uscată și se va jupui... și acest lucru nu va fi pe placul soțului dumneavoastră, nu? o tachină râzând cu poftă Husa.

– E un palat nou, minunat, zise repede Leonie, care nu dorea absolut deloc să discute despre relația ei cu Badyr. Mama soțului meu locuiește și ea aici?

– Ah, nu. Sultana Zenobia și prințesa Maryam au propriul lor palat la câțiva kilometri de aici, iar sultana Fatima și fiicele

ei au și ele o casă. Maiestatea sa a fost bun cu amândouă mamele lui. Și atât de ocupat! Țara s-a schimbat aproape peste noapte. Da, am fost binecuvântați cu sultanul nostru. A muncit zi și noapte pentru ca poporul lui să trăiască în cele mai bune condiții. Nici nu vă puteți imagina kilometri întregi de drumuri noi care leagă orașele, spitalele noi și școlile pentru copii... e o minune ceea ce a reușit să realizeze în ultimii cinci ani.

– Într-adevăr! mormăi suspicioasă Leonie, devenind apoi gânditoare.

Nu era vina lui Badyr că reforma pe care o necesita Dhomanul, mai ales în ceea ce privea populația și condițiile de trai, fusese atât de greu pusă în aplicare. Și dacă ceea ce spunea Hussa era adevărat, atunci ar fi fost o măgărie din partea ei să nu aibă totală încredere în soțul ei pentru toată munca asiduă pe care o făcuse.

– Acum maiestatea sa va fi cu adevărat fericită pentru că preaiubita lui soție s-a întors, nu? Și micuța prințesă... atât de frumoasă și semănând cu tatăl ei. Hussa oftă adânc când se ridică în picioare. M-am rugat să nu pierdeți sarcina și pentru ca acest copil să se nască sănătos și puternic. Slăvit să fie Allah pentru mila lui și pentru că mi-a ascultat rugile. Eram atât de îngrijorată când ne-ați părăsit, atât de speriată. Vă amintiți cum a fost, nu? Bătrâna servitoare oftă încă o dată la fel de adânc și-i reaminti Leoniei să nu rămână prea mult în baie, după care zâmbi și ieși din cameră.

Leonie ieși din baie și se șterse ținând prosopul cu mâinile care-i tremurau din cauza tensiunii. Oh, da, își amintea cum fusese – chiar prea bine! De aceea nu exista îndoială că nu dorise deloc să fie nevoită să se întoarcă în această țară și extrem de nefericită pentru că fusese forțată să se implice încă o dată în mariajul cu Badyr.

Îmbrăcând cămașa de noapte din satin și neglijoul pe care i le pregătise Hussa, Leonie încercă să se calmeze și să-și relaxeze nervii încordați. Poate că totul se datora numai oboselii cauzate de lunga călătorie și de încordarea în care trăise timp de două săptămâni, sau faptului că se lăsase să se piardă cu firea în fața lui Badyr; ceea ce-i trebuia era un somn bun, își spuse ea hotărâtă, ignorând mâncarea servită în sufragerie și îndreptându-se direct spre dormitorul enorm. Prea obosită pentru a observa prea bine tot ce o înconjura, se aruncă în pat, se înveli cu cearșafurile și câteva clipe mai târziu adormi.

Se trezi și văzu cum soarele intră din plin în cameră prin ferestrele arcuite, deoarece draperiile și perdelele fluturau din cauza brizei de afară. Privi somnoroasă peretii de un roz pal și draperiile roz de mătase care înconjurau ferestrele, apoi decorația elegantă de la capul patului enorm, sculptată în perete. Un mic zgomot îi întrerupse leneșa inspecție și ridicând capul îl văzu pe Badyr stând în pragul ușii băii.

– Ah, văd că în sfârșit te-ai trezit, murmură el venind încet până lângă ea. Leonie observă surprinsă că el abia făcuse duș, din moment ce părul lui negru era plin de apă, și nu purta nimic altceva decât un prosop în jurul taliei.

O rază de soare făcu să strălucească pielea lui bronzată, care acum era aurie, iar brațele musculoase și umerii lați erau înconjurați de o aură de lumină, părul de pe pieptul lui puternic făcând umbre. Trecerea timpului nu făcuse nimic pentru a-i scădea puterea de atracție pe care o avea și nici pentru a o face pe ea să nu mai simtă acel gol în stomac în timp ce-l privea tulburată și nervoasă pe soțul ei, aflat chiar lângă pat. Abia când el se așeză lângă ea, pe marginea patului, începu să se alarmeze și să se trezească din gândurile ei tulburătoare, încercând să controleze pasiunea care o cuprindea.

– Cât e ceasul? mormăi ea, încercând cu disperare să se adune.
– Acum e zece dimineța, somnoroaso, zâmbi el în timp ce mâna lui înainta pentru a se juca tandru cu una din șuvițele ei de păr lung și ondulat.

– Oh, Dumnezeu! Ce e cu Jade? întrebă ea ridicându-se. Trebuie să mă duc imediat la ea.

– Calmează-te, preaiubita mea, nu ai de ce să-ți faci griji. A luat micul dejun și acum are prima lecție de lectură sub atența supraveghere a unchiului meu Feisal și a domnișoarei Jackson.

Nervii Leonei începură să se încordeze când auzi tonul lui foarte blând și fața i se crispă când văzu cum ochii lui negri strălucitori treceau încet peste suprafața destul de transparentă a cămășii ei de noapte.

– E foarte târziu. Ah... nu... nu știu cum am putut dormi atât de mult. Trebuie... da, trebuie să mă scol și... și să mă îmbrac, se bâlbâi ea, încercând să se îndepărteze de trupul lui puternic.

– Nu, nu cred, nu chiar acum, îi aruncă el pe un ton ușor zeflemitor în timp ce ochii îi erau plini de un amuzament ironic. Am... alte planuri pentru următoarele ore!

– N... nu! se apără ea, prefăcându-se că nu înțelege prea bine ce intenții avea el. Te rog, nu, Badyr. Tu... nu mă dorești cu adevărat... știi bine că așa e! Trebuie să fie sute de alte femei care...

– Nu mă insulta pe mine și nici pe tine, Leonie. Te pot asigura că *știu* exact ce vreau!

Amuzamentul dispăruse de pe fața lui. Privirea lui pătrunzătoare, grea și cercetătoare o făcu să simtă fiori reci pe șira spinării când recunoscă hotărârea în ochii lui negri, extrem de reci.

– Nu! Te rog... *nu...* ! murmură ea încercând să se îndepărteze spre cealaltă parte a patului, însă mișcarea ei fu repede întreruptă de Badyr care-i strânse talia cu un braț de fier.

Încercă să se elibereze, dar se trezi trasă din nou lângă pieptul lui puternic, suspinând când degetele lui energice îi strânseseră prea tare oasele fragile. Un geamăt trecu printre buzele ei și pierzându-și complet firea își înfipse dinții în mâna lui. Badyr strigă de durere și-i eliberă brațul, însă în timp ce încerca să fugă o prinse din nou și-i luă între degete decolteul cămășii de noapte. Se auzi un pârâit și satinul cedă, despicându-se de sus până jos.

Urmă o lungă tăcere, în care Leonie se trase înapoi și încercă și îngrozită să-și acopere pe cât putea trupul gol. Știa foarte bine că Badyr îi devorează din priviri frumusețea trupului: pielea ei albă strălucea ca alabastrul pur în lumina caldă a dimineții și sânii ei plini și rotunzi aveau o notă erotică ieșind printre fragmentele de material.

Mormăind adânc și plin de nerăbdare el își aruncă prosopul din jurul taliei și cu mișcări repezi se așează peste rămășițele cămășii de noapte. În următorul moment, ea se trezi stând pe spate în timp ce corpul puternic al lui Badyr îl presa pe-al ei, privind-o neîndurător în ochii uluiți.

– *Wallahi!* Foarte bine, vulpe roșcată... vom vedea cât timp poți să mă respingi! zise el respirând adânc. Și cât de repede vei începe să mă implori pentru a te mulțumi, hmm?

– Niciodată! strigă ea bătând în retragere și împingând cu mâinile umerii lați, în încercarea de a scăpa de sub greutatea trupului lui. Cu o mare ușurință, Badyr îi captură mai întâi o mână, apoi pe cealaltă, ținându-le ferm deasupra capului ei și așteptând calm ca ea să-și consume în zadar toată energia în încercarea de a scăpa.

– Sunt un bărbat *foarte* răbdător, Leonie, spuse el blând în timp ce ea rămase nemișcată și foarte îngrijorată de faptul că toate încercările ei desperate de-a scăpa de el nu-i serviseră decât a-l face s-o dorească și mai mult. Orice ar fi, am așteptat cinci ani, așa că cinci minute în plus sau în minus nu mai au nici o importanță, nu?

– Te... urăsc! Nu... nu e altceva decât un viol! abia rosti ea în timp ce lacrimi de furie și de frustrare creșteau în ochii ei albaștri.

El zâmbi răvășitor.

– Nu, nu mă urăști și nici nu voi fi nevoit să folosesc forța. Din contră, scumpa mea, în curând mă vei ruga să am milă de tine și să-ți ofer toată dragostea mea!

Întregul ei protest se pierdu când buzele lui le acoperiră pe ale ei și le mângâiară cu tandrețe, făcând-o să-l lase să savureze toată dulceața lor, în timp ce pasiunea creștea. Era înfricoșată de faptul că atunci când buzele lui își încetau presiunea și se îndepărtau puțin mișcându-se peste buzele ei tremurânde cu o senzualitate delicioasă, focul pasiunii ei creștea și mai mult.

Leonie încercă disperată să ignore căldura buzelor lui care acum îi sărutau genele ude, și se forță cu toată puterea pe care o mai avea să se controleze și să nu răspundă buzelor care se plimbau încet pe obraji ei și-i murmurau dulci cuvinte de dragoste la ureche. Însă buzele lui își continuau drumul pe fiecare centimetru al gâtului ei și pe sâni ei frumoși pe care-i săruta ușor; și acum nu mai reuși să nu suspine de plăcere în timp ce corpul ei era plin de dorință sub atingerile lui pline de erotism. Buzele lui părăsiră sâni pentru a-i săruta stomacul, iar trupul ei se arcuia și ardea în fața promisiunilor pe care le făceau aceste atingeri, după o perioadă în care îi lipsiseră. Tot trupul ei tremura în extaz sub senzualitatea accentuată a buzelor și mâinilor lui.

Emoțiile ei erau complet eliberate de sub control și ea nu mai știa decât că trebuie să se predea dorinței pasionate care-i cuprinsese și cea mai mică fibră, crescând o dată cu fiecare atingere seducătoare a lui Badyr. Cuprinsă de o imensă dorință, ajunsese mai presus de tot ceea ce trăise vreodată și trupul îi tremura și se arcuia pentru a se lipi de al lui, fără putere în fața pasiunii explozive care o făcea să-l dorească.

– Badyr... Badyr...! Mâinile și buzele care-i mângâiau trupul se opriră pentru o clipă când ea îi murmurase numele ca un refren fără speranță.

– Mmm?

– Badyr... *te rog...!* suspină ea amețită și cuprinsă de o pasiune furtunoasă, care parcă îi ardea carnea.

– Mă dorești, Leonie? Șoapta lui senzuală părea să-i umple întreaga viață.

– Oh, Dumnezeu! Eu... eu... *Oh... D... Da...!*

Râzând triumfător, el îi mai mângâie ușor curba fină a sânilor și curba frumoasă a coapselor fierbinti înainte de a face dragoste cu ea cu o mare grabă și o pasiune intensă, care o lăsă aproape fără cunoștință când ajunseră amândoi pe culmile extazului sălbatic care-i cuprinsese pe amândoi o dată.

După aceea, în timp ce stătea întinsă liniștită în brațele lui, își dădu seama cât de pasionat răspunsese dorinței lui imense și se simți rușinată. Intenționând să fie rece și indiferentă, fusese trădată de slăbiciunea trupului ei care fusese cuprins de o imensă pasiune.

– Vezi? murmură blând Badyr în timp ce o mângâia surprinzător de tandru pe păr. Nu a fost nevoie de „violul“ despre care ai vorbit mai devreme, nu?

Cuvintele lui n-o făcură decât să se simtă și mai umilită.

– Te detest pentru ceea ce-ai făcut... m-ai făcut să-mi fie rușine de mine și să mă urăsc, începu ea, incapabilă să-și oprească tremurul buzelor în timp ce lacrimile începeau să-i curgă pe obraji. Cât... cât de des va trebui... să fiu *folosită* în acest fel?

El își întoarse trupul puternic pentru a-l acoperi pe-al ei care era moale, și-i cuprinse fața cu mâinile pentru a o forța să întâlnească sclipirile întunecate ale ochilor lui.

– Ah, preaiubita mea, cât de mult iubesc felul în care mă urăști! o tachină el cu blândete, în timp ce buzele se apropiau de fața ei pentru a-i culege lacrimile de pe obraji înainte de a se îndrepta înfometat spre buzele ei.

Protestul ei și suspinele erau risipite în timp ce buzele lui o sărutau cu putere trezindu-i din nou dorința și aducând asupra ei valuri pasionate de căldură.

– Te doresc, murmură Badyr chiar lângă buzele ei, cuvintele lui nefăcând altceva decât să accentueze pasiunea trupului ei. Și vei fi a mea ori de câte ori voi dori. Cât despre tine, draga mea soție... vei țipa de dorință pentru mine, pentru plăcerea intimă pe care numai eu sunt capabil să ți-o ofer.

Gemând disperată, se trezi în culmea unei pasiuni care o învăluia înainte de a simți cum trupul ei se arcuiește pentru a-l întâlni pe al lui, înflăcărat de dorință. Suspinând incontrollabil, pasiunea îi ducea ființa spre extaz până era gata să țipe, așa cum îi spusese el că se va întâmpla, dorind arzător și puternic să fie a lui, când universul parcă explodează în jurul lor în fragmente de lumină și putere.

Capitolul 5

– Vise plăcute, draga mea, spuse Leonie aplecându-se ca s-o sărute pe Jade de noapte bună.

– Îmi pot călări poneiul mâine, mamă?

Leonie râse.

– Din moment ce călărești în fiecare zi de patru săptămâni, presupun că mâine nu va fi o zi diferită, nu?

– Unchiul Feisal mi-a spus că mă descurc foarte bine. Spune că am o aptitudine naturală! spuse Jade mai tare pentru a fi auzită de mama ei. Știi că el poate să călărească o cămilă? Da, știe, cu adevărat! Îi va arăta domnișoarei Jackson cum să facă asta, dar mie mi-a spus că mai întâi trebuie să învăț să-mi călăresc poneiul. Unchiul Feisal e foarte drăguț, nu-i așa? De fapt... Ea făcu o pauză înainte de a adăuga marile cuvinte din vocabularul ei. De fapt, cred că e incredibil!

Leonie râse.

– Haide, palavragioaico. E timpul să te culci.

– Sigur că da!

Vocea adâncă și blândă care venea din spatele Leoniei o făcu să sară în sus, speriată. Badyr se apropiase la fel de ușor

ca o panteră și era la fel de imprezvizibil ca unul din acele animale de pradă, își reaminti ea privindu-l printre gene cum se așeza de cealaltă parte a patului lui Jade.

– Nu-i așa că mama e frumoasă? spuse Jade ridicându-se din pat și luându-și tatăl de gât cu brațele ei subțiri. Ieșiți undeva în această seară? Aș vrea să pot merge și eu.

– Ești mult prea tânără, micuțo! râse Badyr în timp ce o săruta pe obraz și o așeza din nou pe perne. Însă, da, sunt de acord că mama ta e foarte frumoasă și că devine minunată o dată cu trecerea fiecărei zile.

– Tatăl tău e capabil să-ți facă un duș de complimente! spuse veselă Leonie ridicându-se în picioare și urându-i noapte bună lui Jade în timp ce ieșea din cameră. Mergând pe coridor, își privi ceasul și-și spuse că nu avea de ce să se grăbească. Avea mai mult de o oră la dispoziție pentru a fi gata.

Intrând în apartamentul ei, Leonie se îndreptă spre ferestrele arcuite și oftă de plăcere când privi iarba scumpă, verde, care înconjura fântânile arteziene de marmură care împrăștiau răcoarea apei limpezi. Chiar dacă trecuse o lună de când se reîntorsese în această țară, încă mai avea dificultăți considerabile în a se obișnui cu schimbările care avuseseră loc în Dhoman în ultimii ani și cu propria ei confuzie în legătură cu relația pe care o avea cu soțul ei.

Hussa nu exagerase când vorbise cu entuziasm despre marile reforme care fuseseră pregătite și puse în practică de Badyr. În timpul primei săptămâni pe care o petrecuse în țară, Leonie realizase că exista peste tot un aer nou, un spirit care însuflețea țara cu o nouă industrie, școli și spitale se construiau peste tot în marile orașe. Într-adevăr, Badyr nu se mulțumise să dărâme vechea fortăreață, ordonase să fie demolate și casele vechi din Muria pe care le înlocuise cu clădiri moderne pentru funcționarii statului, și cu magazine moderne.

Una dintre cele mai uimitoare clădiri pe care le văzuse era un palat mare și spațios, așezat în fața portului unde se afla capitala țării. Badyr îi spusese că era folosit mai ales pentru întrunirile și recepțiile pentru oaspeți importanți și că, de asemenea, în acel palat își ținea el majlis-ele. Acestea erau, aflase ea, una din inovațiile lui și anume întruniri cu membri ai populației care doreau să-l vadă pe sultan o dată pe săptămână.

– Sunt oameni care au diferite dificultăți în familie sau care doresc să le rezolv disputele cu unii vecini, îi explicase Badyr. Oricare ar fi problema, simt că trebuie să acord o mare importanță faptului de a arăta poporului că țin la el și că oamenii pot veni oricând la mine, pentru a cere ajutor.

În ciuda resentimentelor ei față de felul în care el o forțase să se întoarcă în Dhoman, fiecare zi care trecea o făcea pe Leonie să devină din ce în ce mai impresionată de reformele lui Badyr și de dragostea pe care acesta o purta poporului său, pentru care făcuse multe.

Și asta nu pentru că venise cu gânduri caritabile din prima seară în care se reîntorsese în țară. Atunci se uitase în farfuria ei și abia fusese capabilă să înghită ceva din delicioasele feluri de mâncare ce-i erau servite, deoarece simțea o mare furie pentru bărbatul care stătea la masă chiar în fața ei.

– Ei bine, acum... murmurase Badyr după ce servitorii turnaseră cafeaua în cești și ieșiseră încet din cameră. Trebuie să găsim ceva de făcut și pentru tine aici, în Dhoman, ce zici?

– Mă gândeam că ai avut deja grijă de asta!

Înainte de a-i răspunde, Badyr râse încet, zeflemitor.

– Ah, draga mea soție, cu toate că aș vrea să-mi petrec fiecare clipă savurând trupul tău delicios... mi-e teamă că am și alte probleme cu care să-mi ocup timpul. Trebuie să muncim și să ne și jucăm, ce zici?

Ea ar fi dorit să deschidă imediat gura pentru a țipa la el și a-i spune exact ceea ce gândea despre noțiunile lui despre plăcere și joacă, noțiuni irezistibile. Niciodată nu fusese atât de epuizată ca în acel moment și asta numai din cauză că nu putea părăsi patul aproape întreaga zi! Încercând cu disperare să alunge amintirea dragostei lui pasionate – și umiliința răspunsului ei rapid și febril – Leonie strânse din dinți în încercarea de a alunga roșeața care-i apărea în obraji.

– Trăind lângă indubitabilele tale... talente de soție, murmură Badyr amuzat și conștient de furia ei stăpânită, știi și că ești o femeie de afaceri competentă. Și dacă ai putut conduce firma lui Dimitri Kashan, pot fi sigur că nu vei avea nici o dificultate în a organiza unele din proiectele pe care le am eu în minte.

– Ca de exemplu...?

– Ca de exemplu formarea unei industrii de fabricare a covoarelor și de a organiza o industrie textilă modernă, care să nu producă numai haine de serie ci și o colecție de modă. Dhoman-ul se numără printre puținele locuri din lume unde poporul încă mai folosește indigoul pentru vopsirea materialelor și mi-am spus că tu vei fi capabilă să te gândești la o cale de a face o industrie de nivel comercial.

Șocată de propunerile care i se făceau în nefericirea ei, Leonie îl privi suspicioasă.

– Eu... pot să consolidez industria covoarelor pentru o piață de desfacere, dar Dhoman-ul nu are o tradiție în fabricarea acestora. E o idee minunată, dar vom avea nevoie de mulți ani pentru a pregăti țesători și nu știu cum voi reuși să fac asta de una singură. În afară de asta, nu am nici cea mai mică idee despre cum merg lucrurile în țara asta.

– Am descoperit că în conducerea unei țări trebuia să ai aceleași calități ca atunci când conduci o mare firmă, zise cu

fermitate Badyr. Și nu te-aș fi rugat să începi organizarea unei noi industrii dacă nu simțeam că ești capabilă să faci asta. Vei avea nu numai sprijinul meu și al miniștrilor mei, ci și fondurile adecvate care să te asigure că ne putem permite cumpărarea celor mai moderne utilaje care există la ora actuală.

Leonie privea îngrijorată masa pentru că deja se entuziasmasese la cuvintele lui. Nu-i prea venea să creadă că Badyr vorbea serios și că nu insistă ca ea să-și petreacă zilele închisă în harem, departe de ochii lumii. Se părea că el chiar avea de gând să-i ofere posibilitatea de a face ceva folositor cu viața ei. Vor exista, desigur, numeroase dificultăți, dar ce șansă! Euforia ei se pierdu când își aduse aminte că acum locuia în Arabia.

– Eu... ei bine, cred că e o idee minunată și mă bucur foarte mult că am această posibilitate, însă nu văd cum vor decurge lucrurile, din păcate, fiind femeie într-o țară musulmană... oftă ea cu resemnare. Ei bine, cunoști problemele la fel de bine ca și mine.

– Nu am de gând să pretind că nu vei întâmpina câteodată unele dificultăți, Leonie, dar timpurile s-au schimbat în ceea ce privește Dhomanul, zise Badyr rezemându-se de spătarul scaunului. De când conduc eu țara, am încurajat foarte mult reîntoarcerea în Dhoman a tuturor bărbaților de vază care plecaseră peste graniță din cauza persecuțiilor tatălui meu și am făcut angajări în condiții avantajoase pentru mulți străini care aveau calități profesionale ce ne interesau. El făcu o pauză. Sunt sigur că vei fi interesată să afli că am oferit și azil unui mare val de refugiați care au scăpat din războiul dintre Iran și Irak... mulți dintre ei fiind țeșători de covoare.

– Asta e minunat! Putem folosi experiența lor și...

– Exact! zâmbi Badyr. Acum poate îți va fi mai clar de ce cred că putem pune bazele industriei covoarelor. Și din

moment ce la ora actuală avem în țară mulți străini care au trăit în țări liberale, am relaxat mult legile tradiționale musulmane în ceea ce privește îmbrăcămintea și obiceiurile. De fapt, sper foarte mult să pot instaura legi mult mai lejere în această țară. Cei care doresc să păstreze vechile tradiții sunt liberi s-o facă, în timp ce alții, cărora le place îmbrăcămintea modernă și păstrează limitele decenței sunt, de asemenea, liberi s-o poarte.

– Treaba asta merge?

– Chiar foarte bine. Oricum, sunt conștient de faptul că toate schimbările trebuie să fie făcute lent, pentru a nu debusola poporul obișnuit cu tradițiile, nu? Așadar, vei descoperi că ești liberă să mergi oriunde... numai dacă vei accepta prezența a cel puțin două gărzi de corp care se vor afla acolo numai pentru a te proteja și nu pentru a-ți impune vreo restricție. Mai mult decât atât, nu mă aștept ca tu să porți un văl și cât timp ești în casă sunt bucuros să-ți permit să te îmbraci cu hainele cu care te îmbrăcai la tine acasă. Numai în ocaziile oficiale te-aș ruga să-mi faci favoarea de a purta rochia decente și să ai comportarea discretă la care se vor aștepta oaspeții noștri.

Leonie ezita încă, încercând să asimileze faptul că i se permitea multă libertate personală și oportunitatea de a face ceva bun. Totul era prea frumos pentru a fi adevărat... undeva trebuia să existe o capcană.

– De ce nu mi-ai spus despre toate aceste schimbări când eram la Londra? Îl întrebă ea.

– M-ai fi crezut? Din moment ce ți-ai impus să mă privești tot timpul ca pe un diavol, cu siguranță că ar fi fost o pierdere de timp, nu crezi?

– Ei bine, eu...

Ea roși și ridică ochii pentru a privi figura zâmbitoare a lui Badyr. Era un zâmbet de o intimitate călduroasă și

atât de încântător încât ea deveni și mai confuză, neștiind care-i erau sentimentele pentru soțul ei complet schimbat.

– Încă mai aștept răspunsul tău, murmură el când căzu tăcerea între ei. Ai de gând să mă ajuți să dezvolt țara? Sau este o treabă pentru care nu crezi că ești prea pregătită... ceva care e mai presus de capacitatea ta mentală și fizică?

– Nu... sigur că nu este! răspunse ea repede, uimită de cuvintele lui și neîmpăcată cu sine pentru că fusese atât de susceptibilă în privința lui.

– Deci, s-a aranjat. Excelent! spuse Badyr ridicându-se de la masă.

– Dar avem atât de multe de discutat... și nu am fost chiar de acord cu tot ce ai spus, protestă ea respirând repede când el îi luă mâna și o privi insistent, ca pentru a-i spune că are de gând s-o conducă sus pe scările mari care duceau direct spre holul unde se aflau apartamentele lor.

– Ah, ba da, ai fost de acord și sunt extrem de convins că vei face față tuturor cererilor mele, îndeplinindu-le perfect, îi spuse el râzând amuzat în timp ce închidea ușa dormitorului lor. Așa cum sunt sigur că vei evolua perfect... cererilor pe care ți le voi face... în această seară!

Și așa se întâmplase! Leonie privi zâmbind ceasul și-și reaminti că trebuie neapărat să înceapă să se schimbe și să se aranjeze ca să fie gata la timp pentru banchetul oficial din acea seară. Intrând în dormitor, observă rochia lungă de șifon alb pe care Hussa o scosese din șifonier și o aranjase pentru a fi gata de îmbrăcat și forma perfectă și simplă a diademei cu diamante și a colierului care străluceau în casetele de catifea de pe măsuța de toaletă. Leonie se întrebese de nenumărate ori de ce Badyr cumpărase jumătate din marfa magazinelor de pe Bond Street, dar își dăduse seama că fusese o necesitate când

văzuse toaletele fantastice pe care le purtau arăboaicele din Dhoman. Maryam și surorile vitrege ale lui Badyr, Nada și Sara, de exemplu, nu alegeau alte toalete în afară de cele mai scumpe din casele de modă pariziene pentru a le purta în ocazii speciale, ca nunți, recepții sau banchete, ca acela care va avea loc în această seară.

Dezbrăcându-se încet, oftă când încercă să se gândească ce să facă în legătură cu relația pe care o avea cu Maryam, care era acum complet schimbată față de copilul amuzant ce înseninase puțin zilele în care Leonie fusese prizonieră în vechea și urâta fortăreață. Maryam avea acum nouăsprezece ani și nu fusese prea încântată s-o revadă pe vechea ei prietenă, iar Leonie nu reuși să facă nimic pentru a umple prăpastia dintre ele. Era clar faptul că șecul Samir era foarte atras de Maryam – un sentiment pe care se părea că și fata înaltă și slabă îl are pentru el – dar cu siguranță nu exista nici un motiv pentru care s-o respingă și să devină nervoasă ori de câte ori o vedea pe soția fratelui său, nu?

În afară de a-și dori să reînvie vechea prietenie care o lega de Maryam, Leonie încă se mai temea să aibă de-a face cu sultana Zenobia. Oricum, fusese cât de cât de acord cu cererea lui Badyr în legătură cu a-i da o oarecare atenție mamei lui. Nu fusese, de fapt, atât de greu pe cât se temuse ea, deoarece bătrâna o întâmpinase cu o cordialitate mult mai mare decât în trecut și era clar că o acceptase foarte bine pe Jade.

– Nu te învinuiesc că ai ascuns sarcina față de mine, zise ea zâmbind acru. Trebuie să facem tot ceea ce credem că e mai bine pentru copiii noștri. Cred că e un lucru de care ți-ai dat și tu seama până acum, nu? adăugă ea făcând pentru prima dată referire la motivul ascuns care o făcuse pe Leonie să se întoarcă în Dhoman. Oricum, sper că-i vei permite fetiței tale să mă viziteze din când în când, nu-i așa?

Leonie încuviințase și Jade părea întotdeauna bine dispusă după ce se ducea să ia ceaiul împreună cu formidabila ei bunică.

Sultana Fatima, pe de altă parte, era mult mai deosebită. Mai grasă ca niciodată, își păstrase toată căldura și simțul umorului pe care le avusese întotdeauna. Avea nevoie de amândouă aceste lucruri pentru a-i face față fiicei sale, Nadia, își spuse tristă Leonie. Nadia avea acum douăzeci și unu de ani, era răsfățată, egoistă și indiferentă, extrem de geloasă, până la violență, pe sora ei mai mică, Sara.

Nu era deloc surprinzător că nimeni nu-i cerea mâna răutăcioasei Nadia și de aceea Sara, o fată dulce și cu o personalitate blândă, gentilă, se măritase de trei ani cu șecul Hassan, cel mai în vârstă dintre cei doi unchi ai lui Badyr. Bărbatul, care fusese închis de bătrânul sultan pentru că protestase în legătură cu arestarea lui Badyr, era un văduv care avea o fetiță în momentul când se căsătorise cu Sara. Păreau să fie foarte fericiți împreună, având și un fiu, Ali, de doi ani, și în prezent era singurul moștenitor al tronului lui Badyr.

Lăsând-o la o parte pe fiica lui Hassan din prima căsătorie, despre care Leonie nu știa nimic, singurul membru al familiei mai era tânărul unchi al lui Badyr, Feisal, a cărui viață se învârtise întotdeauna în jurul prețioșilor lui cai arabi. El și cu Jade se înțeleseseră foarte bine încă de la început... atât de bine încât, practic, micuța stătea acum mai mult la grajduri!

Încă gândindu-se la Jade, Leonie intră în baie și dădu drumul la duș. Evidenta fericire a fiicei sale în noua viață, cu un tată pe care-l adora, și relația de dragoste cu poneiul ei și unchiul Feisal, o făcea pe Leonie să realizeze că oricare ar fi problemele ei, luase o decizie foarte bună când cedase și se întorsese aici. Nu pentru că Badyr îi oferise vreo alternativă,

desigur, dar era bucuroasă – chiar dacă numai pentru binele lui Jade – că nu fusese tentată să fugă de ceea ce numise ea inevitabila reîntoarcere în Dhoman.

Răcoarea apei care cădea pe ea era învioratoare față de căldura zilei pe care o petrecuse studiind problemele legate de una dintre fabricile de textile. Era clar că va avea nevoie de mult timp pentru a pune în practică ideile lui Badyr, dar făcuse deja progrese considerabile, mai ales în ceea ce-i privea pe refugiații din Iran. Aceștia fuseseră foarte bucuroși să afle că tradițiile și ocupațiile lor erau prețuite în Dhoman, și câteva ateliere erau deja în curs de construcție.

Ieșind de la duș și ștergându-se cu prosopul, își văzu reflecția trupului și a pielii extrem de albe în oglinzile cu care era înconjurată baia. Nici măcar privirea ei critică nu o putuse împiedica să aprecieze formele frumoase ale trupului ei mățos și strălucirea de safir a ochilor albaștri. Nu era nici un dubiu că nu arătase niciodată în viață mai bine și nu fusese niciodată mai strălucitoare.

Dacă inițial sperase că marea dorință a lui Badyr pentru corpul ei va dispărea o dată cu trecerea zilelor, se trezi din ce în ce mai dezamăgită. Nu avusese importanță cât de mult încercase sau cât de mult îi refuzase avansurile, nimic nu avusese efect. Noapte după noapte, fără încetare, el făcea dragoste cu ea la fel de pasionat ca întotdeauna.

La început, desigur, se luptase din greu cu el, bătuse cu pumnii în pieptul lui puternic, strânsese din picioare și-i zgâriase fiecare parte a corpului la care reușise să ajungă. Nimic din toate acestea nu avusese vreun efect! Singurul răspuns în fața respingerilor ei fuseseră râsetele lui de un amuzament cinic și-i ignorase violența prin mângâieri și săruturi de o magie diavolească. Cât de ușor era el capabil să

trimită fiori prin trupul ei care protesta, făcând-o să suspine plină de dorință sub atingerile lui erotice, senzuale, și să plângă aproape pentru ca el să facă mai repede dragoste cu ea. Din nou și din nou, el îi demonstra influența pe care o avea asupra ei și după primele nopți petrecute împreună, Leonie fusese nevoită să se întrebe cu cine se lupta... Cu Badyr sau cu propriile ei sentimente? Această întrebare era mereu fără răspuns. Nu mai avea nici un sens să continue să se întrebe cum putea să-i răspundă cu atâta ardoare lui Badyr... un bărbat care o făcuse nu numai să fie rușinată de ea însăși, dar care o și șantajase pentru a se întoarce în Dhoman. Șocantul adevăr era... că nu-i mai păsa!

Îi luase foarte mult timp, însă acum reușise să-și dea seama că, în ciuda a tot ceea ce se întâmplase, nu încetase niciodată să-l iubească pe acest bărbat de când îl întâlnise pentru prima dată, la vârsta de optsprezece ani.

Era atât de preocupată de gândurile ei încât realiză abia după câțva timp că nu era singură. Badyr, care se afla lângă ferestre, se întorsese spre ea când își făcuse apariția și ochii lui scânteiau amuzați când ea își scoase halatul de mătase neagră și-l aruncă pe pat.

– Am avut o discuție lungă cu Jade. I-am spus că trebuie să fie foarte cuminte cât timp noi vom fi plecați pentru câteva zile.

Leonie îl privi surprinsă.

– Despre ce naiba vorbești?

– Am hotărât să vizităm palatul meu de vară care se află în sudul țării. Nu vom fi plecați foarte mult timp și Jade se va simți foarte bine în compania domnișoarei Jackson și a unchiului meu Feisal.

– Dar mi-e imposibil să plec acum. Noua linie textilă întâmpină serioase dificultăți și...

– Din moment ce am o imensă admirație pentru tot ceea ce ai făcut în ultimele luni, nu are nici un rost să mi te împotrivești. Vom lua o pauză pentru câteva zile... și cu asta basta, zise el neînduplecat.

Leonie oftă din greu. Era inutil să i se opună în momentul în care el luase o hotărâre, dar nu suporta să se gândească la marile probleme pe care le va avea când se va întoarce. În ciuda ajutorului imens pe care-l primise de la Badyr și de la Ministerul pentru Dezvoltare, noul manager al atelierelor – ca orice arab cu care avusese de-a face – nu accepta cu ușurință să primească indicații de la o femeie.

– Jade n-a primit foarte bine vestea plecării noastre, râse Badyr. Acum am înțeles pe deplin noțiunea de energie perpetuă... limba ei părea să nu mai poată fi stăpânită!

– Te-am avertizat, mormăi ea plecând spre dulap pentru a-și alege una din finele lenjerii de mătase și dantelă, pe care s-o poarte în acea seară.

– Asta e adevărat, fu el de acord descheindu-și repede roba aurie pe care o purta mereu în Dhoman și aruncând-o de pe el. Străbătu apoi pardoseala de marmură albă pentru a ajunge lângă Leonie care stătea cu spatele la el, și trecându-și degetele tandre peste spinarea ei. Îmi mai amintesc și că mi-ai spus că nu mi te vei supune niciodată, nu?

Ei i se părea că paralizase, nu se putea mișca sau vorbi în timp ce el dădea la o parte buclele ce-i cădeau pe spate pentru a-i săruta ușor gâtul. Un fior de gheață îi străbătu șira spinării și simți că nu are puterea de-a rezista mâinilor lui care o mângâiau senzual, încercând să dea la o parte de pe ea halatul de mătase neagră pe care ea îl îmbrăcase din nou și care acum cădea în valuri la picioarele ei în timp ce el îi întorcea corpul care tremura spre el și-i lipea goliciunea de a lui.

– Ei bine, Leonie? murmură el tacinând-o, și fără a aștepta răspunsul ei își coborî capul și-și apăsă buzele peste ale ei într-un sărut delicios, care-i trezea din nou pasiunea arzătoare și o făcea să-i cedeze împresurându-i gâtul cu brațele ei fine și strângându-l la pieptul ei.

El își dezlipi buzele de ale ei și o privi adânc în ochii albaștri plini de dorință, înainte de a râde încet și de a o ridica în brațe pentru a o duce cu ușurință până în pat.

– Nu, Badyr, nu putem...! șopti ea în timp ce el îi mângâia ușor trupul care tremura.

– Ah, ba da, putem, preaiubita mea, o asigură el respirând sacadat în timp ce buzele lui îi transmiteau fiori de plăcere când îi săruta un sân, apoi pe celălalt.

– Dar recepția și banchetul... și invitații?

– Dacă eu nu sunt prezent nu va începe nici o recepție sau vreun banchet. Așadar, invitații noștri trebuie să aștepte ca eu să am plăcerea să-mi fac apariția, nu? Și din moment ce, draga mea, îmi pot găsi plăcerea aici, împreună cu tine, în acest moment – având lângă mine trupul tău delicios și irezistibil – nu mai e nimic de spus!

*

*   *

Întârziaseră destul de mult și ajunseră la recepție cu o jumătate de oră după venirea tuturor oaspeților. Badyr se scuză rece, fără a se obosi să găsească un motiv pentru această întârziere, dar Leonie suspecta faptul că oricine îi privea obrăzii îmbujorați își va da seama exact care fusese motivul întârzierii lor. Și după ce primi un zâmbet atotștiutor de la încântătorul ambasador al Franței, fu sigură de acest lucru!

Încă se mai simțea rușinată din cauza acestui episod și nefericită din cauză că o lăsa pe Jade singură când se întoarse, târziu în noapte, împreună cu Badyr, la palatul lor.

– Respiră adânc! spuse el aruncându-i un zâmbet furios și zeflemitor când îi deschise ușa dormitorului și se dădu la o parte pentru a o lăsa să intre ea prima. Nu am uitat că mi-au trebuit două săptămâni pentru a te convinge să părăsești Londra! A fost o experiență epuizantă pe care n-am intenția s-o mai repet vreodată! Acum, hai să nu mai vorbim despre asta. E timpul să ne întindem în pat și să dormim.

– În ziua în care tu te vei așeza în pat și vei adormi imediat, eu voi muri din cauza șocului! i-o aruncă ea.

– Ah, biata mea dragă, nu pot face față responsabilității de a-ți cauza o moarte atât de tristă, râse el apropiindu-se de ea pentru a o lua în brațe. Văd că trebuie să fac un ultim sacrificiu pentru a te salva de un destin atât de tragic, nu? adăugă el scoțându-i diadema pe care o aruncă împreună cu colierul de diamante atât de prețios pe un scaun de lângă el.

– *Ah, ești imposibil!* Ea îl privi și inima începu să-i bată cu putere când îi văzu ochii negri plini de dorință îndreptați cu insistență asupra ei. „Ultimul sacrificiu“... într-adevăr! Ai tupeu! mormăi ea răutăcioasă, în timp ce el îi desfăcea agrafele din păr, încercând să nu răspundă zâmbetului lui senzual și cald. Știi cum ești, nu-i așa? Ești... ești absolut... incorigibil! strigă ea supunându-se cu slăbiciune dorinței lui și buzelor lui pasionate care puseseră stăpânire pe ale ei.

*

* *

Leonie stătea pe marea terasă a palatului de vară privind valorile continue ale mării verzi-albăstrui care umplea orizontul și care se numea Marea Arabiei; aceasta își unea apele cu cele ale Oceanului Indian. Soarele era sus pe cer și strălucirea lui imensă transforma nisipul plajei lungi într-o mare aurie care se pierdea în linia palmierilor și a cocotierilor ce ofereau o umbră răcoroasă.

Fusese uimită să descopere că în locul vastului deșert nisipos pe care și-l imaginase ea, provincia Mazun era surprinzătoare. Acoperind o arie destul de mare, avea munți înalți care formau un cerc deschis, verde-intens, câmpii fertile și mari, care se terminau cu plaje nisipoase ce făceau insulele din Caraibe să pară banale. Badyr îi explicase că din cauza unei clime destul de neobișnuite, musonul atingea acest colț al Arabiei din iunie până în septembrie în fiecare an.

– Vestea proastă e că în timpul musonului, coasta este acoperită de nori și ceață. Se pare că ploaia nu se mai oprește și mare parte a provinciei devine nămolosă, rece și insectele năpădesc câmpiile fertile.

El îi zâmbea încurajator.

– Oricum, vestea bună, draga mea Leonie, continuă el, e că în tot restul anului, provincia Mazun e călduroasă, verde și plină de vegetație sub-tropicală. Râurile curg prin mijlocul câmpiilor cultivate cu grâu, trestie de zahăr și bumbac; munții își îndeplinesc și ei datoria prin pădurile de cocotieri; marea e albastră, plajele sunt aurii și, în ceea ce mă privește – și sper că va fi valabil și pentru tine – acesta e un tărâm unde curge lapte și miere!

Din ceea ce văzuse ea din provincie în timpul călătoriei de la aeroport până aici, Leonie putea înțelege foarte bine de ce

Badyr vorbea atât de poetic despre această parte deosebită din Dhoman. Câmpiile verzi păreau pline de roade, grâul era înalt și auriu, și auzise chiar și mugetele vitelor.

Aflându-se în mijlocul unor grădini minunate, chiar lângă mare, palatul de vară era o clădire lungă și înaltă, înconjurată de ziduri înalte care ascundeau privirilor tot ce se petrecea înăuntru. În interiorul clădirii, care fusese construită de străbunicul lui Badyr, marele sultan Karim, când avea înainta-ta vârstă de optzeci de ani, erau multe curți interioare care făceau legătura între diverse aripi, grădini și alei care duceau spre pavilioane construite în diferite stiluri arhitectonice.

– Este cu adevărat un loc încântător, spuse ea zâmbindu-i lui Badyr, care i se alăturase pe terasă, urmat de servitorii care aduceau cafeaua și aprindeau lămpile pentru a risipi umbrele înserării. Este al familiei tale de mult timp?

– Fiecare sultan care i-a urmat lui Karim s-a îndrăgostit de această provincie și de palat, spuse Badyr. Și fiecare dintre ei a mai adăugat câte o cameră sau o aripă completă la clădirea inițială. El zâmbi acru.

– Ce s-a întâmplat...? Aici ai...?

– Da, răspunse el întrebării ei ezitante. Acesta este locul în care m-a exilat tatăl meu după ce m-a arestat. E destul de plăcut, nu-i așa? Dar te asigur că după ce am trăit experiența a două musoane în timpul încarcerării mele aici, dacă n-aș fi reușit să evaderez, m-aș fi împușcat din cauza depresiei nervoase și frigului!

Cu toate că spusese calm toate aceste lucruri, tonul trist al vocii lui nu putea fi confundat cu nimic. Urmă o pauză lungă, timp în care el se rezemă de spătarul scaunului și privi cerul întunecat.

– Am sentimente contradictorii în legătură cu acest palat încântător, zise el într-un târziu. Probabil că e normal din

moment ce nimeni nu alege să se întoarcă în vechea închisoare unde a fost captiv. Redecorarea și remobilarea camerelor a ajutat într-o oarecare măsură, dar niciodată... El oftă adânc și tăcu, acum auzindu-se numai valurile mării spărgându-se pe nisip.

Leonie rămase și ea tăcută, neîndrăznind să se miște pentru a nu-l tulbura. Mult timp se întrebase ce i se întâmplase lui Badyr după arestare și acum, în sfârșit, se părea că va reuși într-un fel să adune piesele care lipseau din puzzle-ul încurcat.

– Am fost adus aici sub pază strictă, chiar în mijlocul unei ploii torențiale care părea interminabilă! zise el supărat. Locul era pustiu, nu era nimeni aici... în afară de mine și de gărzi, desigur. Singurul beneficiu avut de pe urma acestei singurătăți depline a fost că am avut timp să mă gândesc mult la ceea ce doresc să fac pentru țara mea și cum să pun în aplicare planurile pe care le conturasem deja. Trebuie să-ți destăinuiesc că nu mi-a fost foarte greu să evadez. Oricum, spuse el ridicând din umeri, tatăl meu n-a luat deloc în considerare acest lucru... foarte inteligent, nu?

– El... mi-a spus, murmură Leonie. Mi-a spus că mă va arunca într-o carceră dacă doar vei vorbi cu cineva, cu atât mai mult în cazul în care încerci să evadezi. Eu... mie îmi pare rău, Badyr, n-am putut face nimic pentru a te ajuta.

– Draga mea! surâse el. Tatăl meu era atât de tare cuprins de demența lui senilă încât în acele clipe nimeni n-ar fi putut să-l trezească din nebunie, nici măcar un înger coborât din paradis! Oricum, devenise foarte clar faptul că trebuia să evadez înainte ca în țară să pornească un război civil – tatăl meu împotriva întregii populații! – însă mai întâi a trebuit să am grijă ca tu să fii în siguranță, și abia apoi să evadez!

– Mi-ai spus, la Londra, că tu ai aranjat plecarea mea din țară. Dar eu credeam că mama ta...?

– Hai să spunem doar că ea împreună cu mine am aranjat totul, remarcă el sec în timp ce vena de la tâmplă îi pulsa. Nu era un lucru cu care aș fi fost de acord în condiții normale... dar eram într-o situație care nu-mi oferea alternativă. Oftând adânc, Badyr se ridică de pe scaun pentru a păși de-a lungul terasei.

– Cât mi-aș dori... murmură el întristat și apoi râse amar. Dacă dorințele ar fi cai, rugămintele le-ar călări! Nu mai e nimic de spus în afara regretelor amare asupra faptelor care au fost de mult îngropate de nisip. Ce a fost făcut, a fost făcut, nu?

– Da, da, cred că așa e, murmură Leonie, total confuză de tonul răvășitor de trist din vocea lui și neavând totuși o idee prea clară despre ceea ce dorea el să spună. Dar nu mi-ai spus cum ai evadat, sau...

– Vom lăsa asta pentru altă dată. S-a făcut târziu și sunt sigur că ești de acord cu faptul că avem lucruri mult mai importante de discutat.

Leonie studie silueta lui înaltă luminată de luna care răsărise. Badyr părea să fie într-o dispoziție ciudată în această seară și ea nu putea să-și dea seama de ce...

Vocea lui joasă îi întrerupse gândurile confuze.

– Oare de ce ai crezut că vreau să fim numai noi doi? Ești în Dhoman de mai mult de o lună și a venit cu siguranță timpul să discutăm despre relația noastră. El se apropie de ea și rămase în fața ei, privindu-i obrazii palizi luminați de lună. Îmi poți spune că nu simți o pasiune arzătoare când ești în brațele mele în fiecare noapte? întrebă el blând. Poți nega că suspinele tale nu sunt strigăte de plăcere imensă, al căror ecou îl port cu mine în fiecare zi de parcă ar fi un glas de sirenă care mă cheamă lângă dulcele tău trup noapte de noapte?

Leonie scutură din cap, înfrigurată de aerul rece al nopții. Nu-și putea găsi graiul și nici nu putea nega vreunul din lucrurile pe care i le spusese.

– Ți-ai dat seama că, în timp, asemenea sentimente ar putea deveni mult mai mult decât un simplu răspuns fizic? Întrebă el politicos. Că ar putea fi posibil ca tu să uiți trecutul și să înveți să mă iubești din nou... așa cum te iubesc eu și cum te-am iubit întotdeauna? Sau acțiunile mele din trecut au distrus orice șansă de fericire?

Leonie îl privi, cu mintea și sentimentele total debusolate, și neîncrezătoare în cuvintele pe care tocmai le auzise. Oare Badyr spunea...? Nu putea fi posibil, și totuși... inima începu să-i bată cu putere și sângele i se înfierbântase în vine, gura i se uscaseră și tremura nervoasă, aproape venindu-i rău din cauza emoției care o cuprinsese.

– Eu... e... ar fi posibil să... ce ai s... spus ? se bălbâi ea, neajutorată.

– Ah, draga mea, murmură el luând-o în brațe și îngropându-și fața în bogatul ei păr parfumat. Nu am încetat niciodată să te iubesc, nici măcar pentru o singură clipă din viața mea. Știu... adăugă el în timp ce Leonie stătea liniștită în brațele lui, că te-am tratat îngrozitor. Mai întâi pentru că nu ți-am spus întregul adevăr despre ceea ce te va aștepta când ai venit prima dată în Dhoman și apoi, când ai scăpat din harem, pentru că nu am luat legătura cu tine atât de mult timp.

El își așează mâinile pe umerii ei și o îndepărtă puțin pentru a-i studia intens figura mai mult decât uimită.

– Dragostea e mai mult o chestiune de încredere, nu-i așa? Așadar, te rog să ai încredere în mine, preaiubita mea. Nu te-am părăsit decât pentru propriul tău bine. Te rog să mă crezi când îți spun că nu puteam pleca din Dhoman și numai

pentru că doream ca totul să fie bine pentru tine nu te-am adus înapoi mai repede. Te iubeam prea mult pentru a face asta. Poți înțelege că am făcut ceea ce am simțit că e mai bine... pentru propriile tale interese?

– Nu prea înțeleg nimic din tot ceea ce-mi spui în afară de... Ea făcu o pauză. Chiar mă iubești cu adevărat?

– Oh, draga mea, cum poți să te îndoiești de asta? șopti el repede, în timp ce-i cuprindea fața cu mâinile. Nu aș fi luat-o niciodată pe Jade de lângă tine. Dar când mi-am dat seama că fusesesi atât de rănită și de deziluzionată din cauză că n-am mai luat legătura cu tine, încât nu mai voiai să te întorci în Dhoman, nu am avut alternativă în afară de a te șantaja pentru a te reîntoarce aici împreună cu mine.

– Oh, Badyr, rosti ea respirând greu.

În următoarea clipă se trezi cuprinsă strâns în brațele lui în timp ce-i săruta cu patimă întreaga față. Inima ei tresălta de bucurie în timp ce toate dubiile și nesiguranța se topeau și o părăseau. Tulburată de incredibilul și minunatul fapt că Badyr o iubește, ea îi înconjură gâtul cu brațele și-l trase aproape de corpul ei care tremura, în timp ce mâinile lui treceau senzual peste rotunjimile ei fierbinți; era conștientă de pasiunea lui și de faptul că inima îi bătea la fel de repede ca a ei.

– Dragul meu Badyr. N-am încetat niciodată să te iubesc! șopti ea blând.

Exclamând bucurios și triumfător, o ridică în brațe. Ducând-o cu el ca și cum ar fi fost ușoară ca un fulg, el traversă terasa pentru a intra în palat, urcă repede scările două câte două până ajunseră în dormitor unde o așeză cu grijă pe imensul pat moale.

– Preaiubita mea Leonie, simt pentru tine o iubire adâncă, extrem de puternică, murmură el dezbrăcându-și în viteză

hainele înainte de a-i îndepărta încet rochia albă, lungă și brodată cu fir de aur pe care o purta. Degetele lui lungi și bronzate îi mângâiau tandru pielea albă și catifelată în timp ce-i scotea lenjeria fină de mătase și dantelă pentru a-i admira frumusețea trupului gol.

– Splendid! exclamă el respirând sacadat în timp ce mâinile lui mângâiau blând forma rotundă a sânilor ei plini și linia ușoară a stomacului suplu. Carnea Leoniei tremura sub atingerea lui și un sentiment sălbatic o cuprinse în fața dorinței lui intense, făcând-o să simtă fiori ce treceau repede prin toate vinele ei. Parcă aflându-se sub vrajă, Leonie intră într-o transă adâncă în timp ce dragostea lui Badyr o conducea spre culmile unui extaz pe care nu-l mai atinsese până atunci. I se părea că alunecă printr-o spirală într-un vârtej al pasiunii și în momentul când ajunsese în cel mai înalt punct al lui nu reuși să suporte delicioasa agonie a dorinței și în acel moment trupul lui se contopi cu al ei într-o îmbrățișare totală care-i una pentru totdeauna.

*

*   *

Lungile zile și nopți fierbinți se transformaseră în clipe plăcute de încântare și fericire. Era ca și cum Leonie și Badyr descoperiseră împreună o nouă lume, ferită de ochii lumii de zidurile înalte ale palatului de vară. Plimbându-se mână în mână prin numeroasele încăperi sau stând întinși pe iarba de sub copacii umbroși din grădina plină de parfumul florilor exotice, Leonie era încântată de toată frumusețea aceasta care o înconjură.

– Nu înseamnă nimic în fața frumuseții tale desăvârșite, scumpa mea, murmură Badyr într-una din după-amiezile

fierbinți când Leonie îi atrăsese atenția asupra culorilor strălucitoare ale păsărilor care cântau deasupra lor și lângă bazinul cu apă curată din apropierea ierbii pe care stăteau întinși.

– Oh, Badyr... privește! Nu sunt minunate?

– Privesc. El se ridică într-un cot și se aplecă spre fața ei fericită în timp ce degetele lui îi urmăreau linia siluetei zvelte și lin conturate, de-a lungul curbelor dulci până la umeri și apoi spre sânii plini. Și aceștia sunt incredibil de încântători! șopti el în timp ce-i savura cu ochii frumusețea înainte de a se apleca pentru a-i atinge buzele fierbinți cu ale lui.

Un ecou al dragostei de peste noapte trecu prin trupul ei și o făcu să se înfioare din cauza plăcerii adânci pe care o simțea.

– Nu pot să cred că sunt atât de fericită!

– Mmm... murmură el în timp ce sărutul lui erotic se adâncea până o făcu să geamă. Dragă? întrebă el privind-o îngrijorat. Nu am vrut să-ți fac vreun rău.

– Nu, nu ai făcut, serios. Doar că... ei bine, sunt cam sensibilă în acest moment. Nu eram sigură până acum câteva zile, dar... făcu o pauză după care deveni nervoasă. Cred... de fapt, sunt foarte sigură... că voi avea un copil.

Dacă fusese îngrijorată cu privire la reacția lui când va auzi acastă noutate, temerile ei se risipiră când el se arătă extrem de bucuros și plăcut surprins de această veste.

– Ești o femeie minunată, minunată! exclamă el strângând-o cu putere în brațe. Și-ți promit, draga mea, murmură el mai târziu, după ce încetă să-i mângâie tandru tot corpul, că voi fi lângă tine tot timpul în care vei fi însărcinată. Nu mă voi putea ierta niciodată pentru că n-am fost lângă tine când erai însărcinată cu Jade. El zâmbi tandru femeii din brațele lui. Ar trebui să-l numim Krim, după numele străbunicului meu.

Leonie râse.

– „Să-l“...? Ei bine, nu-ți recomand să cumperi trusoul copilului sau să-ți faci speranțe înainte, pentru că ar putea fi... o fată care ar prefera să se joace cu păpușile!

– Oh, nu, zise el mângâind-o posesiv pe abdomen. Îmi vei oferi un fiu care să conducă țara după mine. Sunt sigur că așa va fi!

– Și... și dacă nu? Dacă va fi o fetiță? întrebă ea în timp ce ochii albaștri i se întunecau din cauza îndoielii.

– Ah, preaiubita mea, atunci voi avea scuza perfectă – dacă îmi va trebui vreodată una! – pentru a nu mă opri să fac dragoste cu tine înainte de a avea o grămadă de copii. El își aplecă puțin capul și îi sărută buzele cu pasiune. Da, sigur că-mi doresc un fiu, dar dacă Allah ne va binecuvânta cu încă o fiică – asemenea micuței Jade – atunci voi fi mai mult decât bucuros și mulțumit.

Liniștită de cuvintele lui, Leonie se predă buzelor lui pline de dorință și mâinilor lui care-i mângâiau întreg corpul și-i îndepărtau încet hainele. Se simțea triumfătoare când corpul lui fierbinte se lipi de pielea ei moale și simți cum dorința lui creștea din ce în ce mai tare în timp ce făcea dragoste cu ea pe iarba moale unde se aflau. Numai suspinele ei de plăcere se auzeau prin liniștea ce-i înconjura; soarele după-amiezii împrăștia raze aurii printre frunzele copacilor înalți, ale căror umbre crescuseră în lungime peste trupurile lor goale, strâns înlănțuite în iarba verde, înaltă.

Capitolul 6

– Toate lucrurile frumoase au și un sfârșit... cel puțin temporar, zise Badyr cu un zâmbet trist în timp ce lua împreună micul dejun într-o dimineață. Mi-e teamă că nu am de ales, draga mea, și trebuie să îndeplinesc unele îndatoriri oficiale, ceea ce înseamnă că unchiul meu Hassan ni se va alătura mâine.

Leonie oftă. Era încă foarte mult implicată emoțional în minunata și delicioasa dragoste a lui Badyr, încât avea resentimente față de oricine sau de orice ar întrerupe comuniunea lor extraordinară.

– În afară de asta, cred că vrei s-o vezi pe Jade. Mi-ai spus aseară că nu te-a mulțumit deloc faptul că ai avut o discuție cu ea numai prin stația radio.

– Da, așa este, însă nu cred că trebuie să ne facem griji că ne-a dus prea mult dorul. Se pare că unchiul tău Feisal este favoritul ei la această oră. Dacă nu ai grijă, nu vei mai fi tu cel „incredibil“!

– De unde naiba a împrumutat astfel de cuvinte? o întrebă el surâzând amuzat.

– Consideră-te norocos! Acum trei luni a auzit ceva la televizor și am avut nevoie de câteva săptămâni pentru ca eu și cu mama să o putem opri să nu mai strige „concupinaj“ pe cel mai ascuțit ton al ei! se amuză Leonie.

Badyr își dădu capul pe spate și începu să râdă cu poftă.

– Îmi pare rău, draga mea, dar cred că trebuie neapărat să mă rog neîncetat pentru a mă asigura că viitorul nostru copil va fi un băiat. Îți poți imagina cum ar fi să avem două fete ca Jade? *Wallahi!* Nu prea cred că aş putea suporta... stresul.

– Nu m-am gândit la asta, încuviință Leonie zâmbind.

– Ah, apropo, adăugă el în timp ce se ridica de la masă, am impresia că ar fi foarte frumos ca Jade să-și cunoască vărul mai mic, Ali. Așadar, l-am invitat nu numai pe unchiul meu Hassan, dar și pe soția și pe fiul lui. Vei fi încântată s-o revezi la Sara, nu-i așa?

– Da, desigur. De fapt, Ali are numai doi ani și e prea tânăr pentru Jade care îl va pune probabil cu botul pe labe fără nici un pic de milă, surăse ea. Țin foarte mult la sora ta vitregă, care este la fel de dulce și liniștită ca și mama ei.

– Trebuie să sperăm că Sara nu va deveni la fel de grasă ca Fatima... Mama mea vitregă pare să devină din ce în ce mai enormă o dată cu trecerea timpului!

Dar se părea că asta nu se va întâmpla niciodată, își spuse Leonie stând pe terasă într-o după-amiază, câteva zile mai târziu. Sara era micuță și slabă, cu toate că i se confesase cu un zâmbet timid că era însărcinată și că peste șapte luni va avea încă un copil.

– Poate că și tu? murmurase Sara în acea dimineață, privind-o cu ochi cercetători pe Leonie al cărei pântec se bombea ușor și ai cărei sâni crescuseră puțin în dimensiune.

Leonie dorise să facă din această sarcină un secret al ei și al lui Badyr până în clipa în care sarcina ar fi devenit prea evi-

dentă pentru a o mai putea ascunde. Însă neașteptata întrebare a Sarei o surprinse atât de mult încât nu putu să nu roșească și să-și ascundă confuzia.

Acum, în timp ce băietelul, Ali, se juca în liniște pe nisipul de la marginea terasei, o rugase pe Sara să nu spună nimănui faptul că va avea un copil.

– Simt că e extrem de important ca Jade să audă despre acest copil de la mine și de la Badyr și nu din șoaptele servitorilor care ar culege imediat zvonul. Știi foarte bine cât de mult se bârfește într-un palat, adăugă ea nervoasă. Toată lumea știe exact ce se va întâmpla, cu săptămâni înainte ca persoana în cauză să afle!

– E foarte adevărat! încuviință Sara în cunoștință de cauză. Dar unde e micuța Jade? N-am văzut-o toată după-amiaza.

– Când unchiul lui Badyr, Feisal, i-a invitat pe soții noștri la pescuit pe iahtul său, Jade nu i-a dat pace până când n-a luat-o și pe ea! râse Leonie. Cred că Feisal a invitat-o și pe domnișoara Jackson, numai pentru simplul motiv că nu vrea să se enerveze.

– Ei bine, zise Sara amuzată, poate fi așa, însă eu am impresia că Feisal o place pe domnișoara Jackson foarte mult. De fapt, n-ar fi deloc o surpriză... ezită ea.

– Ah, nu... cu siguranță, nu! Leonie o privi cu ochi măriți de uimire. Este mult prea bătrân pentru Elizabeth! Vreau să spun... Ea făcu o pauză, îngrozită de ceea ce spusese, pentru că realizase că, de fapt, Hassan, soțul Sarei, era mult mai în vârstă decât fratele lui, Feisal.

– Liniștește-te, Leonie! zâmbi Sara. Hassan poate că are părul grizonat, dar te pot asigura de faptul că scumpul meu soț e foarte... e... foarte viguros sub toate aspectele! gânguri ea.

– Pentru numele lui Allah... voi două nu puteți discuta nimic altceva în afară de căsătorie și de copiii?

Leonie se întoarce repede și se înfioră când o văzu pe femeia care stătea întinsă pe unul din confortabilele scaune de pe terasă. Nu fusese deloc încântată când aflase că Nadia se invitase singură la palatul de vară împreună cu Sara și cu soțul acesteia, iar malițiozitatea și comentariile aspre dintre cele două femei începuseră s-o deranjeze.

– Căsătoria și copiii sunt realizările vieții... de fapt! murmură ea zâmbind ușor și ridicând din umeri.

– Copiii! Noi, bieteile femei, ne trezim însărcinate imediat ce ne căsătorim! E o capcană!

Leonie râse cristalin, încercând să îndulcească situația în timp ce finuța Sara aluneca în scaunul de lângă ea.

– E posibil să fie adevărat, Nadia. Însă când te vei îndrăgosti, vei realiza, cu siguranță, că ești fericită să fii prinsă într-o capcană atât de tandră și călduroasă!

– *Niciodată!* exclamă Nadia, aruncând o privire de gheață englezoaicei, mult mai frumoasă și mai strălucitoare ca ea. Tu poate că ești suficient de proastă pentru a-l primi cu brațele deschise pe soțul tău care vine direct din patul celeilalte soții a lui, dar eu nu voi admite niciodată o asemenea nedreptate!

– Oh, te rog! Habar nu am despre ce vorbești, zise Leonie privind-o zăpăcită și numai pe jumătate conștientă de faptul că Sara ridicase cu disperare mâinile în aer în timp ce încerca s-o prevină pe sora ei să nu mai spună nimic.

– Oh, totul e o prostie! țipă Nadia la Sara. Vreau să te întreb... cum s-a putut gândi Badyr că va fi posibil ca Leonie să nu afle de Aisha? Tot ar fi aflat, mai devreme sau mai târziu. Cu siguranță, e mai bine ca ea să afle adevărul, nu crezi?

– *Nadia!* Cum poți face asta? se plânse Sara, sărind în picioare consternată. Badyr o să te *omoare!* De ce trebuie să găsești atât de multă plăcere să fii crudă și malițioasă?

– Nu înțeleg, zise Leonie confuză, în timp ce cele două surori începuseră să țipe una la alta în arabă. C... care „cealaltă soție“? Și cine este Aisha? Nu am auzit niciodată de ea, eu...

– Sigur că nu... biată proastă! aruncă Nadia cuvintele pline de venin. Prețiosul tău soț nu este mai bun decât oricare alt bărbat. Și el a vrut să aibă prăjitura lui din care să mănânce, nu? Oh, da, spuse ea râzând cu răutate, Badyr e cu siguranță un bun musulman. Trebuie să te consideri norocoasă, Leonie, pentru că nu are decât încă o soție... îi este permis să aibă și patru o dată, știi doar!

Leonie nu se putea mișca. Cuvintele Nadiei o făcuseră să încremenească și nu putea înțelege prea repede ce-i spunea aceasta. Badyr... însurat cu o altă femeie? Altă soție? Nu putea fi adevărat. Nadia încerca doar să-i facă mai multe neazuri ca de obicei... sigur că așa era! Întreaga discuție era o prostie care nu avea de ce să fie luată în serios. Trebuia să-i spună lui Badyr s-o trimită pe Nadia înapoi la mama ei cât mai curând posibil. Nu mai avea de gând să asculte remarcile stupide și pline de răutate ale acestei fete.

Leonie se întoarse spre Sara și avu un șoc în momentul în care o văzu stând tulburată în scaunul ei, și cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– Te rog frumos, nu trebuie să plângi! Nadia e prostituată, atâta tot... Vocea ei se stinse când Sara se întoarse spre ea cu o expresie tristă și plină de milă, care o făcu să simtă fiori reci pe șira spinării.

– Acesta este adevărul, șopti Sara căutându-și agitată batista pentru a-și șterge ochii plini de lacrimi. Ah, Leonie, îmi pare atât... atât de rău. Știi că aceste obiceiuri sunt greu de înțeles pentru tine. Dar mai știi și că fratele meu te iubește enorm de mult și...

– Dar cum, de ce? Leonie înghețase și simțea cum inima îi e strânsă de niște gheare reci. Și cine este Aisha?

Sara o privi pe Nadia, care stătea rezemată în scaunul său, cu o expresie indiferentă.

– Ar trebui să începi să te rogi, pentru că ești extrem de rea. În momentul în care Badyr va afla ce ai făcut, sunt sigură că te va tăia în mii de bucăți! îi spuse ea surorii sale printre dinții încleștați.

– Pentru Dumnezeu, Sara, spune-mi adevărul! se plânse Leonie când Nadia nu se obosi să răspundă cuvintelor Sarei, ci își ridică numai capul într-o atitudine mândră. Dintr-o dată, Leonie simți că i se face rău de parcă era prinsă într-un clește de metal care o strângea și care n-o mai lăsa să respire.

Sara o privi nefericită și-și suflă nasul cu putere.

– Badyr ne-a făcut să jurăm că vom păstra secretul... dar îți pot spune că totul e adevărat. Feisal nu e căsătorit și – cum e tradiția – Badyr s-a căsătorit cu mai tânăra lui verișoară, Aisha, fiica unchiului său, Hassan. Sper că poți înțelege... este oarecum complicat pentru tine, spuse Sara privind-o pe englezoaică plină de compasiune.

– Dar tu ești măritată cu Hassan, zise Leonie scuturând confuză din cap.

– Mama Aishei a murit de tuberculoză la scurt timp după nașterea fiicei sale; o boală care i-a ucis pe mulți din familia ei în trecut, îi explică Sara. Abia după mai mulți ani de la căsătoria fiicei lui, Aisha, cu Badyr, m-am măritat eu cu Hassan...

– Dar cum? Vreau să spun... unde? Și când? murmură Leonie.

– Eu nu cunosc toate detaliile, din moment ce eram foarte tânără pe atunci, zise Sara oftând din greu. Oricum, cred că au

trecut mai mult de cinci ani de la căsătoria lor și ea trăiește acum sus, în munții din apropierea Muriei. Dar Leonie, e important ca tu să înțelegi.

Ce era important să înțeleagă ea, Leonie nu auzi niciodată pentru că era îngrozită de situația ei, corpul îi tremura și văzu negru în fața ochilor. În timp ce creierul ei încerca să ia cunoștință de teribilul fapt că ea trăia împreună cu Badyr în bigamie și că prețioasa ei fiică era un copil nelegitim, ceva se întâmplă cu mintea ei. Terasa, palatul și marea din spatele ei începură să se învârtască din ce în ce mai repede, iar Leonie simți că se prăbușea într-un gol imens. Ultimul lucru pe care-l auzi fu propriul ei geamăt gătuit în timp ce-și pierdea cunoștința și cădea pe lângă scaun direct pe suprafața tare a terasei de piatră.

Leonie clipi des, încercând să se adune și se privi extrem de confuză în timp ce realiza că era întinsă în patul ei. Camera părea să fie plină de servitori care vorbeau agitați și tare. O clipă mai târziu, figura îngrijorată a Sarei apărură în fața ochilor ei, aceasta aplecându-se peste ea pentru a-i pune o compresă rece pe frunte. Zgomotul și confuzia păreau să fie prea mult pentru ea. Gemu ușor, lipsită de puteri, și se cufundă din nou în întunericul binefăcător al inconștienței.

Când se trezi mai târziu la realitate, tot zgomotul și confuzia din jurul ei dispăruseră. Privind în jur, văzu camera goală și numai silueta lui Badyr mergea agitată de colo-colo prin fața ferestrelor. Nu-și putu reține un geamăt de oroare și durere când își reaminti scena de pe terasă și acest sunet îl aduse imediat pe Badyr lângă ea.

– Ce s-a întâmplat cu tine, dragostea mea? murmură el așezându-se lângă ea pe marginea patului. Nu am putut afla

nimic de la nici unul din cei aflați în palat! Când m-am întors din călătoria cu iahtul, am găsit-o pe Sara plângând amarnic și refuzând să-mi explice de ce, servitorii se ascuseseră în camerele lor și plângeau ca și cum ar fi murit cineva din familie... și tot ce am reușit să aflu a fost că ai leșinat pe terasă. Așadar, te rog să-mi spui ce s-a întâmplat, iubita mea, adăugă el îndepărtând cu blândețe șuvițele de păr care căzuseră pe fața ei.

Atingerea caldă și tandră a mâinii lui era mai mult decât putea ea suporta și lacrimile începură să-i curgă pe obrajii palizi.

– Ah, scumpa mea, preaiubita mea. Am trimis după un doctor și în curând te vei simți mai bine.

– Nu mă voi simți vreodată... niciodată... mai bine! Ea își întoarse capul și-și îngropă fața în perne, disperată.

– Haide, asta e o prostie, Leonie. Nu ai de ce să plângi.

– Nu? mormăi ea. Simți cum trupul ei devenea rece de parcă murea, cu toate că avea febră. Ce te aștepți să fac când aflu că soțul meu e un mincinos, un adulterin și că fetița mea nu este decât... un bastard?

Mâinile care-i mângâiau ușor părul se opriră și mica speranță pe care o mai avea că Nadia mințise și Sara se înșelase – că totul nu fusese altceva decât un vis urât, un coșmar – dispăru în lunga liniște care urmă strigătului ei dezamăgit și plin de durere.

– Este adevărat, nu-i așa? Chiar ai încă o soție, nu? șopti ea cu o voce pierdută, încercând să se ridice din pat.

Ochii albaștri, plini de lacrimi ai Leoniei îl fixară pe Badyr, al cărui chip devenise palid sub pielea bronzată, trăsăturile i se înăspriseră și buzele îi erau strânse. Era ca și cum începea să se transforme într-o statuie, numai vena de la tâmplă i se zbătea și indica tensiunea lui interioară.

– Ei bine? Mâna ei care tremura încercă să îndepărteze lacrimile care-i curgeau pe obraji. *Ai sau nu ai încă o soție?* îl chestionă ea, ordonându-i cu asprime să-i răspundă.

Badyr oftă adânc, din greu, și-și duse o mână la frunte ca și cum îl durea capul.

– Da, Leonie. Nu pot nega asta, cu toate că mi-aș dori s-o pot face. Mai am o soție, dar...

– Dar... *nimic!* Sau poate că Nadia avea dreptate? zise ea râzând isteric. Poate că ai încă patru „soții” împrăștiate prin toată țara, nu?

– *Nadia!* Strigă el furios ridicându-se în picioare ca pentru a părăsi camera. Trebuia să-mi dau seama că micuța nemernică...

– Poate că e o nemernică... dar a avut absolută dreptate! țipă Leonie cu o furie care-i cuprindea mintea și care-i făcea întreg trupul să tremure. Pentru Dumnezeu! Cât de mult credeai că mă poți ignora și trăi în minciună? Cineva mi-ar fi spus într-o zi că sunt... sunt... Dumnezeu știe ce sunt! Un fel de... c... concubină? se văicări ea îngropându-și capul în perne, cuprinsă de un acces de plâns isteric.

Badyr se întinse lângă ea și-i cuprinse trupul scuturat de plâns în brațe.

– Oh, dragostea mea, iubita mea. Ești singura mea soție adevărată, preaiubita mea, de asta te pot asigura. Și copilul nostru nu e un bastard! Îți promit că e în mod legal fiica mea și fiul nostru va fi la fel.

– *Îmi promiți?* Promisiunile tale nu înseamnă nimic! țipă ea îndepărtându-se de brațele și de trupul lui. Și ce e „legal” în țara ta blestemată? Este legal ca un bărbat să aibă patru soții în același timp și toți copiii lui să fie legitimi... oricare dintre aceste femei ar fi mamele lor? Dar... dar ar trebui numai să încerci

să-ți trăiești această așa-numită viață legală în Europa sau în Statele Unite... și în curând te-ai trezi arestat pentru bigamie! Te-ar arunca în închisoare înainte să-ți dai seama ce ți se întâmplă!

Badyr se ridică și străbătu camera nervos.

– Te asigur, Leonie, că tu ești prima și legala mea soție. Îți dau promisiunea mea solemnă că mariajul nostru n-ar avea de suferit nici în Europa și nici în America, în fața unui tribunal. Deci rezultă că Jade este adevărata mea fiică și că acest copil pe care-l porți în pânțele nu e absolut deloc un bastard.

– *Mare lucru!* Mulțumesc foarte mult! strigă ea furioasă. Și ce poți spune despre toate celelalte soții și despre ceilalți copii? Lor ce le vei spune? O versiune a poveștii de adormit copiii pe care mi-ai spus-o mie acum? Dumnezeu...! *Nu pot să cred că toate acestea mi se întâmplă tocmai mie!* Țipătul ei de durere și ecoul pe care acesta îl făcu în cameră ajunse în urechile ei ca ecoul dintr-o carceră.

– Leonie! Te implor să te calmezi.

– Să mă calmez? Ai spus să mă *calmez!* țipă ea ridicându-se din pat. Îți voi arăta eu „calm“, *scumpul meu sultan!* strigă ea ridicând repede mâna pentru a-l plesni cu putere peste obrazul arămiu.

– Ajunge! ordonă el ferm, prinzându-i încheietura în timp ce ea ridică și cealaltă mână pentru a-l palmui. Înțeleg că dorești să mă lovești, dar nu vei obține nimic cu asta.

– Nici n-ai crede! țipă ea încercând să se elibereze din strânsoarea lui de fier. Dacă aș avea un cuțit în mână, ți l-aș înfige direct în inimă, fără a ezita vreo clipă!

Buzele lui tremurară.

– Ah, da, vulpița mea... sunt gata să cred că asta ai face.

– Nu ai nici un motiv să te amuzi!

– Sunt de acord, zise el pe un ton sec, dur, în timp ce-i înconjura cu brațele corpul ce tremura. Acum, trebuie să dis-

cutăm normal, cu calm, da? murmură el în timp ce o conducea până în pat și se așeza lângă ea ținându-i mâinile în ale lui.

– Nu m-am căsătorit cu nici o femeie înaintea ta și mariajul nostru e perfect legal... aici, în Arabia și în toată lumea. Acesta este primul lucru pe care trebuie să ți-l spun. Da, mai am încă o soție, cu care m-am însurat după legea musulmană – *după* căsătoria noastră – și cu care am un mariaj de asemenea legal în ceea ce ne privește pe mine și pe ea. Mă înțelegi, Leonie? El îi luă bărbia în mână și o reținu pentru a o forța să-i întâlnească ochii întunecați și neliniștiți.

– Oh, înțeleg foarte bine! Vocea ei urcă periculos când uită să-și controleze durerea și dezamăgirea. Am înțeles foarte bine faptul că tu ai impresia că dacă eu sunt prima dintre... dintre concubinele tale, face ca totul să fie bine și frumos! Dumnezeu... ce porc ești! Câte soții și câți copii mai ai... sau nu e politicos din partea mea să întreb?

– Mai am numai o singură soție și nici un alt copil în afară de Jade, replică el repede. Știu că probabil nu mă crezi. Oricum, dacă te gândești mai bine, vei realiza că sunt vinovat numai de faptul că am omis să-ți spun acest lucru; niciodată nu te-am mințit în mod deliberat.

– Definiția ta pentru cuvântul „minciună” nu se compară cu a mea, nu-i așa? Îi aruncă ea cu asprime. În ceea ce mă privește, ultimii cinci ani au fost o mare parte a minciunii tale, pentru a nu mai discuta de un lucru mărunț: concubinajul!

– Draga mea, dacă m-ai asculta...

– Și de a-ți da șansa ca vorbele tale dulci să mă facă să accept acest lucru revoltător și bizar? Vită! Și din moment ce am atins subiectul „vorbilor dulci”. Te-ai obosit să-i spui celeilalte soții despre mine? Sau ai lăsat-o și pe ea să nu aibă habar de existența mea?

– Nu, sigur că nu. Aisha știe totul despre tine și...

Leonie gemu din cauza geloziei amare care-i cuprindea inima și-i întuneca mintea.

– Ce frumos și micuț *menaj în trei!* râse ea plină de ură. Sunt sigură că amândoi v-ați distrat de minune discutând despre mine... i-ai spus foarte multe în ultimul timp, nu?

Badyr o privi fix pentru o clipă, palid și trist.

– Da, Leonie, zise el încet. A trebuit. Dar niciodată nu am...

– Oo! Ești tipul de bărbat athletic, plin de sexualitate, nu? Ea începu să râdă și realizează că nu se mai poate opri. Vocea ei ne bună, distorsionată, ascuțită, răsună în cameră, până când Badyr ridică mâna și o pocni repede peste față.

– Îmi pare rău, draga mea! Trebuia să fac asta, șopti el când o reduse la tăcere și îl privea uimită cu ochii mari albaștri în care se citea o imensă nefericire. Te rog să nu te mai torturezi singură – și nici pe mine – nu e necesar.

– Oh, Badyr... Leonie dădu din cap fără speranță. De ce naiba mi-ai stricat viața pe care o duceam la Londra? Cum... cum ai putut fi atât de crud încât să mă faci să trec prin această agonie? De ce, de ce? Ea îl privi, extrem de palidă. Oh, nu! *Cât de proastă am fost!* gemu ea șocată și aproape paralizată din cauza adevărului înfiorător pe care-l realizase în sfârșit.

– Totul a fost pentru că aveai nevoie de un fiu, nu? Oh, Dumnezeule... acum văd totul clar! Prețioasa ta Aisha nu ți-a putut oferi nici un copil... de aceea m-ai adus aici, nu? Ai privit în jur și ți-ai amintit dintr-o dată de fata care a fost atât de proastă încât să se mărite cu tine și pe care ai uitat-o complet timp ce cinci ani. Oricum m-ai lăsat destul de repede însărcinată, nu? Din moment ce Aisha nu a făcut față... de ce să n-o pui pe mai vârst-nica și proasta Leonie să-ți întregească familia? Poate că are o grămadă de defecte... dar cel puțin e fertilă! Nu-i așa, Badyr?

– Nu e adevărat, *nu!*

Leonie se strâmbă la el cu toată ura pe care o simțea în acea clipă și vocea ei dezgustată și ascuțită continuă să vorbească, ignorând protestul lui vehement.

– Stai puțin, povestea abia începe să devină interesantă! Folosindu-și considerabilele lui talente... mai ales șiretenia, șantajul, averea și farmecul... eroul nostru atrăgător reușește s-o facă pe proastă să-l urmeze în Dhoman. Și ghici ce urmează? Da, repede precum un cuțit aruncat în a aer, ea îi concepe un copil! Și – acum începe partea cea mai inteligentă – *totul e cât se poate de legal!* Ha, ha! Eroul nostru râde de plăcere, nu? El are o a doua soție cu care trăiește fericit de cinci ani și *altcineva* trebuie să-i procreeze urmași. Inteligent... i... inteligent, B... B... Badyr...! se bâlbâi ea tremurând puternic din cauza furiei care-i scutura tot trupul și o făcea să plângă de durere și disperare.

– Leonie, nu înțelegi! Te înșeli amarnic... nu e așa cum spui tu. El suspină adânc în momentul în care o îmbrățișă puternic, sărutând-o pasionat și disperat.

Surprinsă, Leonie sesiză că trupul ei trădător răspundea din plin îmbrățișării lui și buzelor fierbinți care-l sărutau. Făcând un efort imens, reuși să-l respingă, împingându-l destul de departe pentru a scăpa de atingerea brațelor lui și de a se întoarce pe cealaltă parte a patului pentru a coborî și a se îndrepta spre baie. Trântind ușa și încuind-o repede în urma ei, reuși să se așeze pe un scaun, respirând adânc și încercând să ignore ordinele lui de a ieși de acolo și de a asculta ce are de spus.

– Nu face o prostie, adăugă el pe un ton mai blând. Nu poți rămâne acolo pentru totdeauna și eu voi aștepta aici... chiar dacă vor trece săptămâni întregi. Așadar, fii rezonabilă!

– Du-te dracului! țipă ea, încercând să-și controleze simțurile care o luaseră razna. Abia după mult timp reuși să se adune. Stând pe scaun, cu mâinile strânse în jurul trupului care-i tremura, nu era capabilă decât să se miște înainte și înapoi într-o agonie ce părea fără sfârșit. Șocul de a fi fost aruncată atât de brutal din cel mai minunat paradis direct în iad – numai în decursul câtorva zile – era mai mult decât putea ea suporta. Într-un târziu trupul ei încremeni și ea se gândi la ce avea de făcut mai departe.

Oare îl putea face pe Badyr să divorțeze de ea? O va lăsa să părăsească țara? Nu prea reușea să facă față faptului, dar era sigură că el va refuza ambele lucruri. Așadar, ce putea face? Era singură în această țară, nu avea o prietenă adevărată și nici pe cineva care să-i dea o mână de ajutor. Badyr era conducătorul absolut al Dhomanului și ceea ce-i spusese era că respectase legea. Nu exista nici o persoană care să-i poată lua apărarea, din moment ce toți se aflau acum la mâna lui. Badyr era conducătorul absolut al Dhomanului și ceea ce-i spusese era că respectase legea. Și totuși, să-l accepte așa, să-l lase să facă dragoste cu ea – venind direct din patul altei femei, așa cum subliniase clar Nadia – era un lucru intolerabil... Niciodată! își promise ea, suspinând de durere. Nu trebuia să-l oprească? Știa foarte bine că nu avea nici un rost să se lupte cu el deoarece era mult mai puternic și totul se termina mereu în același fel. Și chiar dacă trupul ei n-ar mai trăda-o, cu toate că se temea foarte mult că așa se va întâmpla, dorința lui de a avea copii care să-i urmeze la tron era atât de mare, încât ar și viola-o dacă ar fi necesar. Copilul! Putea oare să folosească în vreun fel sarcina...?

Total epuizată de lacrimile care-i curgeau neîncetat pe obraji, se îndreptă spre duș pe picioarele slabe care o puteau

face să se prăbușească în orice clipă. Stând sub jetul de apă rece, începu să-și dea seama că pe măsură ce se răcorea, putea gândi mult mai limpede. După ce își ștersese apa de pe corp și-și uscaseră părul ud cu un mic prosop alb, reuși să hotărască acțiunile pe care urma să le întreprindă. Habar nu avea dacă le va putea duce la îndeplinire sau dacă va avea succes.

– Ah, văd că te-ai hotărât să fii rezonabilă, murmură Badyr rezemându-se de fereastra deschisă care dădea în balcon. Am încuiat ușa acestei camere și vom rămâne aici până când îmi vei da șansa de a-ți spune exact de ce m-am căsătorit cu Aisha, da?

– Nu, spuse hotărâtă Leonie, pășind în cameră pentru a se așeza pe unul din scaunele elegante. De ce aș asculta scuzele tale puerile? Nu sunt câtuși de puțin interesată de relația ta cu așa-zisa cealaltă soție a ta, pe care o voi privi întotdeauna ca nimic mai mult decât amanta ta. Sincer, am lucruri mult mai importante la care să mă gândesc decât să mă preocup de viața ta sexuală!

– Prostuțo! strigă el ridicând mâinile spre tavan, exasperat.

– Câtă dreptate ai! Așa am și fost, o proastă, însă am hotărât să devin deșteaptă. Așadar... tu, *dragul meu Badyr*, adăugă ea pe un ton caustic printre dinții care-i clănțăneau de furie, ar fi bine să taci din gură... și să ascuți până la capăt ce am de spus.

– Nu voi divorța de tine. Nu te voi lăsa să te întorci în Anglia... și acestea sunt ultimele mele cuvinte, i-o întoarse el aspru.

– Mi-am dat deja seama de asta, îl informă ea cu fermitate, fără ca expresia de pe fața ei să devină nesigură. Respirând adânc și încercând să-și controleze tremurul nervos al trupului, începu să-i spună care erau condițiile ei.

– Suntem căsătoriți – dacă asta se poate numi căsătorie! – de șase ani. Avem o fetiță și acum sunt însărcinată cu alt copil. Mama mea a spus întotdeauna că Jade are nevoie de un tată și asta poate fi valabil și pentru copilul pe care-l aștept. De aceea, sunt pregătită să rămân cu tine, să mă comport ca o soție și să suport actele tale de posesie cât de bine pot, zise ea plină de tristețe. Oricum, ai recunoscut deja că m-ai folosit într-un mod rușinos... ceea ce ai și făcut! Și nu poți face decât dreptate încercând să repari răul pe care l-ai făcut mie și fiicei mele. Trebuie să insist ca tu să divorțezi imediat de cea de-a doua soție, Aisha. Nu am nimic împotriva acelei femei – pentru că nu simt nimic în afară de compătimire pentru oricine are relații emoționale cu tine – dar copiii mei trebuie să aibă toată atenția tatălui lor. Ca să vorbim clar: nu sunt pregătită să las ideile despre viața ale lui Jade să fie corupte de vederea fățișei imoralități a tatălui ei! Ea făcu o pauză. Am fost destul de clară?

– Da, Leonie, foarte clară, i-o întoarse supărat Badyr înainte de a se întoarce spre fereastră cu trupul înalt scăldat de razele soarelui. Abia după mult timp el oftă din greu, adânc, și se întoarse din nou spre ea pentru a o privi fix.

– Ești o proastă dacă nu realizezi că aș face orice-mi stă în puteri ca tu să fii mulțumită, zise el blând. Dar în acest caz... El scutură îngrijorat din cap. Nu pot... nu pot să fac ce-mi ceri, draga mea. Ar fi prea urât, prea crud pentru ca Aisha mea să poată suporta.

– *Aisha ta?* La naiba cu Aisha ta! Ce zici de fiica *noastră* și de viitorul copil? Ea respiră adânc. Nu-mi pasă de mine, Badyr, chiar nu-mi mai pasă, îl asigură ea cu sinceritate. Dar ce viață va fi asta pentru copiii mei? Sunt sigur că ar merita mai mult decât jumătate din dragostea tatălui lor. Chiar vrei ca ei să

crească în aceeași atmosferă și mod de viață în care ai crescut tu? Cum ai putut să uiți atât de repede vechiul palat îngrozitor?

– Nu pot face asta, Leonie! Poate că ai dreptate în tot ceea ce ai spus, însă nu pot face asta, draga mea. Dacă m-ai lăsa să-ți explic numai...

– Bine... până aici! țipă ea furioasă. Trebuie să încerc să salvez ceva din rămășițele minuscule ale căsătoriei noastre – fac asta numai pentru Jade și pentru copilul pe care-l aștept – altfel, Dumnezeu știe că numai gândul de-a mai trăi încă o zi cu tine mă umple de un imens dezgust! Oricum, se pare că nu mai am nici o alternativă în afara unui ultimatum.

– Despre ce naiba vorbești, Leonie? Dacă m-ai lăsa...

– Îți voi spune doar cum vor sta lucrurile de acum înainte, zise ea cu o voce înceată. Există, ești de acord, o șansă ca acest copil pe care-l aștept să nu fie băiatul pe care ți-l dorești atât de mult, da?

– Da, sigur, dar...

– Da, hai să vedem cât de mult îți dorești acest copil, Badyr. Vei părăsi acest palat astă-seară – împreună cu restul familiei tale – lăsându-mi-o pe Jade, domnișoara Jackson, Husa și suficienți servitori pentru ca traiul nostru să fie confortabil.

– Nu! strigă el furios.

– Ba da – aici voi locui de acum încolo – fără tine sunt fericită să rămân aici! Sunt pregătită s-o trimit pe Jade să te vadă o dată pe lună, însă tu, tu niciodată – *niciodată*... nu vei mai pune piciorul în acest palat.

– Și ce te face să crezi că voi fi de acord cu o asemenea idee absurdă? o chestionă el furios.

– Ești un bărbat căruia îi plac pariurile? Cum îți place unul pe care s-a pariat doi la unul? Dacă mă lași aici, îți voi oferi fiul

pe care-l dorești... probabil. Oricum, dacă mă faci să plec împreună cu tine forțându-mă să accept revoltătoarele tale atenții față de mine, voi pierde în mod intenționat copilul pe care-l aștept și pe toți ceilalți cu care aș mai rămâne însărcinată.

– Nu te cred! urlă el cu fața mai albă decât varul. Ar fi un mare păcat să faci asemenea lucru.

Leonie oftă și-l privi cu tandrețe. Trebuia să încerce să-l enerveze extrem de mult pe Badyr pentru ca acesta să nu poată gândi clar și să fie pe cât mai convingătoare posibil ca să-l facă să-i îndeplinească toate condițiile.

– Ce e păcatul? În ceea ce mă privește, ar fi o crimă mult mai mare dacă aș avea un copil în condițiile prezente ale vieții mele. Fiul nostru va crește realizând că tatăl lui este bigam!

– Să nu mai îndrăznești să folosești acest cuvânt! răcni el cu o furie imensă.

– Faptele vorbesc de la sine, i-o aruncă ea. Oricum, hai să nu ne îndepărtăm de la subiect. Dacă nu ai cumva de gând să mă închizi în vreuna din carcerile tatălui tău, te asigur că voi face în așa fel încât să pun capăt acestei sarcini. Și nu poți face nimic pentru a mă împiedica! Văzu că el ezita și profită repede de acest avantaj înainte de a-și pierde curajul pentru a rosti cuvintele îngrozitoare.

– Desigur, ai putea acționa ca nebunul tău tată bătrân... poate că vei fi *încântat* cu adevărat să mă arunci într-o închisoare întunecată pentru următoarele opt luni, nu? Ar fi exact timpul cât ai fost ținut prizonier aici, în acest palat, de dragul sultan Rashid, murmură ea încurajată de expresia lui întunecată și surprinsă și ea de toate cuvintele pe care i le arunca. Ei bine, ar fi mai bine să descui ușa și să chemi gărzile pentru a mă aresta.

– Dumnezeuule, ești o femeie deșteaptă... exact ca mama mea! șopti el cuprins de o furie oarbă. Ai dramatizat foarte mult lucrurile... știi al dracului de bine că arestarea ta și aruncarea într-o închisoare sunt lucruri ridicole! Mai mult, nu pot crede nici măcar pentru o clipă că vei fi în stare să faci vreun rău copilului nostru nenăscut, dar știi prea bine că nu-mi pot asuma riscul.

El oftă adânc în timp ce se îndepărta încet de fereastră, încercând din răspuțeri să găsească o soluție pentru ultimatumul ei.

– Foarte bine, Leonie, zise Badyr într-un târziu, cu o voce rece ca gheața, când se întoarse spre ea pentru a-i privi fața. Ai câștigat... va fi așa cum vrei tu.

În ciuda faptului că fusese jignită și trădată de acest bărbat care îi distrusese viața, simți o oarecare părere de rău când privi umerii lați, acum căzuți, și resemnarea lui în timp ce se îndepărta pentru a deschide ușa.

– Oh, Badyr, oftă ea din greu. Nu vezi? Nu înțelegi... că în momentul în care m-ai părăsit și te-ai căsătorit cu altă femeie ai făcut un rău imens... din cauza căruia ne-am trezit acum atât de nefericiți? Ai vorbit despre faptul că am câștigat, zise ea oftând din nou și mai adânc; nu există câștigători în această treabă... numai învinși, din păcate.

El se întoarse pentru a o privi câteva clipe cu o față ca o mască palidă.

– Eu nu sunt un învins, Leonie. Și-ți vei aminti foarte bine acest lucru mai târziu.

Amenințarea lui rece și aspră părea să dăinuie în acea cameră pentru că ecoul ei se auzi mult timp după ce el trântise ușa în urma lui.

Capitolul 7

Hussa îl conduse pe doctor afară din dormitor și o lăsă pe Leonie să se îmbrace singură. Verificându-și machiajul în oglindă, se strâmbă când își văzu figura posomorâtă, înainte de a porni încet, cu grijă, să coboare scările pentru a ajunge în sala mare a palatului.

– Dorești o băutură răcoritoare înainte de a pleca? îl întrebă ea pe doctorul Winslow, un tânăr și inteligent ginecolog american de la noul spital din Muria, care fusese desemnat de către Badyr să supravegheze sarcina.

– Mi-ar face plăcere, surâse el. Nu mi-a trebuit niciodată o scuză pentru a întârzia să părăsesc această minunată parte a țării. E un loc încântător!

– Da, eu sunt foarte fericită aici, e atâta liniște și pace, zise ea sunând după servitor și ordonându-și să le aducă suc proaspăt de lămâie.

– Ei bine, cred că nu voi mai avea prilejul să vin aici. Am impresia că aceasta e ultima mea vizită înainte de venirea musonului și mă îndoiesc de faptul că vei putea să rămâi aici,

în sud, când vei naște. În afară de asta, adăugă el, ești însăcinată în șapte luni acum și trebuie să fii controlată mai mult decât o dată pe lună.

– Oh, nu! Leonie își reprimă ieșirea când servitorul apărură cu sucurile reci. Mă simt foarte bine și ce înseamnă puțină ploaie pentru cineva obișnuit cu vremea din Anglia? Ea îi oferi un zâmbet încântător. Nu-l poți convinge pe soțul meu să mă lase să mai stau aici încă o lună măcar?

El o privi pe femeia încântătoare din fața lui și scutură din cap, plin de regret.

– Îmi pare foarte rău, spuse el, și înțeleg foarte bine de ce nu vrei să părăsești acest loc. Dar nu pot face asta. Am avut destule probleme când l-am convins pe soțul tău să nu te aducă în Muria luna trecută... nu va mai suporta vreo insistență din partea mea.

– Dar sunt perfect sănătoasă.

– Hmm. Da, în general sunt de acord. Dar tensiunea ta e cam mare și asta încă de acum două luni. El făcu o pauză și dădu din cap. Dacă n-ar fi musonul, ar fi fost posibil să trec peste asta... și să te las să mai rămâi aici un timp. Oricum, în ceea ce privește faptul că vremea rea va veni curând și că ai nevoie de mai multă îngrijire medicală, trebuie să fiu de acord cu sultanul. Îmi pare rău, dar... zise el ridicând din umeri.

Privind expresia nefericită a frumoasei femei, el și-ar fi dorit să nu fi fost cel care-i aduce aceste vești care o supărau în mod evident. Era clar că între sultan și soția lui existau unele probleme și era un mare păcat faptul că acești doi oameni se îndepărtaseră unul de altul; chiar dacă sarcina ei era acum avansată, ea era într-o formă mult mai bună decât soțul ei. Totuși, sultanul avea propriii lui doctori și aceia erau cei care trebuiau să-i spună să ia lucrurile mai ușor. El era mai

mult decât bucuros de faptul că nu era datorია lui să discute despre asta cu un om taciturn și sever. Sultanul Badyr, care fusese un tip atât de plăcut și prietenos, devenise în ultimul timp greu de abordat, gânditor și cu un temperament dificil, așa încât era nevoie de mult curaj pentru ca cineva să-i spună că dacă nu o lua mai ușor cu munca, mai devreme sau mai târziu, se va îmbolnăvi grav.

Leonie oftă.

– Ei bine, așa cum ai spus, trebuie să profit de tot timpul care mi-a mai rămas la dispoziție, murmură ea, realizând că nu era corect să mai protesteze. Convingându-l pe soțul ei s-o mai lase aici încă două luni, docotrul făcuse mai mult decât putea pentru ea și împingându-l la mai mult, n-ar fi fost cinstit.

Plimbându-se încet prin grădină, Leonie se așeză greoi pe una din băncile aflate la umbra palmierilor înalți. Trecuseră șase luni de când o lăsase singură în acest palat, disperată din cauza nefericirii și dezamăgirii provocate de faptul că aflase că Badyr mai avea încă o soție. O dată cu trecerea înceată a săptămânilor, pacea și liniștea acestei vieți simple reușise într-o oarecare măsură să aline rănilor adânci, dar nimic nu putea face să dispară iubirea ei pentru Badyr sau părerea de rău pe care-o avea în legătură cu alegerea pe care o făcuse el.

Nu trebuia – nu voia – să afle nimic despre cealaltă soție a lui, Aisha. Dar acest lucru nu putea împiedica răul, gelozia care-i cuprinsese întreaga ființă își întindea tentaculele negre în jurul inimii ei. Nopti în șir o chinuise gândul că Badyr făcea dragoste cu o altă femeie – o femeie pe care el refuzase s-o părăsească și care se părea că înseamnă pentru el mai mult decât însemnase ea vreodată.

Aceste prime luni în care trăise zi și noapte cu amintirea trupului athletic și bronzat al lui Badyr, stând lângă cel al unei

alte femei cu care făcea dragoste plin de dorință, făcând-o să simtă pasiunea incandescentă pe care o simțise ea, dusese la un declin important al sănătății ei. Cu fiecare zi devenea mai slabă, tremura puternic, fața îi devenise palidă, avea cearcăne negre sub ochii încărcăți de lacrimi și fusese scoasă din adâncă și neagra depresie numai de cuvintele aspre ale doctorului Winslow.

– Uite, îi spusese el. Sultanul m-a făcut total responsabil pentru sănătatea ta în timpul sarcinii. Copilul este bine în acest moment, dar nu pot spune același lucru și despre tine! După această vizită va trebui să-i spun soțului tău că nu sunt deloc mulțumit de starea sănătății tale – ar fi mult mai rău pentru mine dacă i-aș ascunde asta – și el va decide ce e de făcut!

El o privi cu multă compasiune, apoi continuă:

– Așadar, nu sunt orb și oricine te-ar vedea ar observa că ai probleme, dar ar trebui să încerci să-ți revii. Voi face tot ce pot pentru tine, dar trebuie să cooperezi și să faci un mare efort. Altfel, îți promit că sultanul va afla toate acestea și va insista să te întorci la Muria. Poate că ești capabilă să-l oprești să facă asta, dar sunt sigur că eu nu pot!

Gândul că ar putea fi forțată să se întoarcă la Badyr îi fusese de-ajuns ca s-o ajute să depășească măcar pe jumătate depresia nervoasă și timpul care trecea încet făcuse restul. Încă mai era nespuse de nefericită, dar făcuse un mare efort pentru a-și determina creierul să nu se mai gândească la trupul arămiu și senzual al lui Badyr și să-și controleze gelozia care o torturase mult timp, zile și nopți întregi. Nu avusese succes întotdeauna, desigur, dar, treptat, începuse să mai ia în greutate, culoarea îi revenise în obraji și ochii albaștri ca safirul i se umpluseră de viață.

– Așa te vreau! spusese doctorul Winslow la vizita din luna următoare, când îi privise frumusețea strălucitoare cu apreciere. Continuă tot așa și lucrurile vor merge bine.

Un zgomot în depărtare îi întrerupsese gândurile și ea privi în sus, și o văzu pe Jade alergând prin iarbă spre ea.

– Am prins un pește... e adevărat! țopăia Jade entuziasmată. Dar domnișoara Jackson mi-a spus că e numai un pui de pește și astfel am fost nevoită să-l arunc înapoi în apă.

– Vei putea prinde alții la anul, când se vor face mai mari, ca și tine! râse Elizabeth alăturându-li-se, cărând un năvod pentru prins pește, ultimul cadou pe care-l primise Jade de la unchiul Feisal.

– Putem merge mâine la pescuit? întrebă Jade. Poate reușește și mama să vină... oh, te rog să spui că vii, mamă, adăugă ea privind-o pe Leonie care râdea cu poftă în timp ce simțea copilul mișcând în pantecele ei. Pun pariu că bebelușului i-ar plăcea să meargă la pescuit. Aș vrea ca el să se grăbească să vină, ca să-i arăt colecția mea de scoici.

– Ei bine, va mai trebui să aștepți puțin, spuse Leonie ridicându-se și luând-o de mână pe Jade pentru a porni spre intrarea în palat. Am impresia că va mai trece ceva timp până când bebelușul va fi capabil să aprecieze colecția ta!

– Doctorul a găsit că ești sănătoasă? o întrebă Elizabeth când se opriră ca s-o lase pe Jade să culegă floricele.

– Da, mă simt bine. Dar se pare că va trebui să plecăm de aici destul de curând și în acel moment va trebui să ne întoarcem la Muria.

– N-are importanță. Oricum, am avut o vacanță minunată, din punctul meu de vedere. Și chiar dacă nu dorești să te

întorci, vei fi atât de ocupată cu strângerea lucrurilor necesare copilului și cu trusoul, încât nu prea vei mai avea timp să te gândești la altceva.

Leonie îi zâmbi plină de mulțumire Elizabethei. Privind înapoi, i se părea incredibil faptul că se supăraseră pe Badyr că angajase o guvernantă. Elizabeth o încurajase foarte mult pe parcursul acestor luni tragice, încât habar n-avea ce s-ar fi făcut fără ea.

Nu i se confesase absolut deloc, desigur. Dar își imagina că Elizabeth își făcuse o idee exactă despre faptul că sultanul și soția sa se despărțiseră atât de brusc. Guvernanta se afla aici, împreună cu Jade, la palatul de vară, când se întâmplaseră toate relele – când Nadia îi spusese adevărul despre Badyr și a doua lui soție – care o tulburaseră pe Leonie și nu erau puțini cei care fuseseră acolo pentru a ști adevăratul motiv pentru care Badyr ordonase pe neașteptate ca toată lumea să părăsească palatul. Orice dubii ar fi avut persoanele în cauză, au fost imediat spulberate de cearta aprinsă și ura pe care o manifesta Badyr față de Nadia.

Leonie refuzase categoric să-și părăsească dormitorul, însă chiar și de acolo putea auzi tunetele vocii furioase a lui Badyr, care își revărsa furia oarbă și ura peste acea fată neajutorată. Când Sara își făcu apariția pentru a-și lua răms-bun de la Leonie, tremura și era îngrozită de scenele la care asistase în sala mare, la parter.

– Am avertizat-o, mormăi Sara printre dinții care încă îi mai tremurau de încordare și neliniște. Dar, ei bine... nu mi-am dat seama că va fi atât de rău. Fratele meu a înnebunit! Oh, Leonie, îmi pare enorm de rău pentru tine și sunt nefericită din cauza asta.

– Hai să nu mai discutăm despre asta, te rog, șoptise Leonie, foarte aproape de a leșina din nou. Nu... nu mai pot face față la încă o discuție despre acest subiect, chiar nu pot.

– Dar sunt sigură că Badyr ți-a explicat...

– Oh, da, mi-a explicat foarte bine! murmurase ea înainte să i se facă rău din nou și să alerge repede spre baie. Sara nu dorise s-o părăsească în acel moment, dar Leonie insistase. Oricât de dulce era această femeie, simțea că nu mai poate suporta în preajmă pe vreunul dintre membrii familiei lui Badyr. Nu mai dăduse cu ochii de Sara de atunci și habar n-avea ce se întâmplase cu Nadia.

– Ei bine, cred că eu și cu Jade ar fi bine să începem să ne împachetăm lucrurile, zise liniștită Elizabeth. Micuța doamnă de acolo va fi extrem de bucuroasă să se întoarcă la Muria... și la poneiul ei! Privi spre Jade, care se plimba pe pajiște ca să culeagă frumoase flori colorate. Nu am vrut să-ți spun prea multe pentru că nu era cazul să înrăutățesc situația și mai mult, dar nu e nici o îndoială că Jade i-a simțit foarte mult lipsa tatălui ei și găsea vizitele pe care le făcea la distanță de o lună foarte scurte, din păcate!

– Știu, oftă Leonie. Dar nu puteam face nimic pentru ca lucrurile să fie altfel... chiar nu puteam.

– Nu mai are importanță. Se va împăca repede cu toate astea și se va liniști de îndată ce vom ajunge înapoi. Copiii sunt foarte concilianți, știi doar, murmură cu simpatie Elizabeth. Și împreună cu poneiul ei și cu incredibilul unchi Feisal, va uita repede de toate necazurile!

– Oh, Elizabeth, spuse Leonie râzând fără a fi amuzată. Ești o guvernantă extraordinară! Cu siguranță, i-ai creat până acum un univers care îi place, nu?

– Hm... am încercat, dar nici una dintre sugestiile pe care i le-am dat nu a putut s-o împiedice să aibă regrete. Principala problemă este că nu manifestă nici un interes față de cuvintele normale, cel mai adesea plăcându-i cele urâte... dacă nu chiar pornografice!

– Ce înseamnă pornografic, mamă? întrebă Jade, care se apropiase fără ca cele două femei s-o audă. De ce tu și cu domnișoara Jackson râdeți așa? O să-i duc aceste flori lui Hussa, sunt sigură că-i vor plăcea foarte mult.

Avertizările tânărului doctor se dovediră a fi întemeiate, realizează Leonie, când șeicul Samir veni ca s-o vadă trei zile mai târziu.

– Maiestatea sa sugerează că ar fi bine să fiți pregătită să plecați de aici în patru zile. Raportul meteorologic nu este deloc bun, și e nerăbdător să părăsiți zona pe timp bun, înainte de venirea ploilor.

– Cred că e mai mult un ordin decât o sugestie, nu-i așa? murmură cu asprime Leonie. Oricum, îi poți spune sultanului că mă voi supune dorințelor lui. Unde... unde, mai exact, voi locui eu și cu fiica mea?

Tânărul șeic o privi surprins.

– Veți fi duse acasă, desigur. La palatul din Muria.

– Înțeleg.

– Oricum, maiestatea sa mi-a spus să vă anunț că... din nefericire el nu va putea să... să vă întâmpine la reîntoarcerea la Muria. E o problemă pe care sunt sigur că el... o... o regretă foarte mult. Șeicul își dresese nervos glasul. Oricum, am înțeles că are de gând să facă un tur al țării și se pare că va fi plecat pe parcursul următoarelor șase săptămâni. Mi-a spus să vă asigur că se va întoarce, desigur, la timp, pentru momentul nașterii copilului.

Leonie se rezemă de spătarul scaunului.

– Știi, șeic Samir, cred că te irosești în slujba pe care o ai în prezent. Diplomația pe care o folosești când traduci și șarmul tău în a îndeplini poruncile și ordinele stăpânului tău merită toată admirația mea. Sunt sigură că până la urmă vei ajunge ambasador!

Șeicul Samir rămase uimit de tonul acru și sec al vocii Leoniei.

– Încerc să mă supun maiestății... e...

– Știi, zise ea repede, nemulțumită de faptul că-și arătase nefericirea și frustrarea în fața acestui tânăr care nu făcea decât să îndeplinească ordinele lui Badyr. Trebuie să-mi cer scuze pentru proastele mele maniere și sper că mă vei ierta pentru că am fost atât de răutăcioasă.

– Desigur, maiestate, zâmbi el. Îmi dau seama că nu e o perioadă tocmai ușoară pentru dumneavoastră... mai aveți puțin timp până la naștere, vreau să spun, adăugă el ezitând. Și vă pot asigura, cu cea mai mare sinceritate, că a fost o mare plăcere pentru mine să am ocazia de a vă putea vizita în aceste câteva luni.

– Oh, șeic Samir! râse ea ușor. Chiar ești un excelent diplomat! Acum, te rog, relaxează-te. Spune-mi...ce mai face Maryam?

– Prințesa Maryam e foarte bine, o asigură el, începând să-i povestească despre picnicul organizat de prințul Feisal, și Leonie se gândi imediat la faptul că acesta era fericit pentru că avusese în acest fel ocazia de a petrece mult mai mult timp împreună cu Maryam.

Leonie nu se mai întrebese de ce Maryam fusese atât de distantă față de ea de când ea se reîntorsese în Dhoman. Acum își dăduse seama că sora lui Badyr știa despre cea de-a doua soție a acestuia și în amintirea vechii lor prietenii

simțise că nu-i poate ascunde adevărul, dacă totul reînvia în relația lor, așa cum făcuseră toți ceilalți membri ai familiei regale.

– Te rog să-i transmiți lui Maryam toată dragostea mea, zise ea când tânărul se pregătea să plece. Și spune-i că am înțeles și că în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, sper că va simți nevoia să mă vadă când mă voi reîntoarce la Muria.

Șecul, extrem de amabil, nu pretinse că nu știa despre ce vorbește Leonie, ci se apropie să-i sărute mâna și-i promise că va transmite mesajul.

*

*   *

Leonie era profund nefericită de faptul că pleca, însă chiar dacă n-ar fi fost silită s-o facă, înțelesese că nu putea rămâne prea mult aici, când ploaia torențială începu să cadă cu o zi înainte de plecare. Ceața groasă și ploaia deasă care cădea mereu era la fel de deprimantă cum îi spusese Badyr că va fi și Leonie se resemnă plină de regret. O consolă gândul că vremea va redeveni frumoasă după trei luni, când se va putea întoarce în liniștea și pacea palatului de vară.

Poate pentru că sarcina ei era avansată, călătoria i se păru lungă și grea până la sosirea în capitala țării. Când ajunse la palat, gleznele Leoniei erau umflate și abia se mai ținea pe picioare, fiind tulburată și foarte obosită. Purtarea rochiilor lungi, îmbrăcămintea tradițională a femeilor din Dhoman, nu era un lucru prea ușor pe o căldură atât de mare, mai ales pentru că erau haine special croite pentru a ascunde sarcina unei femei care în acea condiție nu mai avea un trup frumos, își zise ea în timp ce se cufunda în cada plină cu apă caldută.

Desigur, unul din motivele pentru care era epuizată trebuia să fie tensiunea nervoasă în care era de când plecase pe drumul de întoarcere spre acest palat. Îi vorbise cu asprime șeicului Samir în legătură cu politicoasele lui explicații despre absența planificată a lui Badyr, dar uitase să se gândească la faptul că trebuia să fie mulțumită pentru că soțul ei hotărâse să plece. Nu ar fi suportat atmosfera încărcată și faptul că l-ar fi văzut mereu pe lângă ea. Oare ce avea de gând să facă Badyr când ea va naște copilul? Amenințările ei că-i va face rău copilului nenăscut – un lucru pe care n-ar fi fost *niciodată* în stare să-l facă – nu mai puteau fi reînnoite. Oricum, poate că dacă va avea un băiat – un fiu care să-i urmeze la conducerea țării – nu va mai simți nevoia altor copii? Spera din toată inima că așa va fi.

Un zgomot din camera alăturată îi alungă toate gândurile. Trebuie să fie Hussa care-i aducea cina ușoară pe care o comandase, își spuse Leonie ridicându-se cu greu din cada mare, plină cu apă parfumată.

Din nefericire, aceasta era cu totul altfel construită ca aceea pe care o folosisese la palatul de vară.

– Te rog să vii să mă ajuți, Hussa, strigă ea. Cred că am rămas blocată în baie! adăugă ea râzând.

Auzind pași apropiindu-se, se întoarse pentru a-i zâmbi Hussei și aproape își pierdu echilibrul când n-o văzu pe bătrâna ei servitoare... ci statura înaltă a lui Badyr! Ochii ei se măriră de teamă și corpul începu să-i tremure când îl văzu stând în ușă înaintea de a întinde mâna pentru a lua un prosop mare și îndreptându-se încet spre cada unde ea rămăsese încremenită.

– C... ce faci aici? bombăni ea. Eu... credeam că ai p... plecat. Sângele parcă i se oprise când îi privi fața și ochii ei tul-

burati observară că își scosese peticul negru de pe ochi și hainele tradiționale pe care le purta de obicei, trupul lui puternic fiind îmbrăcat numai într-o robă scurtă.

– Din nefericire, nu am putut face altă alegere decât să-mi amân călătoria, îi răspunse el politicos. Te pot asigura că nu din cauza ta, draga mea Leonie, mă mai aflu încă în Muria, adăugă el pe un ton rece și aspru. Dumnezeu știe că nu...

Badyr respiră adânc și ochii i se întunecară când îi văzu corpul gol care încă mai era plin de picături de apă. Din instinct, ea se acoperi cu mâinile, încercând să ascundă pântecul mare și sânii umflați.

– Nu! Lasă-mă să te privesc. El se aplecă și-i luă mâinile pentru a le îndepărta în timp ce ochii lui îi studiau trupul de sus până jos. Copilul meu... fiul meu, zise el în șoaptă. Ea se feri când el o atinse, dar atingerea lui era extrem de blândă în timp ce o scotea din baie și-i învelea trupul care tremura în prosopul moale.

– Cum aș fi putut uita trupul tău minunat? murmură el ștergându-i brațele și umerii înainte de a ajunge deasupra sânilor ei bogăți. Pielea atât de albă... moale, asemenea mătăsii și catifelei.

– Te rog, nu! Suspinul ei de protest era ignorat de mâinile lui, care luaseră locul prosopului și se mișcau senzuale pe sânii ei tari care resimțeau din plin atingerea lui.

– Lasă-mă în pace! exclamă ea zadarnic pentru că el aruncă repede prosopul pe jos și-i captură încheieturile mâinilor pentru a le ține cu o mână la spatele ei. Cealaltă mână a lui începu să se miște tandru, cu grijă, peste pântecul ei mare, în timp ce corpul ei tremura sub atingerea lui și sub intensitatea privirii care devora fiecare contur schimbat al trupului ei.

Acțiunile lui și răspunsul ei nervos provocă o reacție ciudată, care-l făcu pe copil s-o lovească în burtă cu picioarele. Badyr o privi uimit, cu o față palidă și încordată în timp ce o elibera.

– Fiul tău... sau fiica... se simte extrem de energic în această seară, mormăi ea nervoasă, luând prosopul; încă uimită de apariția lui neașteptată, simțurile ei cedară în această atmosferă încărcată de tensiune care părea să împrăstie fulgere între ei.

– Chiar este...? Vrei să spui...? El îi privea fascinat pântecul, în timp ce mâinile ei tremurânde se luptau cu prosopul pentru a reuși să-și ascundă complet goliciunea.

– Oh, Badyr! Sunt sigură că știi cum dau copiii din picioare!

– Nu... de unde aș putea ști? Nu eram prezent când ai fost însărcinată cu Jade, răspunse el tulburat. Și se pare că și de această dată, fără voia mea, am pierdut șansa de a avea plăcerea să văd cum copilul meu crește în pântecul tău.

Leonie deveni confuză din cauza vocii lui foarte triste. Privindu-l cu mai multă atenție văzu ridurile adânci de pe față lui și, era sigură... mai mult ca sigură că până atunci nu văzuse fire albe în părul negru de la tâmplele lui. Spre consternarea ei, simți imediat o imensă dorință, o dorință extraordinară să-l consoleze pe acest bărbat care o privea cu intensitate. Fără a gândi clar, Leonie se apropie de el, trase prosopul la o parte, îi luă mâna și o puse pe pântecul ei.

– Vezi? șopti ea în timp ce copilul se mișca din nou. Uneori, copiii nu sunt foarte activi, însă, după cum vezi, acesta – ca și tatăl lui! – lovește destul de tare.

Chiar dacă el râse amuzat de cuvintele ei, pe față lui era o expresie ciudată, care-l făcea să pară aspru.

– Mi se pare un miracol faptul că fiul meu crește în acest fel, și că în curând se va naște și va vedea această lume, murmură el. Însă, Leonie, adăugă el câteva clipe mai târziu în timp ce o ridica ușor în brațe, mi s-a spus că ai ajuns la palat foarte obosită, așadar acum te poți odihni.

– Nu, te rog, te rog să mă lași jos, Badyr. Trebuie să-mi ung corpul și mă simt mult... mult... mai bine... Nu mai reuși să continue, pentru că avea un nod în gât. Putea simți pieptul lui puternic și căldura pielii lui prin materialul subțire al robei, obrajii lui bronzăți atât de aproape de ai ei, și parfumul familiar al coloniei lui îi umplea nările. Toate acestea îi aduceau aminte de momentele pline de fericire pe care le petrecuseră împreună în trecut, acele ore de intimitate senzuală pe care le petrecuseră făcând dragoste, încât îi era imposibil să poată protesta când simți că toată puterea îi dispărea.

Reamintindu-și că toate aceste lucruri o duceau spre o pasiune nestăvilă, începu să se înmoaie în brațele lui care o conduceau în continuare spre dormitor. Întinzând-o tandru și cu grijă în pat, o lăsa să se așeze cât mai bine și peste câteva clipe apăru cu o sticlă în mână.

– Nu ai de ce să-ți faci griji, Leonie, murmură el așezându-se pe marginea patului lângă ea. Te voi unge eu.

– Oh, nu, nu trebuie... nu e bine și corpul meu e foarte urât.

– Dimpotrivă, oftă el, ignorând mâinile ei care protestau în timp ce-i desfăcea prosopul pentru a-i privi trupul gol. Nu te-am văzut niciodată arătând atât de încântător... sau atât de minunat.

Turnând lichidul din sticlă în palmele lui începu să-i maseze pielea întinsă de pe pântec cu mișcări încete și blânde.

– Cum poți să te gândești că nu doresc să-ți văd corpul, mai ales când e atât de înfloritor pentru că-mi poartă copilul? murmură el întinzând în continuare uleiul pe pielea ei moale.

I se părea că aude un zgomot imens în urechile ei când căldura dorinței îi înfioră trupul. Oftă adânc, incapabilă să facă vreun efort de voință pentru a împiedica mângâierea ușoară a degetelor lui. Prinzându-i sânii plini în mâinile lui, el își aplecă puțin capul pentru a-i săruta și Leonie suspină adânc când simți valul pasiunii care o copleșea.

– Vezi? șopti el. Suntem două pietre așezate una în fața alteia. Urăște-mă și respinge-mă după cum dorești, preaiubita mea, dar nu poți nega marea dorință și pasiunea pe care o simțim unul pentru altul.

El avea dreptate. Oricât de mult ar fi dorit să protesteze și să nu mai audă șoaptele lui de dragoste, Leonie realizează că nu avea nici o putere sub vraja erotică pe care o împrăștiu mâinile lui; o dorință ușoară, dar urgentă o făcu să geamă și răspunsul veni imediat de la trupul ei trădător.

– Badyr...nu! gemu ea când el puse deoparte loțiunea și-și scoase repede roba subțire.

– Oh, Leonie a mea...*da!* șopti el pasionat, cu fața ca o mască plină de dorință și ochii negri strălucind puternic ca pentru a o convinge și mai mult de cuvintele lui.

Brățele care-i învăluiră trupul tremurând erau puternice și fierbinți, buzele lui coborau spre fața ei pentru a săruta lacrimile deznădăjduite care curgeau din ochii ei, înainte de a aluneca pe obraji, pe bărbie și la baza gâtului ei delicat. Mâinile lui mângâiau neîncetat pielea ei fină cerând parcă un răspuns rapid, devorator. I se părea că este atrasă într-o lume halucinantă și toate simțurile ei, toți nervii îi erau încordați la

maxim când respirația lui caldă îi atinse pielea; inima îi bătea repede și părul negru de pe pieptul lui mângâia sânii ei fierbinți. Trupul îi era cuprins de o dorință nemaipomenită pe care nu o putea nega și mâinile ei îi mângâiau spatele și mușchii puternici de pe șolduri și pulpe.

Un suspin adânc se auzi dintre buzele lui când ea îl atinse intim și blând, trupul lui tremură când îi acoperi buzele cu ale lui, parcă grăbindu-se să depășească toate barierele ce erau între ei. Leonie îi mângâia umerii lați, abandonându-se total ardorii de care era cuprins trupul ei și murmură ușor, incoerent, mici cuvinte de plăcere în timp ce mâinile și buzele lui se mișcau pe pielea ei cu o mare intensitate, arzând-o și cerându-i supunere totală.

– Scumpa mea Leonie... a trecut atât de mult timp... ce tortură! Pentru Dumnezeu, nu mă respinge, draga mea! șopti el emoționat printre suspine și cu pieptul mișcându-se greu ca și când îl durea să respire. Voi fi blând și grijuliu, dar nu pot rezista să nu-ți doresc trupul splendid. Trebuie... *trebuie să fii a mea!*

Nici valorile morale despre ce este bine și ce este rău, nici amintirile despre urâtul trecut și viitorul nesigur nu păreau să mai însemne ceva pentru Leonie în timp ce răspundea febril dorinței minunate care-i cuprinsese pe amândoi și-i făcea să meargă mai departe. Aici și acum, singura realitate era căldura și puterea trupului lui arămiu și extazul aproape neîndurător de care era cuprins trupul ei. Aproape inconstientă din cauza acestui extaz, nici nu se auzi suspinând tare când se abandonă în brațele lui și nici gemetele lui care-i răspundeau; dorința era irezistibilă, fulminantă și lui îi provoca un tremur care-i cuprindea tot trupul în timp ce încerca din răspuțeri să-și controleze mișcările.

Așa cum promisese, Badyr reușise să-și tempereze imensa dorință, mișcându-se încet și controlându-și forța pasiunii, fiind blând și tandru în timp ce o conducea de la un extaz la altul, plăcerea prelungindu-se și emoțiile intense făcându-i să strige de plăcere în timp ce ajungeau împreună pe culmile extazului, lumea explodând în jurul lor. Mai apoi, plutind pe un nor de ferici- cire și căldură, Leonie căzu într-un somn adânc, conștientă numai de confortul și siguranța brațelor lui Badyr care o înconjurau.

Soarele își trimitea razele în dormitor când se trezi Leonie în dimineața următoare și-și întinse trupul mulțumit și satisfăcut înainte de a întoarce capul spre a constata că era sin- gură în mijlocul imensului dormitor. Ochiul ei se măriră îngroziți și deznădăjduiți când văzură cearsăfurile șifonate și perna de lână ea care încă mai păstra urma capului lui Badyr. Reamintindu-și cu durere tot ce se întâmplase seara trecută și gemând adânc din cauza disperării, se întoarse pe o parte pentru a-și îngropa fața în perne.

Oh, Dumnezeule! Cum... cum putuse să facă asta? Cum de putuse să-și lase corpul în voia lui? Și mai rău decât atât! *Mult, mult mai rău!* Nici măcar nu protestase în fața cererilor lui, nu-i așa? Leonie suspină jenată și dezgustată de ea însăși când își aminti exact cum răspunsese mângâierilor lui, cât de repede și pasionat se supusese dorințelor lui coplesitoare.

Înfrigurată, tremurând, se întoarse cu fața în sus, încercând să găsească o batistă pentru a-și șterge lacrimile care-i curgeau pe obraji. Un sunet îi atrase atenția și privi prin cameră până îl văzu pe Badyr îmbrăcat în roba albă, lungă, intrând înăuntru.

– *Nu!* Pleacă! țipă ea furioasă. *Oh, Dumnezeule!* Cât de mult îmi doresc să nu mă fi... născut niciodată!

Nefiind capabilă să-și controleze sentimentele și tremurul corpului, ea scutură din cap cu privirea încetoșată de lacrimi când se uită fix la degetele ei care se prinseseră de cearșaf și trăgeau de el cu disperare.

Se lăsă o liniște adâncă; Badyr se oprise la jumătatea drumului dintre ușă și pat, privind-o pe femeia care plângea amarnic. Buzele lui se strânseseră când văzu părul ei magnific blond-roșcat, acum o claie în dezordine, și trupul care-i tremura ca și cum ar fi avut vreo febră tropicală.

– Mi-am dat seama că nu am nici o scuză pentru că nu am prevenit ceea ce am făcut aseară, zise el tăios. Dulcele tău trup ar putea tenta până și un sfânt. Și Dumnezeu știe că eu sunt un om simplu, un muritor. El făcu o mică pauză când ea își îngropă fața în mâini, scuturată de hohote de plâns.

– Din nefericire, oricât de mult aș vrea s-o fac, am un motiv foarte bun, presant chiar, de a nu părăsi Muria în acest moment. Oricum, nu sunt pregătit să aud vreun scandal sau bârfe care să-mi atingă casa și familia, declară el pe un ton rece, brutal. Așadar, trebuie să continui să stau în acest palat așa cum am făcut întotdeauna, înainte de a veni timpul când voi putea pleca în turul prin țară. Dar nu-ți face griji, draga mea Leonie, adăugă el cu cruzime, nu ai de ce să te temi. Îți dau completa mea asigurare că vei fi în perfectă siguranță în ceea ce privește atențiile mele pe care tu le disprețuiești atât de mult. Cred că am fost clar, da?

Epuizată de plânsul răvășitor și încremenită de ferocitatea din vocea lui, Leonie nu putea face nimic în afară de a da din cap, așteptând tensionată și nervoasă, tremurând, să audă ce mai avea el să-i spună. Oricum, liniștea adâncă nu mai fu întreruptă decât de foșnetul robei lui când se întoarse pe călcăie pentru a părăsi brusc încăperea.

Capitolul 8

Ajunsa aproape de sfârșitul celor trei săptămâni care i se păruseră cele mai lungi din viața ei, Leonie era sigură că nu se simțise niciodată atât de mizerabil de nefericită, în ciuda tuturor lucrurilor care se întâmplaseră în trecut. Era ca și cum singurătatea o copleșea, parcă trecea prin purgatoriu și nimic nu o putea face să iasă din disperarea în care trăia.

Tensiunea o făcea să aibă dureri de cap pe tot parcursul zilelor fierbinți, nelăsând-o să se odihnească și era îngrozită de capcana în care căzuse: va naște destul de curând și n-o putea abandona pe fiica ei, asta în nici un caz, însă, de asemenea, realizase cât de disperată era să simtă brațele lui Badyr în jurul ei; era o dorință după care tânjea în fiecare moment de luciditate. El era prezent în gândurile ei de când se trezea dimineța și până când ațipea, noaptea târziu. Viziunea lui o urmărea și o tulbura, neavând somn din cauză că figura lui atrăgătoare îi apărea mereu în vise. Insensibilitatea și indifeerența lui erau o tortură care o înnebunea... o boală care o chinuia și de care nu credea că va mai scăpa vreodată.

Dacă nu l-ar fi rugat pe bătrânul sultan Rashid să învețe araba cu ani în urmă... Poate că dacă n-ar fi cunoscut această limbă, n-ar fi aflat mereu exact unde și cu cine era Badyr într-o anumită zi. Din nefericire, auzea mereu și înțelegea foarte bine conversațiile dintre servitorii din palat. Din ceea ce spuneau ei se înțelegea foarte clar că sultanul făcea vizite foarte dese celeilalte soții a lui, Aisha, la palatul ei din munții de lângă Muria.

În ciuda umilinței dureroase, știind despre purtarea scandaloaasă și aproape obscenă a soțului ei, se părea că nimic nu putea distruge sentimentele puternice pe care le avea pentru el. Dacă, așa cum mai făcuse, își putea spune tot timpul cât de mult îl ura pe Badyr, tot ar mai fi fost plină de dezamăgire pentru slăbiciunea ei în fața lui. Nici măcar nu putea să-l acuze pentru că nu se ținuse de cuvântul pe care și-l dăduse ultima dată când vorbisera. Ea era întotdeauna adormită când el venea lângă ea în patul enorm și pleca mult înainte ca ea să deschidă ochii dimineța... rămânea numai parfumul coloniei lui, care trăda faptul că-și petrecuse noaptea dormind lângă ea.

Maryam o sunase într-o după-amiază și vizita pe care o anunțase părea a fi extrem de dificilă pentru amândouă. Leonie, al cărei cap parcă plesnea din cauza migrenei, se simți total incapabilă să discute despre situația ei disperată, în timp ce Maryam era evident șocată și îngrozită de felul în care arăta englezoaica, a cărei frumusețe pălise și ai cărei ochi albaștri ca safirul erau plini de tristețe. Păstrând conversația despre entuziasmul lui Jade pentru poneiul ei și despre progresele pe care le făcea cu școala sub îndrumarea Elizabethei Jackson, Maryam îi aduse la cunoștință faptul că Sara născuse o fetiță cu câteva zile în urmă.

– Unchiul Hassan e încântat de noua și micuța lui fetiță, se entuziasmă Maryam înainte de a roși puternic, dându-și seama

că făcuse o prostie. Menționându-i pe unchiul ei și pe bebeluș nu putea decât să îndrepte subiectul spre fiica lui mai mare, Aisha, subiect destul de periculos. Am... am fost în vizită la Sara ieri. Este la noua maternitate, continuă ea repede. E un loc minunat, Leonie, și toate asistentele – care sunt englezoaice și americance – par a fi atât de amabile. Acolo vei naște și tu?

Leonie ridică din umeri.

– Da, cred că da, murmură ea, realizând cu durere că ar fi trebuit să se gândească mai mult la toate detaliile și aranjamentele pentru naștere și pentru bebelușul ei. Sunt atât de mulțumită că Sara a născut fetița pe care și-o dorea, te rog să-i transmiți toată dragostea mea, adăugă ea, simțindu-se rușinată pentru invidia pe care o simțise pentru Sara care, spre deosebire de ea, avea căldura dragostei și sprijinul soțului ei în asemenea momente.

Atmosfera tensionată care se crease între ele o făcuse pe Maryam să-și scurteze vizita și când fusese anunțată vizita sultanei Zenobia, câteva zile mai târziu, Leonie o rugase pe Hussa s-o scuze. Gândul de a trece prin trauma unei alte runde de conversație politicoasă era mai mult decât credea că poate suporta.

– Prostii și aiureli! Nu am de gând să plec fără s-o văd pe maiestatea sa, zise hotărâtă bătrâna femeie, împingând-o într-o parte pe servitoare pentru a intra în apartamentele particulare ale Leoniei. Neobservând uimirea nurorii sale de a o vedea acolo, se așază repede pe unul din scaunele confortabile și o privi cercetător pe Leonie printre genele ei mari și dese.

– Hm... Văd că Maryam a avut dreptate. Este extrem de clar că problemele pe care le întâmpinați tu și cu fiul meu au ajuns la o situație disperată.

– Eu... n... nu vreau să discut...

– Cât mai este până la nașterea copilului? o întrebă Zenobia când Leonie își ridică cu greu corpul îngreunat de pe

șezlongul în care stătuse întinsă și sună din clopoțel pentru ca un servitor să aducă tava cu ceștile de cafea, cu care se servea în mod tradițional orice oaspete la sosire.

– Cam o lună, mormăi ea întinzându-se cu greu pe o canapea.

– O lună în care Badyr ar trebui să-și dea seama în ce mare pericol se află fiul lui pe care și-l dorește atât de mult... ce bărbat prost! Zenobia scutură din cap și-și mușcă exasperată buzele. Foarte bine, adăugă ea hotărâtă, văd că în ciuda ordinelor lui nu am nici o altă șansă în afară de a rezolva eu pentru el această situație nefericită, cât de curând posibil.

Bătând imperios din palme spre Husa, sultana ignoră complet protestele Leoniei în timp ce-i dădea ordin servitoarei să-i aducă stăpânei ei un șal înainte de a o duce pe englezoaica abia respirând afară din palat și a o urca într-o limuzină care o aștepta. Surprinsă de neașteptatele evenimente, Leonie ceru să i se spună unde merge.

– În afară de faptul că sunt motivată de cele mai bune intenții, cândva v-am făcut mult rău, ție și fiului meu. În acel moment credeam că e bine ce fac, dar... Bătrâna femeie ridică din umeri în timp ce vehiculul prindea viteză pe străzile din Muria. Ah, da, mi-au trebuit ani întregi pentru a realiza că am greșit... că de fapt, am făcut o tragică greșeală.

Leonie o privi într-o tăcere confuză.

– Este important să înțelegi cum stăteau lucrurile când ai venit prima dată în această țară, spuse încet sultana. Trebuie să-ți spun că am fost complet dezamăgită când Badyr a venit cu tine în Dhonan, ca soție a lui. Era îngrozitor ceea ce făcuse fiul meu... mai ales privind înapoi spre istoria familiei noastre. Bunicul lui Badyr s-a însurat cu o franțuzoaică, aceasta fiindu-i prima soție, îi explică ea. Și cu toate că băiatul lor cel mai mare urma la tron, șecicii din toată țara nu au acceptat un

conducător cu sânge amestecat. Ignorându-i dreptul, au ales ca fratele lui mai tânăr, pe care sultanul îl avea cu o soție arabă, să conducă Dhomanul.

– Nu prea văd... Leonie o privea uimită.

Sultana Zenobia oftă nerăbdătoare.

– Ești o fată inteligentă, așa că sunt sigură că înțelegi cum a fost. Am făcut multe planuri și șiretlicuri pentru a-l scoate pe Badyr din țară și am insistat ca el să-și facă studiile în străinătate pentru a-l păstra la mare distanță de tatăl lui, care înnebunea din ce în ce mai tare. Și apoi... ce a făcut fiul meu? *S-a întors în Dhoman cu o străină drept soție!* Oftă adânc.

– Dar Badyr nu avea alți frați.

– Nu m-am oprit asupra acestui fapt. Nu aveam nici o garanție că Fatima nu va avea un băiat sau că șeicii de la conducere nu ar decide ca Hassan sau Feisal să-l urmeze pe soțul meu la conducere... vezi doar că Hassan s-a căsătorit cu Sara și are deja un fiu. Zenobia își agită nervoasă o mână. În afară de asta, după arestarea lui Badyr, spionii mei mi-au spus că soțul meu avea planuri serioase pentru a-l dezmoșteni pe fiul meu în favoarea lui Hassan. Trebuia să acționez repede, Leonie. Este important ca tu să înțelegi că nu aveam nici o alternativă în afară de a mă asigura că tu vei părăsi țara – un lucru care, Allah știe, am încercat să-l fac din ziua în care ai fost adusă în acel palat! O dată ce părăseai țara, puteam să-mi căsătoresc fiul cu o arăboaică, pentru ca situația să revină la normal. Era ușor să-i asigur tot sprijinul în momentul în care avea un mariaj după tradiție, și o dată scăpat din închisoare știam că nimic nu-i va mai sta în cale. Nu ar mai fi existat nici un impediment ca el să preia controlul în Dhoman, de la tatăl lui.

Leonie oftă.

– Vrei să spui...?

– Da, Leonie. Pentru Badyr – pentru viața fiului meu, pentru siguranța lui și pentru a-i asigura un viitor bun lui și țării – am făcut ceea ce trebuia să fac.

– Așadar, ție trebuie să-ți mulțumesc pentru tot ce mi s-a întâmplat! i-o aruncă Leonie cu asprime. Dumnezeu!... sper că ești mulțumită de tot ce ai făcut!

– Nu, ți-am spus deja că acum mi-am dat seama că am greșit. Te rog, te rog să te calmezi, adăugă ea repede, punând o mână liniștitoare pe brațul femeii nervoase care stătea lângă ea.

– Nu mă atinge... femeie rea! strigă Leonie. Ai vreo idee despre imensa suferință pe care mi-ai provocat-o? Și nu-mi mai spune să mă calmez! adăugă ea cu asprime. Dumnezeu!... nu știu care dintre tine și fiul tău e mai vinovat!

– Nu înțelegi.

– Ai perfectă dreptate... nu înțeleg! i-o întoarce cu furie Leonie. E foarte clar faptul că nu-mi voi mai înțelege niciodată soțul! Cum a putut Badyr să se supună astfel ordinelor tale? E de necrezut! Vocea ei tuna. Știam că este ambițios... dar să se lase în voia ta astfel? Să mă dea la o parte și să se însoare cu o altă femeie? Nu mai putea să vorbească, aproape leșinând din cauza furiei și enervării.

– *Leonie!* Taci și ascultă-mă! îi ordonă Zenobia luând mâinile tinerei femei și strângându-le o clipă în ale ei. Nu e ceea ce crezi! Absolut deloc!

– Oh, Dumnezeu! oftă adânc Leonie, rezemându-se de spătarul banchetei și închizând ochii. Te rog să mă duci înapoi la palat.

– Nu... nu pot face asta.

– Ce?! urlă Leonie întorcându-se pentru a o privi pe Zenobia cu sprâncenele încruntate.

Bătrâna femeie ezită o clipă.

– Te duc s-o vezi pe Aisha.

– *Oh, nu!* țipă Leonie cu ochi plini de mânie.

– Ba da, ba da, trebuie. Nu am de ales, oftă Zenobia.

– Ei bine, eu am! Pentru numele lui Dumnezeu... nu mi-ai făcut destule probleme? Lasă-mă să cobor imediat din mașină! Îi ceru ea furioasă și privind-o cu ură. Pentru prima dată, Leonie observă că mașina trecea printr-o câmpie prăfuită, străjuită de dealuri mici care continuau cu un masiv muntos.

– Te rog, Leonie, îți spun adevărul, o asigură Zenobia cu sinceritate. Ți-am spus că nu am de ales... și e adevărat, nu am. Soția lui Badyr, Aisha... e pe moarte.

Abia după câteva clipe Leonie realizează ceea ce-i spusese Zenobia.

– Aisha? Pe moarte? Se întoarse ca s-o privească neîncrezătoare pe bătrână.

– Aisha m-a făcut să promit – în ciuda oricărui lucru pe care l-ar fi spus Badyr – că te voi aduce la ea. Nu pot încălca o astfel de promisiune făcută unei femei care în curând va părăsi această lume. O asemenea cerere e solemnă și am obligația să mă supun.

– Aisha e pe moarte? Dar de ce? Nu înțeleg, zise Leonie scuturând din cap, confuză.

– Am încercat să-ți spun, dar n-ai vrut să mă ascuți, oftă Zenobia îngrijorată. Pentru a înțelege totul, trebuie să mă lași să-ți explic ce s-a întâmplat când Badyr a fost arestat și exilat de tatăl lui în palatul de vară. Da, eu eram disperată pentru fiul meu.. ce mamă nu ar fi? Știam că va fi numai o chestiune de timp până când soțul meu îl va dezmoșteni... Așa cum știi, era din ce în ce mai nebun și nu puteai ști ce i se năzare de la o zi la alta, nu?

– Da, eu...

– Oricum, cât timp rămâneai în palat ca garanție pentru buna purtare a lui Badyr, nu puteam face nimic pentru ca el

să-și recapete libertatea. Fiul meu mi-a trimis multe mesaje secrete în care mă ruga să te ajut să pleci din Dhoman. Atunci am realizat că nu are nici o putere fără ajutorul meu și am fost de acord cu ceea ce-mi cerea, punându-i condiția de a-și lua imediat o altă soție.

– Dumnezeule, strigă Leonie cu asprime. Ce distracție pentru Badyr! Zenobia era uimită de cuvintele ei acre.

– Eu merit din plin furia ta, dar nu și fiul meu, Leonie. A refuzat categoric să se supună condițiilor mele, opunându-se cu fermitate condiției de a-și lua o altă soție, înainte de a auzi din alte surse, în afară de mine, de presiunea pe care soțul meu o exercita asupra ta. Abia atunci, și pentru că se temea pentru siguranța ta – într-adevăr, numai pentru viața ta – a fost de acord să facă așa cum doream eu, și nu cu plăcere.

– Vei să-mi spui că...?

– Jur că tot ce am spus este adevărat. Imediat ce am primit răspunsul lui Badyr, am aranjat plecarea ta spre Abu Dhabi. Badyr nu a avut acces la fonduri bănești cât timp a fost prizonier și el mi-a sugerat să te trimit împreună cu câteva carpete și covoare valoroase. Mi-a spus că tu vei ști ce să faci cu ele și că vei avea din ce trăi până când îi va reuși planul de a-l detrona pe tatăl lui și va divorța de femeia cu care i-am impus să se însoare, pentru a te aduce înapoi în Dhoman. Zenobia se rezemă de spătarul banchetei, și oftă adânc.

– Nu am avut nici o obiecție la planurile fiului meu. Singura mea dorință era să-l văd în siguranță și conducând țara... atâta tot.

– Și eu eram doar o tânără proastă de care te puteai descolorosi în jocul tău, nu-i așa? zise încet Leonie.

Sultana scutură din cap.

– Erai mult prea departe de-a fi proastă... și oricât de ușoară era treaba mea, tu ai fi îndeplinit-o mult mai bine! Nu,

Leonie, erai prea tânără pentru a-ți da seama, dar eu am văzut imediat că ești foarte puternică și independentă. În ciuda tuturor relelor pe care ți le-am făcut, era clar că erai hotărâtă să nu cedezi, reușind să supraviețuiești tuturor piedicilor care erau puse în calea ta. Nici măcar furia teribilă a soțului meu nu a reușit să te demoralizeze complet. Oh, da! Aveai puterea de a-mi ruina toate planurile.. toate aranjamentele. Trebuia să scap de tine înainte de a deveni conștientă de acest lucru.

– *Bunule Dumnezeu!* Cred cu adevărat că ai impresia că-mi faci un fel de compliment! Leonie se rezemă de bancheta moale. Îmi este clar faptul că ar fi inutil să încerc să-ți explic cât de revoltătoare au fost aceste acțiuni ale tale pentru mine, acțiuni pentru putere. Putere, poziție și avere... pentru toate trebuie să plătești scump!

– Ai dreptate să mă acuzi, Leonie. În obrajii Zenobiei apăruseră pete roșii. Accept tot ce-mi spui, dar pentru a mă apăra trebuie să te întreb ce ai face dacă Jade ar fi îndepărtată? Sau bebelușul, hm? Nu ai lupta cu toate puterile pe care le ai pentru a le apăra interesele? Și dacă te-ai teme pentru viața lor – așa cum mă temeam eu pentru cea a fiului meu – poți să-mi spui că nu ai îndepărta pe oricine sau orice ar sta în calea bunăstării lor?

Urmă o lungă liniște în mașină, timp în care Leonie își aduse aminte cum încercase să-l facă pe Badyr să divorțeze de cea de-a doua soție a lui. Nu-i păsase de Aisha în acel moment. Era îngrijorată numai pentru copiii ei și pentru viitorul lor. Dorind cu disperare ca ei să beneficieze de toată protecția tatălui lor, se oferise chiar să rămână lângă Badyr, în ciuda faptului că aflase foarte multe despre comportarea lui imorală.

Ea oftă adânc.

– Nu... nu știu. Poate că ai dreptate. Dar mi-ar plăcea să cred că aș fi mult mai umană. Nu atât de crudă ca tine. Nu

mai reuși să spună nimic, pierzându-și controlul, și lacrimile îi umplură ochii, gata să-i curgă în orice clipă pe obraji.

Zenobia o privi pe femeia de lângă ea.

– Îmi pare rău, spuse ea blând. Mai rău decât vei realiza vreodată. Și pentru că părerile de rău nu înseamnă nimic, de aceea te duc s-o vezi pe Aisha. Fiul meu va fi furios. E un bărbat atât de mândru, nu-i așa? La fel de mândru și de neînduplecat ca și tine, cred! Ea râse amar. Mă îndoiesc că mă va ierta vreodată pentru că mă amestec în viața lui, dar Aisha a fost cea care a dorit să te vadă. Mi-a cerut să te aduc la ea pentru că are ceva foarte important să-ți spună. Și nu, nu știu ce vrea să-ți spună, adăugă ea când Leonie deschise gura pentru a-i pune întrebarea. Nu mi-a plăcut deloc faptul că mi-a dat o asemenea sarcină... o sarcină pe care, din obligație, a trebuit s-o accept. Zenobia ezită. Haide, Leonie. Nu ai de gând să ascuți ce am de spus? Te rog să-mi dai șansa de a-ți explica totul cum a fost.

– „Cum a fost“, este o propoziție care am impresia că mă va urmări toată viața! mormăi supărată Leonie, care privea pe fereastră fără a vedea ceva. Foarte bine, spuse ea într-un târziu.

Oftând ușurată, Zenobia se așeză mai bine pe banchetă și făcu o mică pauză pentru a-și aduna gândurile.

– După ce Badyr a fost de acord să aibă încă o soție, și, o dată cu plecarea ta din țară, se părea că în ciuda tuturor obstacolelor, aranjamentele mele vor merge de minune. Alegerea pe care o avea de făcut Badyr în ceea ce-o privea pe noua lui soție nu putea fi decât una singură. Aisha era fiica fratelui soțului meu, Hassan. Știam că soțul meu va aproba această căsătorie, mai ales când i-am atras atenția, așa cum a trebuit să fac, că această fată ar fi, totodată și o garanție pentru buna purtare a lui Hassan. O asemenea precizare era necesară, din moment ce sultanul Rashid era foarte furios în legătură cu ple-

care a ta! Ea tremură puțin amintindu-și. Oricum, am descoperit în curând că făcusem o imensă greșală... nu numai că mă amestecasem în viața fiului meu, dar și știam foarte puțin despre Aisha, zise Zenobia, făcând un gest nervos. Hassan conducea nordul țării în locul soțului meu și fiica sa fusese adusă aici. Eu însămi nu o văzusem decât o dată, când era mică, și nu aveam idee că tuberculoza care o omorâse pe mama ei era prezentă și în organismul Aishei. Era palidă, bolnavă și avea numai șaisprezece ani când a fost căsătorită prin procură cu Badyr și trimisă să i se alăture la palatul de vară. Acolo, în timpul musonului, starea ei s-a agravat și mai mult. Soțul meu n-a făcut nimic – cu toate că l-am implorat în genunchi să trimită un doctor acolo pentru a avea grijă de bietul copil – și ea a devenit din ce în ce mai bolnavă. Știu că Badyr și gărzile au făcut tot ce au putut pentru ea, dar în momentul în care vremea a redevenit frumoasă, era prea târziu. Boala care putuse fi supravegheată, însă niciodată vindecată, cuprinsese acum tot trupul Aishei.

– Dar, în zilele noastre, tuberculoza e o boală vindecabilă, nu? Zenobia scutură din cap.

– Badyr a dus-o în Elveția pentru a fi consultată de cei mai buni doctori din lume... dar nimeni nu mai putea face nimic. Mai apoi, ea l-a rugat s-o lase să se întoarcă pentru a muri în liniște în țara ei.

– Oh, Dumnezeu! biata fată! zise Leonie, profund impresionată. Povestea Zenobiei, descrierea soției bolnave a lui Badyr care nu mai avea nici o șansă de însănătoșire, era mult mai diferită de cum și-o imaginase ea, ca pe strălucitoarea „altă femeie“ a geloziei ei, încât îi era extrem de greu să înțeleagă pe deplin ceea ce auzea.

– De aceea, fiul meu nu a mai divorțat de ea. Badyr a spus întotdeauna că era o tragedie faptul că ea fusese forțată să se

mărite cu el și că numai familia noastră era responsabilă pentru înrăutățirea sănătății ei. A menționat mereu faptul că dacă Aisha ar fi fost lăsată să trăiască în nord, în munți, nu i s-ar fi întâmplat toate acestea, oftă Zenobia. Și, desigur, avea mare dreptate. Aisha avea nevoie de grija lui și de mult sprijin în puținul timp care-i mai rămăsese de trăit în această lume.

Leonie suspină ușor ascunzându-și fața în mâini când își reaminti tot ce-i spusese lui Badyr în ziua în care descoperise că mai exista încă o soție.

– De ce nu mi-a spus niciodată toate astea? De ce nu mi-a explicat de la Londra? șopti ea.

– Fiul meu nu mi se confesează și, de aceea, nu-ți pot spune prea multe lucruri care să te ajute, din păcate. Vocea bătrânei femei era surprinzător de caldă și prietenoasă. Dar știi cu siguranță că Badyr era convins de faptul că tu nu vei accepta niciodată o a doua căsătorie – oricare ar fi fost motivele – și simțise că nu te poate aduce înapoi în Dhoman cât mai era în viață Aisha. Îmi pot imagina numai că atunci când mama ta i-a scris despre căsătoria ei și despre grijile pe care și le făcea pentru tine și Jade, se hotărâse să-și asume riscul; aducându-te înapoi și sperând din tot sufletul că nu vei afla niciodată despre cea de-a doua căsătorie a lui. Ea zâmbi amar. Bărbații sunt atât de proști, nu-i așa? Însă e adevărat, Leonie... e adevărat că te iubeste enorm... de acest lucru sunt foarte sigură.

Gândurile îi erau pline de durere și de confuzie, dar acest haos din mintea Leonie se risipi când simți cum mașina încetinește pentru a înainta pe serpentinele înguste din fața lor. Câteva minute mai târziu, ajunseră pe un platou, în fața unei clădiri albe fără etaj de la care pornea o vale imensă ce se întindea în depărtare.

– Când Aisha și-a exprimat dorința de a se întoarce în Dhoman, Badyr construisese deja această casă pentru ea. Aerul

din munți e foarte rarefiat față de cel de la câmpie, murmură Zenobia în timp ce șoferul înconjură mașina pentru a le deschide portiera.

Încercând să-și controleze nervozitatea și tremurul, Leonie se trezi ajutată să iasă din mașină și urmând-o pe bătrâna femeie pe treptele care duceau spre o ușă mare de stejar. Aceasta le fusese deschisă de o asistentă medicală îmbrăcată într-o uniformă strâmtă, bleu, care-l însoțea pe un tânăr doctor din Dhoman, îmbrăcat în halat alb.

– Mi-e teamă că i-au mai rămas de trăit numai câteva ore, murmură el aproape de Zenobia, înainte de a se întoarce spre Leonie. Dumneata ești soția sultanului?

Încă uimită și într-o stare de șoc din cauza a tot ce auzise în decursul ultimelor ore, Leonie nu reuși să vorbească, ci numai să încuviințeze din cap.

– Ah, atunci, vă rog să mă urmați, dacă sunteți atât de bună, spuse doctorul luând-o de braț și conducând-o încet pe un coridor lung.

– Vă implor, maiestate, să nu vă speriați de ceea ce veți vedea, murmură el blând când se opriră în fața unei uși. Sultana Aisha e foarte slăbită, însă vă asigur că nu are dureri. De asemenea, sper că vizita dumneavoastră îi va ușura sufletul, din moment ce a fost atât de nerăbdătoare – foarte hotărâtă – să vă vorbească. Așadar, vă rog să nu-i înrăutățiți ultimele ore de viață și să rămâneți calmă, da? adăugă el apăsând pe clanță și deschizând ușa.

Leonie privi mai întâi camera mare cu pereți albi, plină de aerul care venea prin două ferestre arcuite, larg deschise spre o verandă de unde se vedea întreg lanțul muntos. Tremurând nervoasă în pragul ușii, ochii ei trecură peste cele două asistente aflate acolo, pentru a ajunge la figura mică și fragilă a femeii întinse pe un pat din mijlocul camerei.

De ce... nu e decât un copil! își spuse Leonie care simțea o imensă milă și compasiune în timp ce doctorul o conducea până la un scaun de lângă pat. Făcu tot ce putu pentru a nu izbucni în plâns când privi fix trupul scheletic și figura slăbită a tinerei fete. Fața ei, înconjurată de păr lung și negru, avea paloarea unui mort și numai ochii negri străluceau înspăimântător din cauza febrei mari, în timp ce o studiau pe femeia care se așeza lângă ea.

– Tu... tu ești Leonie? murmură Aisha în timp ce buzele ei subțiri reușiră să suradă. Sper... am înțeles că vorbești araba, nu?

– Da, șopti Leonie nervoasă, aplecându-se puțin și încercând să nu arate cât de șocată era de priveliștea pe care o oferea tânăra suferindă.

– Asta e bine... engleza mea e foarte, foarte proastă! continuă ea în arabă zâmbindu-i încă o dată, la fel de dulce, Leoniei în timp ce pieptul slab i se ridica sacadat în încercarea de a respira. Am vrut să te văd.. este foarte important să-ți spun... să-ți spun...

– Te rog! Te rog, nu încerca să vorbești atât de mult, murmură Leonie cu inima bătându-i repede pentru că priveliștea pe care o oferea tânăra care încerca din greu să respire era îngrozitoare. Fără să se gândească, cuprinse degetele subțiri ale Aishei în mâna ei caldă. Sunt sigură că trebuie să te odihnești și să-ți păstrezi toată energia, adăugă ea.

– Nu. Nu mai am timp! rosti cu greu Aisha. Și știi... știi că e important să-ți spun că Badyr și cu mine... Începu să se sufoce și una dintre asistente ajunse repede lângă ea pentru a șterge transpirația de pe fața bolnavei.

– Bietul Badyr, a fost atât de grijuliu cu mine, atât de mult timp. Nu s-a arătat niciodată deranjat sau lipsit de răbdare...

Aisha făcu o pauză pentru a putea respira. Din cauza mării lui bunătați și deoarece e atât de nefericit, știu că trebuie să-ți spun neapărat... Suspină, privind-o pe femeia de lângă pat. Da, oftă ea. Da, ești atât de frumoasă și delicată pe cât mi-a spus Badyr. Oftă din nou, adânc. Trebuie să recunosc faptul că am fost întotdeauna geloasă pe tine. Ce prostie din partea mea, nu? spuse Aisha zâmbind amar.

– Și eu pe tine, șopti Leonie cu lacrimi de milă și tristețe în ochi.

– Pe... *pe mine?* Ce prostie din partea ta! Trupul scheletic al tinerei era zguduit de un râs răgușit. De aceea am vrut să te văd. De aceea trebuia să-ți spun că eu și cu Badyr nu am... nu am trăit niciodată împreună. Nu... nu ca soț și soție, înțelegi? suspină ea. Știam că era... era foarte important să-ți spun asta, nu-i așa?

– Oh, Aisha! Leonie luă câteva batiste de hârtie dintr-o cutie aflată lângă pat, își suflă cu putere nasul și apoi își șterse lacrimile.

– Bietul Badyr. Te iubește de foarte mult timp... și atât de mult. A fost întotdeauna foarte bun cu mine... dar nu m-a putut atinge vreodată... nu s-a putut purta decât după cum simțea inima lui...

Vocea fetei se pierdu când se întinse și mai mult pe perne și închise ochii, vizibil epuizată de efortul pe care-l făcuse pentru a vorbi atât de mult.

– Da... murmură Aisha cu vocea sfârșită, după o lungă pauză în care se așternuse tăcerea. Da, e foarte adevărat că-l iubesc. Și eu îl iubesc pe Badyr din toată inima... chiar și o biată creatură ca mine. Cu toate astea, nu i-am putut oferi nimic. Din gâtul ei se auzi un horcăit. Dar, m-am gândit că dacă tu vei ști adevărul, Leonie...? Mâna ei osoasă se agăță de mâna englezoaicei și încercă disperată să-și ridice trupul bolnav de pe perne. Mi-a spus foarte puține lucruri, dar eu știu

cât de străini ați devenit din cauza căsătoriei mele cu el. Badyr este atât de nefericit! Nu l-ai putea ierta? Căsătoria lui cu mine nu a fost... nu a fost din dorința lui. Sunt sigură că poți înțelege... și că poți învăța să-l iubești din nou.

Lacrimile curgeau pe obrajii Leoniei și trupul îi tremura din clipa în care-și dăduse seama de faptul că Aisha nu era deloc egoistă și că-l iubise pe Badyr fără speranță.

-Te rog, nu plânge. Aisha abia mai putea respira. Tot ceea ce te rog e să nu respingi dragostea și devotamentul lui față de tine. Sunt lucruri foarte... foarte rare, nu-i așa?

- Te pot asigura că n-am încetat niciodată să-l iubesc pe Badyr, șopti Leonie. Am încercat, însă mi-am dat seama că nu pot, spuse ea roșind din cauza rușinii devastatoare care o cuprindea. A încercat să-mi spună adevărul, dar n-am vrut să-l ascult! E numai vina mea!

- Ah, nu! Și eu sunt măritată cu Badyr. Și eu îl cunosc foarte bine, înțelegi? Cred că s-a speriat.

- Badyr... speriat? Întrebă Leonie privind-o suprinsă, printre lacrimi, pe Aisha.

- Da, da! Aisha zâmbi amar. Și Badyr e om! Se temea să nu te piardă pentru totdeauna. Și când ai aflat despre căsătoria noastră... ce prostie din partea lui să nu-ți spună adevărul!... Dar tu oricum nu l-ai fi ascultat... era prea mândru pentru a implora... pentru a-ți spune de ce s-a căsătorit cu mine. Da, îl iubesc, Leonie. Dar dragostea te poate face slab sau puternic. Așadar, eu știu că Badyr este bun și iubitor... dar poate fi încăpățânat și arogant. Da, da!

Cele două femei se treziră zâmbindu-și călduros una alteia, printre lacrimile care le curgeau pe obraji.

- Așadar, vezi? Suntem prietene, da? șopti Aisha surâzându-i Leoniei.

– Da, încuviință Leonie tremurând, în timp ce-și ștergea lacrimile. A fost foarte generos din partea ta să-mi spui totul. Ai nevoie de ceva, pot face vreun lucru pentru tine?

– Nu, sunt fericită pentru că ne-am întâlnit și am discutat, murmură Aisha, a cărei respirație devenea din ce în ce mai greoaie și care, cu toate acestea, își adună toate puterile pentru a-i spune Leoniei tot ce avea pe conștiință de atâta timp. Văd că în curând îi vei oferi un copil, adăugă ea. Și Badyr mi-a sus că mai ai o fetiță pe care el o iubește foarte mult. Te rog să-mi spui totul despre ea.

Leonie se afla într-un șoc emoțional și nu putea face față cererii tinerei.

– Ei bine, numele ei este Jade și a împlinit cinci ani în aprilie, începu Leonie, strângând mâna Aishei care se făcuse liniștită pe perne și închisese ochii. Seamănă foarte mult cu tatăl ei, având același temperament și aceeași hotărâre de a merge pe drumul ei! Încurajată de râsul răgușit al tinerei, continuă s-o descrie pe Jade și preferința ei pentru cuvintele nepotrivite, și dorința ei nestăpânită de a învăța cât mai repede să călărească. Desigur, unchiul ei Feisal – care e marele erou al ei – a răsfățat-o extrem de mult, spunea ea când își dădu seama că doctorul se apropiase.

Privind în sus văzu cum acesta se apleacă spre chipul livid al tinerei din pat și-l studie uimită cum lua mâna ei de pe cea a Aishei și trăgea încet cearșaful peste fața palidă a arăboaicei.

– Nu! Oh, nu! strigă ea dezolată. Oh, nu... te rog să-mi spui că nu-i adevărat, îl imploră ea neajutorată, rezemându-se de spătarul scaunului.

– Ah, maiestate, murmură doctorul așezându-și mâna pe umărul ei și ajutându-i trupul care tremura să se ridice. Nu trebuie să plângeți pentru sultana Aisha. Numai puternica ei

hotărâre de a vă vedea a ținut-o în viață atâta timp. Acum e cu siguranță împăcată, liniștită, și se simte bine în brațele iubitoare ale lui Allah.

– Dar abia devenisem prietene și... și voiam să-i spun atât de multe lucruri... sunt atât de multe lucruri pe care nu i le voi mai putea spune niciodată! murmură Leonie în timp ce era condusă spre ușă.

– Nu trebuie să vă temeți de moarte. Este numai o poartă care a condus-o pe sultană într-o nouă lume. Una în care a scăpat deja de boala care a măcinat-o pe parcursul acestei vieți. Adevărata puritate a sufletului ei strălucește acum plină de o fericire binecuvântată, zise el blând. Nu trebuie să-i întristați cu nimic fericirea pe care acum o are cu siguranță, și nici să vă temeți sau să vă îndoiiți că nu știe tot ce este în inima dumneavoastră.

Leonie, cu lacrimile curgându-i pe obraji, se lăsă condusă afară din cameră și de-a lungul coridorului. Aproape paralizată de durere, nu-și prea dădu seama că era ajutată să se urce în limuzina care aștepta, și încă mai suspina când vehiculul ajunse în fața palatului. Tremurând din cauza tristeții și regretelor, coborî din mașină... și se aruncă în brațele soțului ei.

– Oh, Badyr! plânse ea. Biata Aisha.. este... este...

– Da. Da, știu, draga mea, murmură el strângând-o în brațe și mângâindu-i părul.

– Am fost atât de proastă! Atât de oarbă și crudă! Și... și te iubesc din toată inima, suspină ea. Cum oare mă vei putea ierta?

– Nu am ce să iert... numai dacă nu cumva trebuie să ne iertăm unul pe altul, zise încet Badyr. Prin generozitatea sufletului ei, Aisha ne-a oferit șansa de a începe o nouă viață împreună. Putem să nu acceptăm prețiosul dar care ne-a fost dat?

Ridicându-și fața plină de lacrimi spre a lui, Leonie deveni îngrijorată pentru că Badyr era foarte încordat în timp ce aștepta răspunsul ei, numai o venă zbătându-i-se la tâmplă.

– Oh, da... da, desigur, șopti ea simțind cum el începe să respire încet și tot trupul lui puternic se relaxează, oftând emoționat în timp ce o strângea cu putere în brațe, și buzele lui o sărutau cu ardoare.

*

*   *

Mai târziu în acea seară, Leonie se trezi dintr-un somn în care căzuse epuizată, ceea ce mai liniștise trupul și mintea ei obosită – din momentul în care Badyr o ridicase în brațe și o dusesese sus pe scări pentru a o așeza cu grijă în patul lor moale. Întorcându-și capul, văzu trupul lui înalt și musculos ridicându-se de pe un scaun și venind să se așeze lângă ea.

– Te simți mai bine acum, dragostea mea? o întrebă el neliniștit.

– Da, eu... Ea roși când el o ajută cu blândețe să se ridice pe perne. Trebuie să vorbim. Nici măcar nu știu cum să încep să-mi cer scuze...

– Crezi că între noi mai e nevoie de scuze, draga mea? zise el blând în timp ce brațele lui îi învăluiau corpul. Sunt extrem de îndrăgostit de tine – o femeie adorabilă, inocentă, timidă și tânără care a sunat la ușa apartamentului meu în urmă cu mulți ani de zile. Din acel moment, absolut nimic nu a putut schimba tot ceea ce simțeam eu pentru tine, preaiubita mea.

Leonie își privi mai întâi mâinile care tremurau și apoi se chinui să întâlnească privirea intensă a lui Badyr.

– Nici eu n-am încetat vreodată să te iubesc, murmură ea cu blândețe. Eu... am încercat, dar... Leonie oftă neajutorată și

se rezemă mai bine de perne. Știu că am fost incredibil de proastă uneori, dar am avut parte de o căsătorie cu multe complicații, Badyr. Te rog să nu mă învinovățești prea mult pentru... ei bine, pentru că m-am îndoit de sentimentele pe care le aveai pentru mine.

– Cum te-aș putea învinovăți vreodată pentru ceva? zise el repede, strângându-i în brațe trupul care tremura. Eu am fost cel care a greșit cel mai mult. Încă de la început. Din clipa în care m-am căsătorit, dragostea noastră a trecut prin clipe stranii. Trebuia să-mi controlez mai mult sentimentele și să mă căsătoresc cu tine abia după ce reușeam să-l detronez pe tatăl meu. Dar te doream atât de mult, draga mea! Erai atât de tânără, ca un boboc de trandafir care înflorea, perfectă, și neîntinată, așa că mi-a fost teamă că te-ar putea fura un alt bărbat în timpul în care eu eram plecat. Eram gata să înnebunesc la gândul că un străin te-ar putea învăța plăcerile dragostei, primind primele tale răspunsuri timide și auzind micile tale suspine pasionate, murmură el lipindu-și fața de sânii ei tari.

– Eu.. t... eu te-am implorat să te căsătorești cu mine și să mă iei cu tine în Dhoman, murmură ea trecându-și încet degetele prin părul lui negru.

– Da, însă trebuia să-mi dau seama că totul se va transforma într-un dezastru. Dar în ceea ce te privea pe tine, draga mea, eram incapabil să te părăsesc. El își ridică ușor capul pentru a o săruta tandru. Singura scuză pe care o am e faptul că plecasem de mult timp din țara mea și nu mai știam cât de despotice devenise tatăl meu din cauza nebuniei care-i cuprinsese mintea.

– Bietul om, murmură Leonie. Îmi pare rău pentru el. Acum îmi dau seama că, pur și simplu, nu s-a putut adapta vieții din secolul al XX-lea.

Badyr se întoarce, rămânând întins pe spate și privind tavanul.

– Ești mult mai generoasă decât mine, oftă el. Este un păcat să conspiri împotriva propriului tată și va trebui să răspund pentru acțiunile mele când va veni ziua judecării... în legătură cu asta nu am nici un dubiu. Însă pentru că am folosit dulceața ta pentru a-mi vărsa furia și frustrarea pe care o aveam pentru tatăl meu... eram sigur că voi primi o mare pedeapsă pentru o asemenea cruzime. Și am fost crunt pedepsit, Leonie, adăugă el pe un ton amar. Cred că nu a existat o clipă, în acei cinci ani care păreau fără sfârșit, în care să nu tânjesc după tine, scumpa mea.

– Aisha? șopti ea tremurând.

Pentru o clipă se făcu liniște și apoi Badyr se întoarce din nou spre ea pentru a o cuprinde în brațe.

– Americanii au o expresie „până la fund“ și chiar așa a fost – am mers până la capăt când am auzit cum te trata tatăl meu. Eram atât de... de neajutorat! Dacă doream să mă asigur că vei fi în siguranță, nu aveam alternativă decât să mă căsătoresc cu o femeie pe care n-o mai văzusem niciodată. Am ajuns s-o iert pe mama mea, care n-a făcut decât ce a crezut că e mai bine pentru interesele țării; dar am luat acea hotărâre nefastă, și toată lumea a suferit consecințele. Biata fată bolnavă, adăugă el blând. Aisha era atât de înspăimântată când a ajuns la palatul de vară. Îți imaginezi cât de îngrozită putea fi? Nu avea mamă și tatăl ei abia fusese arestat. Nu călătorise niciodată mai mult de câțiva kilometri, de la ea de acasă până mai spre nord, și când starea ei s-a înrăutățit atât de repede... El oftă adânc. Știam că eu sunt responsabil, Leonie. Alesesem să te salvez pe tine, însă, făcând asta, am condamnat-o pe ea fără să vreau. Poți înțelege?

– Sigur că da, murmură ea apăsându-și tandru buzele peste ale lui. Îmi este rușine pentru că atunci... atunci când am aflat de existența ei, nu te-am lăsat să-mi spui adevărul.

El ezită.

– Încă de la început i-am spus Aishei ceea ce simt pentru tine și că nu era posibil... că mariajul nostru nu se va consuma niciodată.

– Știu. Aisha mi-a spus tot. Oh, Badyr! Dacă m-aș fi putut întâlni mai repede cu ea. Și acum e prea târziu, șopti ea ascunzându-și fața la umărul lui cald.

– Aisha a fost o femeie bună și generoasă, la care țineam foarte mult și de care am avut mare grijă... dar nu a fost iubita mea, spuse el simplu în timp ce buzele lui adunau lacrimile care-i curgeau ei pe obraji.

Câteva minute mai târziu, Badyr o eliberă încet din brațele lui.

– Cred că sunt pe cale de a încălca una din regulile mele de om, zise el amuzat în timp ce se ridica din pat. Greaua încercare prin care am trecut stând departe de tine a fost o tortură imensă... n-am făcut atât de multe dușuri reci în întreaga mea viață ca în ultimele săptămâni! Așadar, sugerez să bem sampanie rece pentru a-mi stăpâni dorința.

Leonie nu se putu abține să nu surâdă printre lacrimi când văzu expresia lui încurcată.

– Nu râde de mine, vrăjitoareo! murmură el amuzat, în timp ce ridica telefonul interior pentru a da ordine. Ceea ce-mi reamintește, adăugă el, că trebuie să vorbesc urgent cu nesuferitul doctor Winslow. Cred că și acum e periculos, dar după nașterea copilului, oare câte săptămâni de iad va trebui să îndur înainte de a face dragoste cu tine?

– Nu-mi cere mie să-ți răspund! i-o întoarce ea zâmbindu-i cald. Trebuie să-ți spun că am dus o viață foarte castă după ce am născut-o pe Jade!

– *Wallahi!* Nici nu-ți pot spune cât de îngrijorat am fost din cauza *asta!* exclamă el. Am urmărit cât am putut de mult viața pe care o duceai la Londra, însă te pot asigura că am fost torturat de gândul că ai putea avea o relație îngrijorătoare cu un alt bărbat! Pe cât de repede am preluat conducerea acestei țări de la tatăl meu, pe atât de repede am realizat că va trebui să merg și de această dată până la capăt, așa cum o mai făcusem. Eram al naibii de sigur că nu vei accepta *niciodată* cea de-a doua mea căsătorie. Știam, zise el pentru a acoperi protestul ei. Puteai fi oricât de înțelegătoare, dar îmi asumam un imens risc... Pe de altă parte, pur și simplu nu puteam divorța de Aisha... era mult prea crud s-o tratez în acest fel. Oftă. Îți dau solemnul meu cuvânt că nu am dorit *niciodată* moartea ei. Mi-am dat seama că trebuia să mă implic mai mult și să muncesc pentru a aduce cât mai repede Dhoman-ul în secolul al XX-lea, și, în același timp să hotărâsc ce am de făcut pentru a mă împotrivi destinului.

El făcu o pauză când auzi o bătaie în ușă și Hussa își făcu apariția ducând o tavă. Punând-o pe o măsuță se înclină zâmbind spre Leonie și ieși afară din cameră.

– E clar că Hussa este o romantică incurabilă! râse cu poftă Badyr când așeză paharul cu șampanie rece în mâna soției sale. Nu a încetat *niciodată* să mă întrebe de tine, făcându-mă să urgentez întoarcerea ta în Dhoman. Desigur, n-ar fi trebuit să-mi asum nici un risc, însă când am primit scrisoarea mamei tale care-mi spunea despre imediata ei căsătorie și cât de îngrijorată era din cauza ta... m-am hotărât să intru în joc. Acum îmi dau seama că am făcut o mare prostie și, cu toate că sunt

un bărbat plin de răbdare, știam că nu mai pot trăi prea mult fără a te avea lângă mine. Când ne-am sărutat atunci când ne-am întâlnit din nou la ambasadă, am realizat că încă mai ții la mine! Că în ciuda faptului că lucrurile ar putea merge prost – ceea ce, desigur, s-a întâmplat – luasem cea mai bună decizie. Oricum, faptul că tu încă mai simțeai ceva pentru mine mi-a dat multe speranțe. Am încercat să mă descurc bine cu temperamentul tău și cu încăpățânarea... însă nu aveam de luptat cu o soție indiferentă! Readucerea ta în Dhoman a fost una dintre cele mai dificile probleme cu care m-am confruntat. M-am simțit ca și când aș fi intrat într-o cușcă plină cu serpi veninoși!

– Încântător! Ce tot vorbești? Leonie râse cu răutate. Nu aveam ce să iubesc la tine... ești un nesuferit! Sunetul soneriei încă mă mai face să încremenesc... cât despre haina de blană...!

– Ah, preaiubita mea! Ești atât de frumoasă, atât de tulburătoare încât eram gata să fac dragoste cu tine chiar în grădina zoologică! El râse când o văzu cum se înroșește în obraji.

– Da, ei bine... presupun că nu m-aș fi putut împotrivi, admise ea. Și chiar dacă aș vrea să cred că aș fi fost înțelegătoare dacă mi-ai fi spus despre Aisha când ai venit la Londra, nu știu... Nu pot spune cu sinceritate care ar fi fost reacția mea.

Badyr își privea trist paharul.

– Am vrut să-ți spun totul în aceste luni lungi în care ai insistat să rămâi singură în palatul de vară, luni care au fost o tortură și mai mare pentru mine în comparație cu cei cinci ani în care am fost despărțiți. Nu, nu te-am crezut niciodată că ai putea provoca pierderea sarcinii, o asigură el. Însă nu a trecut

nici o zi fără să mă hotărâsc să zbor până acolo pentru a te face să ascuți adevărul. Dar m-am oprit mereu înainte de a face asta. Știam că sunt responsabil pentru marea durere și pentru furia ta, dar, de asemenea... devenisem mândru și nervos. Mi-am spus că dacă mă iubești vei face un efort pentru a mă înțelege și... și nu m-am putut convinge să-ți dau explicațiile necesare, un gest pe care din prostie îl credeam foarte umilitor.

– Oh, Badyr... zise ea cu ochii plini de lacrimi. Am cauzat amândurora foarte multă suferință!

– Destul! spuse el cu fermitate. Am fost nefericiți prea mult timp, nu? Dulcea și buna Aisha ne-a oferit șansa de a ne reface căsătoria... un dar pe care trebuie să-l prețuim ca pe o comoară. Nu avem numai o fată încântătoare și amuzantă, dar în curând vom fi binecuvântați cu încă un copil. Având atât de multe lucruri pentru a fi fericiți draga mea, hai să privim înainte spre minunatul viitor... nu în urmă, spre greșelile pe care le-am făcut în trecut, adăugă el emoționat, după care buzele lui le sărutară pe ale ei tandru și fierbinte.

*

*   *

Patru luni mai târziu, Leonie privea pe fereastră soarele roșu care apunea încet, pierzându-se sub linia orizontului. Erau la palatul de vară de aproape o săptămână și căzuse într-o moleșală de răsfăț și bucurie. În depărtare putea auzi cum pescarii se strigă unul pe altul în timp ce părăseau bărcile, iar mai aproape pe Jade care râdea când tatăl ei îi spunea povestea pentru a o adormi.

Oftând mulțumită, Leonie își aplecă puțin capul pentru a-i zâmbi bebelușului din brațele ei. Cu părul lui creț și negru, Karim era imaginea întregă a lui Badyr și singurul lucru pe care-l moștenise de la mama lui erau ochii mari, albaștri ca safirul, ascunși acum de pleoapele cu gene lungi, negre, în timp ce adormise mulțumit sugând la sânul ei.

– Îmi este foarte ușor să devin gelos pe tine și pe fiul meu! șopti ușor Badyr. Leonie îi zâmbi în timp ce el se îndrepta spre ei și, din instinct, începu să se acopere. Ah, nu, preaiubita mea. Nu-ți ascunde sânii frumoși de mine, murmură el așezându-se lângă ea și începând să-i mângâie cu degetele sânul plin și rotund care ieșea din robă.

– Fiul tău e lacom... la fel ca și tatăl lui! surâse ea ștergând o picătură de lapte de pe bărbia bebelușului. Cu toate că vorbea liniștit, simți cum nervii ei se încordează sub atingerea lui extrem de intimă. Nașterea lui Karim nu fusese una ușoară și fusese îngrijorată de cum reacționase Badyr în fața acestui lucru, rezumându-se la a-și suprima imensa dorință pentru ea, neavând voie să facă dragoste. Însă ea se simțea mult mai bine, corpul începea să capete puteri și era nerăbdător să primească toată forța pasiunii lui.

– Ah, oftă Badyr plin de regret când își îndepărtă mâna pentru ca ea să ridice copilul spre umăr și să-l bată ușor pe spate. Înainte de a fi prea tulburat, trebuie să-ți dau trei vești interesante. Mai întâi, vreau să-ți spun că am primit răspuns la invitația mea și vei fi încântată să afli că mama ta și cu tatăl tău vitreg vor ajunge aici într-o săptămână.

– Îmi pare atât de bine că au reușit să vină... va fi minunat s-o revăd pe mama, surâse ea fericită.

– Și pentru ea să-și vadă nepotul, nu? El mângâie ușor obrazul fiului său. Karim e un copil foarte inteligent... ți-am spus că astăzi mi-a zâmbit? adăugă mândru Badyr.

– Ți s-a părut probabil! îl tachină ea. Care sunt celelalte două vești?

– Ei bine, s-ar putea... îți amintești cât de furios am fost pe sora mea, Nadia. În furia mea, am trimis-o la niște veri din Arabia Saudită. Aceștia aparțin unei secte religioase și am crezut că viața împreună cu ei va face ca ea să devină mai bună, adăugă el supărat. Oricum, spre uimirea mea, am primit astăzi o scrisoare de la capul familiei lor care-mi spunea că Nadia s-a îndrăgostit nebunește de cel mai tânăr prinț și că-mi cere permisiunea de a se căsători cu el. Pe fața lui Badyr apărură un ușor zâmbet. Cel mai amuzant lucru este că el are deja încă două soții și nenumărați copii! Le-am trimis, desigur, sincerele mele felicitări... și le-am spus că ușa mea le stă deschisă, chiar dacă bietul om se va răzgândi în privința ei!

– E foarte drăguț din partea ta! zise Leonie, încercând să nu râdă. Nici măcar Nadia nu merită o asemenea soartă. Va fi nefericită nu după foarte mult timp.

– Nu... nu cred. Nadia a fost cea care a semănat cel mai mult cu tatăl meu. N-are rost să-ți menționez toate asemănările dintre ei, dar știu că va reuși în cel mai scurt timp să-și convingă soțul să le îndepărteze pe celelalte două soții și să-și dezmoștenească fiii în favorarea celor pe care-i va avea ea.. iar apoi va începe să facă imposibilă viața aceluia om. Crede-mă... bietul bărbat va trebui să fie mult timp consolată! râse el. Și vorbind despre nunți, am fost abordat astăzi de unchiul meu Feisal. Vreau să-ți spun că am fost într-un fel stingherit de faptul că acest bărbat, mult mai în vârstă ca mine, a simțit că trebuie să-mi ceară mie permisiunea de a se căsători.

Leonie suspină.

– Nu...?

– Da, dorește să se căsătorească repede cu guvernanta noastră! Am vorbit deja cu Elizabeth și ea mi-a spus că – pentru că Feisal i-a promis vehement că nu va aduce cail în casa lor și că nu va mai avea o altă soție – se gândește că-i place să fie soția unui adevărat șeic din Arabia!

– Dumnezeule... ce entuziasmant! râse Leonie. Trebuie să merg și să vorbesc chiar acum cu ea.

– Nu.. nu chiar acum, murmură Badyr luând copilul adormit din brațele ei și așezându-l în pătuțul lui. După ce ai fost mult timp atentă numai la dorințele fiului tău, cred că ar trebui să ai grijă și de cele ale tatălui lui, nu-i așa? adăugă el în timp ce o conducea spre dormitor, închizând ușa în urma lor și luând-o în brațe.

În adâncul ochilor ei albaștri era numai fericire.

– Dragul meu Badyr, șopti ea când deveni conștientă de pasiunea care-i cuprindea corpul și dorința îi străbătea toate vinele. Cum aș putea să nu fiu de acord cu dorințele soțului meu? N-aș vrea să fiu acuzată vreodată de... de *lezmaiestate!*

Sfârșit